

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

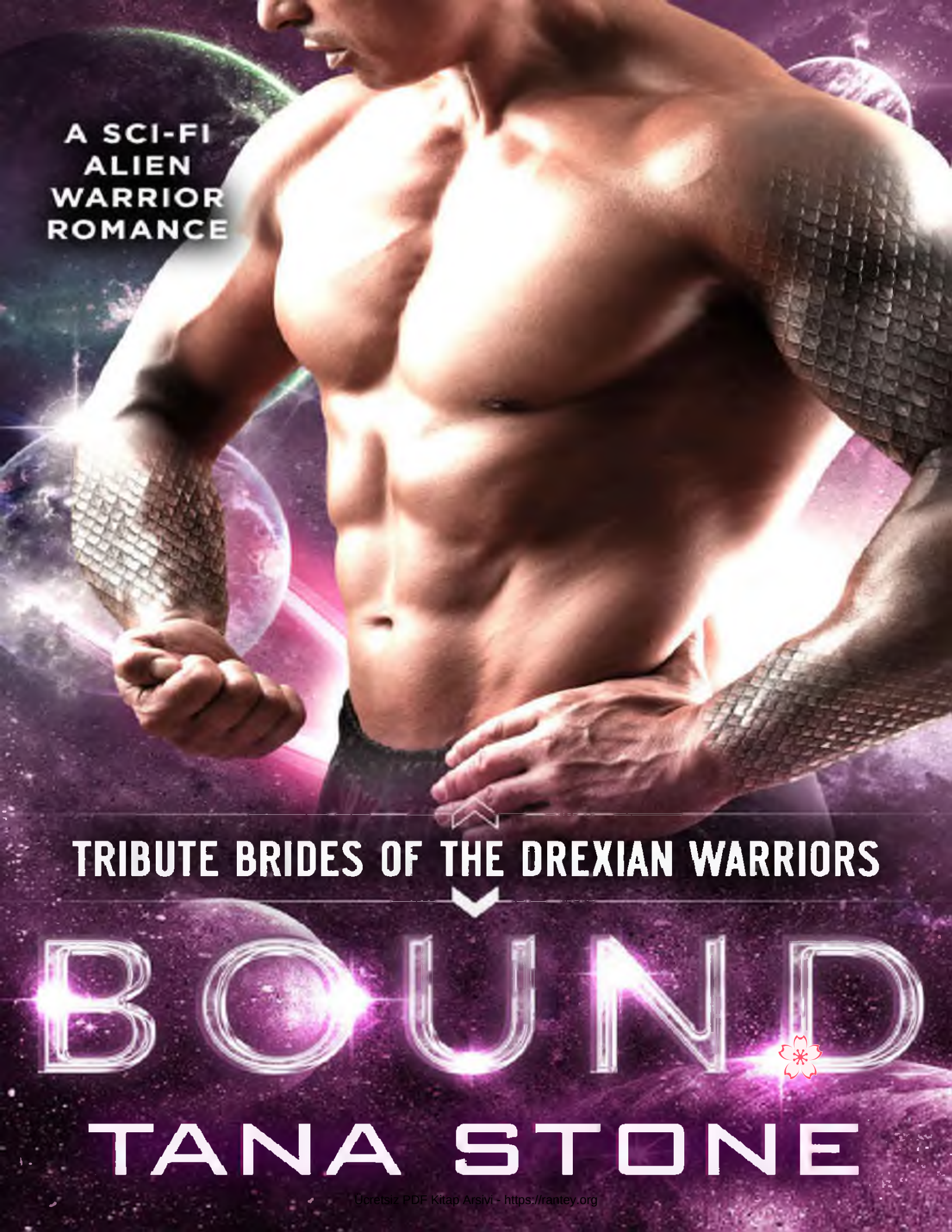
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SCI-FI
ALIEN
WARRIOR
ROMANCE

TRIBUTE BRIDES OF THE DREXIAN WARRIORS

BOUND

TANA STONE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BOUND

Drexian Savaşçılarının Haraç Gelinleri #6

TANA STONE

Broadmoor Books

İçinde

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32 Epilog](#)

[JINGLED: Bir Tatil Romanı - Drexian Savaşçılarının Gelinleri #7'den Ön İzleme](#)

[Tana Stone'un diğer](#)

[eserleri Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Shreya yavaşça kendine geldi, boynunu düzeltti ve ağrıya yüzünü buruşturdu.

Kahretsin. Sandalyeye dik oturup uyuduğum için başıma gelen bu, diye düşündü. Sanki başka seçeneği varmış gibi. Aşağıya bakmasına gerek kalmadan bileklerinin kolçaklara bağlı olduğunu anladı ve bileklerini çekiştirdi. Parmaklarını kıpırdatarak, kim bilir ne kadar süre hareketsiz kaldıktan sonra ellerine kan akmasını sağladı.

Birkaç kez gözlerini kırıp loş kokpitteki ışığa odaklandı. İçerisi pul gibi gri fayanslarla kaplıydı ve önünde sadece dar bir cam şerit uzanıyordu. Bu, onun uzayda hızla ilerleyen bir gemide olduğunu ve tek bildiği evinden ve tek arkadaşları saydığı insanlardan uzak olduğunu hatırlatıyordu.

Başını çevirerek, pilot koltuğunda oturan uzaylıya yavaşça baktı. Büyük ve kaslı, bronz tenli adam, dostu *değildi*. Kurtarma girişimi sırasında Drexian gemisinden onu kaçırarak bunu kanıtlamıştı ve ona iki seçeneği olduğunu söyleyerek, onun hakkındaki fikrini pekiştirmişti: onunla çiftleşmek ya da ölmek.

Shreya alaycı kahkahasını zorlukla bastırdı. Bu adam, onun tek seçeneğinin bu ikisi olduğunu düşünüyorsa, büyük bir sürpriz bekliyordu. Dünya'da tüm ailesini kaybetmesine neden olan bir tsunamiden kurtulmuş ve daha önce bir kez uzaylılar tarafından kaçırılmıştı. Her ikisini de atlatmış ve daha da güçlenmişti. Drexianların onu getirdiği uzay istasyonunda, yakışıklı Drexian uzaylı savaşçılarla eşleşmeyi reddeden diğer insan kadınlarla birlikte yaşamayı başarmıştı.

savaşçılarında biriyle eşleşmeyi reddeden diğer insan kadınlarla birlikte yaşıyordu. O, "bağımsız" olarak görülüyordu ve bu ona çok yakışıyordu. Sert sandalyede yer değiştirirken, bunun sadece bir aksilik olduğunu düşündü.

Aklı, onunla birlikte kurtarma görevine katılmış olan bir başka bağımsız kadın olan arkadaşı Ella'ya gitti. Kadının güvende olmasını ve şu anda birlikte olduğu melez cyborg'u aramak için Kronock araştırma tesisine giren Drexianların sağ salim çıkmış olmasını umuyordu. Ve belki daha da önemlisi, onun peşinden geldiklerini umuyordu.

Parmaklarının konsolda hareket etmesini izleyen Shreya, onun tek kırmızı, sibernetik gözünün kırıldığını fark etti. Onu testislerine tekmelemek istemeseydi, şakağı ve göz çukurunu saran metal implantı incelemek isterdi. Çalışma alanı mikrobiyolojiydi, en azından İngiltere'deki üniversitesinden kaçırılmadan önce öyleydi, ama içindeki bilim insanı, kafasındaki gelişmiş makineye ve bunun biyolojisiyle nasıl çalıştığına merak duymaktan kendini alamıyordu.

İronik olan ise, *onu* kurtarmak için Drexian kurtarma gemisinde olmasıydı. Kronocklar tarafından yakalanmış ve iki türün melezi haline getirmek için DNA'ları enjekte edilmişti. Bu yüzden, Kronock savaşçıları gibi sibernetik bir göz takılmakla kalmamış, derisinde düzensiz yamalar halinde gri pullar çıkmıştı. Drexian savaşçılarında birinin Kronock'lardan aldığı kayıtlardan ona ne yaptıklarını incelemiş ve DNA eklemesinin stabil olmadığını tespit etmişti. Aslında, o gemiye binip onu bayılttığı anda, onun orijinal DNA'sını geri yüklemek için hazırlık yapıyordu. Kurtarma görevi başarılı olsaydı, bağlanan o olurdu ve o da onun Drexian DNA'sını ve hayatını geri kazanmasına yardım ediyor olacaktı.

Ne yazık ki plan ters gitmişti. Arkadaşı Ella, Drexian ekibini olası bir pususu hakkında uyarmak için gemiden ayrılmıştı ve bir şekilde melez onlara kaçmış ve gemiye gizlice girmişti. Şimdi, düşman gemisinde bir yerlere uçuyorlardı ve o, geminin arkadaşlarından ve Drexian uzay istasyonundan çok uzakta olduğunu düşünüyordu.

Kafasını ona doğru çevirdi. "Uyandın."

Shreya, onun ani hareketinden korkarak geri çekildi. Ses tonu çoğunlukla Drexian'a benziyordu — derin sesi sadece biraz kesik kesikti — ama gözlerindeki kırmızı ışık, onun Drexian olmadığını anında hatırlattı. Artık değil.

"Bu iyi." Adam tekrar öne baktı.

Shreya boğazını temizledi. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Bir an durakladıktan sonra, bilgisayar konsolundaki bir yıldız haritasına dokundu. "Lymora III."

"Bu bana bir şey ifade etmiyor. Fark etmediysen, ben insanım. Sizin gibi farklı gezegenlere seyahat etmiyoruz."

Kafasını ona doğru eğdi. "Peki siz nasıl seyahat ediyorsunuz?"

"Sizin mahallede araba sürer gibi," dedi kız. "Diğer Drexianların, bizim pazara gider gibi gezegenleri ziyaret ettiklerini duydum."

"Ben Drexian değilim."

Kız cevap vermedi. Kronock tarafından Drexian olmadığına inanması için programlanmış olabilirdi, ama çikolata kahverengi saçlarından deniz yeşili gözüne, omurgası boyunca uzanan çıkıntılı düğümlere kadar neredeyse her şeyi Drexian'a benziyordu. Omuzlarına atılmış açık kenarlı zırh dışında gömleksiz olması da argümanına yardımcı olmuyordu ve kız, onun heykel gibi göğüs kaslarının ve keskin karın kaslarının pullarla değil deriyle kaplı olduğunu görebiliyordu.

"Peki Lymora III nedir?" diye sordu, Drexian kimlik krizini başka bir zamana bırakmaya karar vererek. "Kronock işgali altındaki bir gezegen mi?"

Parmakları yıldız haritasının üzerinde duraksadı. "Hayır. Seni Kronock tesislerine götürmemeye karar verdim."

Sessiz kaldı, onun sessizliği bozmasını umarak. Hiçbir şey olmadı. Drexian ya da Kronock olsun, açıkça güçlü ama sessiz bir tipti.

"Neden?" diye sordu sonunda.

Başını çevirmeden sandalyesinde kıpırdadı. "Laboratuvarı sevmiyorum. Soğuk ve çok aydınlık. Bazı şeyler orada yapılmamalı."

"Mesela?"

"General Krav'ın planını tamamlamakla görevlendirildim." Sesi, sanki bir metinden okuyormuş gibi garip bir tona büründü. "Görevimi yerine getireceğim, ama kendi yöntemimle."

"Demek sen bir isyancısın," diye fısıldadı kız. "Kronocklar arasında pek fazla isyancı yoktur herhalde."

Ona bir bakış attı. "Beklediğim gibi değilsin." "Öyle mi?"

Tanıdığın ilk insan ben miyim?"

"Evet, ama türünüz hakkında çok şey duydum." Bakışları bir anlığına kadının göğsüne düştü. "Beklediğimden daha küçüksün."

"Ben minyon sayılırım." Kendini savunma ihtiyacı hissetti. "Ama tüm insanlar Drexianlardan daha küçüktür. Ya da Kronocklardan."

"Ve senin tenin benimkine benziyor," diye devam etti. "Bazı Dünyalıların o kadar açık tenli olduklarını duymuştum ki, Carthian sümüklü böceğinin karnı gibi görünüyormuş."

Bu pek iyi bir şey gibi gelmedi. Her zaman bir avantaj olmamıştı, ama o anda Shreya, teninin sıcak kahverengi rengi için minnettar hissetti. Mavi, mor ve yeşil tenli uzaylılarla tanıştığından beri, insan ten rengindeki farklılıklar ona o kadar da önemli gelmemişti.

"Yani insanlar hakkında her şeyi duydun, ama benden önce hiç biriyle tanışmadın mı?" Kaçıran kişiye kendini insanlaştırmamanın önemini bir keresinde duymuştu. "Benim adım Shreya."

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Ben Vox."

Bunun Drexian ismi mi, yoksa Kronock'ta verilen yeni ismi mi olduğunu sormadı. "Demek uzay istasyonuna hiç gitmedin"

Hiç Tekneyi görmedin mi?"

Kafasını sertçe salladı. "Hiç, ama Drexianlar için insan kadınların çok önemli olduğunu biliyorum."

"Anlat bana." Shreya derin bir nefes aldı. "Dünya'dan kaçırılıp Gemi'ye getirildiğimde tüm hikayeyi dinledim. Türünüz dişi üretmeyi bırakmış, bu yüzden uyumlu eşler arıyordunuz ve Dünya'ya rastladınız. Kronocklar istila etmek üzereydi, ama Drexianlar her yıl az sayıda kadın karşılığında koruma sağlamak için bir anlaşma yaptılar. Falan filan." Kısıtlanmış bir eliyle dairesel bir hareket yaptı. "İşte böyle kaçırıldım. Görünüşe göre, uyumlu kadınların yüzde ellisine dahilim. Ne yazık ki, tamamen yabancı biriyle evlenmek istemediğim için, kurban gelin olma teklifini reddettim."

Başını kaldırdı. "Sen bir haraç gelin değilsin, değil mi?"

"Hayır. Ben, istasyondaki diğerlerinin 'reddedilenler' dediği kişiyim, ama biz kendimize 'bağımsızlar' diyoruz."

"Ben bir kurban gelini yakalamam gerekiyordu."

"O zaman beni bırakabilirsin," dedi Shreya. "Sana söz veriyorum, ben onlardan biri değilim."

Tek gözünü ona dikti. "Ama sen insansın ve Drexianlarla uyumlu olduğunu söyledin, bu da benimle uyumlu olduğun anlamına gelir. En önemli şey bu."

Bu kadar.

"Seni bulacaklarını biliyorsun," dedi, farklı bir taktik denedi. "Drexianlar, ben kurban gelin olmasam bile, bir insanı kaçırmana izin vermezler. Ve arkadaşım Ella da kesinlikle bunu affetmez. Peşimize düşecekler."

"Seni bulamazlar." Ona bakmadı. "Seni bayılttığım izleme cihazını çıkardım, yani onu kullanamazlar. Bu bir

Kronock gemisi, Drexians tarafından kolayca izlenemez. Ayrıca, seni asla bulamayacakları bir yere götürüyorum."

Shreya'nın midesi sıkıştı. "Lymora III, hayatta kalmak için gaz maskesi takmamız gereken bir tür çorak arazi mi?"

"Hayır." Parmaklarını konsolda gezdirdi ve gemi yavaşlamaya başladı. "Uzak bir kenar mahallede bulunan bir zevk gezegeni."

"Bir zevk gezegeni mi?" Ağzı açık kaldı. "Beni uzaylıların genelevine mi götürüyorsun?"

"Bu 'genelev'i bilmiyorum, ama eğer orası bedensel zevklere düşkünlerin yargılanmadan hayal edebilecekleri her türlü eylemi gerçekleştirebildikleri bir yer ise, evet. Seni galaksinin en sert ve en kötü şöhretli genelevine götürüyorum." Kırmızı gözleri ona bakarken parladı. "Drexianların asla tahmin edemeyeceği bir yer."

Shreya zorlukla yuttu.

İkinci Bölüm

Vox, etraflarında tozların uçuşmasını izleyerek gemiyi dikkatlice indirdi. Gemisi, başkent yakınlarında yanaşan birçok gemiden sadece biriydi; gezegen her zamanki gibi kalabalıktı. Uzakta, sisin ardında, kare çatılı binaların silüetleri ve ara sıra mantar kubbeler görünüyordu. Küçük, kırmızı bir güneş gökyüzünde parlıyordu, uzak ışınları kalın atmosferi delip geçemiyordu.

Yüzleri kumaşla örtülü uzaylılar yerde koşturup duruyor, bilgisayarlı kol bantlarına gemisiyle ilgili verileri kaydediyorlardı. Onları yerli Lymoranlar olarak tanıdı. Neredeyse şeffaf bir cilde sahip, vücutlarında hiç kıl olmayan kısa ve tıknaz yaratıklar, nadiren üstleri açık görülürdü.

Lymora III, kuralların olmadığı ve hem erkekler hem de kadınlar için eğlence evlerinin bol olduğu dışında bir gezegen olarak pek bir şey sunmuyordu. Yüzyıllar önce aşırı nüfus artışı doğal kaynakları tüketmiş ve gezegeni iklim krizine sürüklemiş, gezegen neredeyse tüm türlerin yok olmasına neden olmuştu. Hayatta kalan Lymoralılar, kurak bir iklime ve neredeyse hiç ekilebilir toprağa sahip bir gezegende yaşamayı öğrenmişlerdi. Eski oligarşilerin saraylarını ele geçirip zevk evlerine dönüştürmüşler ve iade yasalarının, fuhuş, kumar veya kaçakçılıkla ilgili kuralların olmadığı bir yer yaratmışlardı.

Vox'un dudak köşesi yukarı kıvrıldı. İçinde derinlere gömülü Drexian, bu yerin kanunsuzluğundan tiksiniyordu, ama aynı zamanda bağlı bir kadına kimsenin iki kez bakmayacağını da biliyordu. Çıgıllıkları ya görmezden gelinecek ya da seks oyununun bir parçası sanılacaktı. Kimse onu göndermezdi.

Drexianlara haber verin, çünkü Lymora III'ü sık sık ziyaret eden hiç kimse, onurlu savaşçı ırkının gezegene inmesini istemiyordu.

Sandalyesini ona doğru çevirdi. "Gemiden indiğimizde bağırabilirsiniz, ama bağırmamanızı tercih ederim. Bir anlamı yok." Kadın kaşlarını kaldırdı ve adam devam etti. "Lymora III insan kaçakçılığına ve köle işçiliğine izin veriyor, bu yüzden yardım çığlıklarınız ya görmezden gelinecek ya da alay konusu olacak. Nefesinizi boşa harcamayın derim."

Kadın geminin ön tarafına baktı. "Çok hoş."

"Ayrıca, çığlıklarınızın ziyaret eden bir Hakden'in kan dökme arzusunu uyandırmayacağının garantisi yok ve onların peşinize düşmesini istemezsiniz." O da azgın bir Hakden ile dövüşmek istemiyordu, ancak aşırı şişmiş penisleri genellikle onları yeterince yavaşlatır ve dövüşü adil hale getirirdi. Tabii sadece bir tane olsaydı.

Altın kahverengi teni soldu. "Kan arzusu mu?"

"Endişelenme. Sadece çığlık sesleriyle aktive olur, bu yüzden çığlık atmamanı öneriyorum."

"Doğru anlamış mıyım? Bağırırsam korkunç bir uzaylı peşimden gelebilir mi?" Gözlerini ona dikti. "Bu senin için çok uygun bir hikaye."

Omuzlarını silkti, arkasındaki duvardan bir çift bıçak çekip kemerine taktı. "Sana sadece gerçeği söylüyorum." Yüzleri birbirine birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde eğildi. "Sana söz veriyorum, insan, bir Hakden tarafından sikilmektense benimle çiftleşmen çok daha iyi. Benimle, ikiye bölünmeyeceksin."

Kadın keskin bir nefes aldı ve göz bebekleri büyüdü. "Beni korkutmuyorsun."

O geriye yaslandı ve kadının gözlerini dolduran yaşları inceledi. "Sanırım anlıyorum, ama benim senden korkman gereken kişi değilim."

"Gerçekten mi?" Sesi titriyordu, ama sesinde bir keskinlik vardı. "Yani beni bayılatan, kaçırın, bağlayan ve şimdi de bana zorla sahip olmaya çalışan adamdan korkmamam mı gerekiyor?"

Vox, onun sözlerine irkildi. O asla böyle şeyler yapmazdı. Onurlu bir Drex asla... Başını salladı, General'in yankılanan sesi zihninde yankılanırken, bilincini kaybedene kadar vücudunu sarsan elektrik şoklarını hatırladı. Hayır. O artık bir Drexian değildi. O Kronock'tu ve tamamlaması gereken bir görevi vardı.

Ellerini yumruğa sıktı. "Anlamıyorsun."

"Seni asla anlayamadım." Gözlerine baktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Senin neye dönüştüğünü anlayamadım. Sen bir canavarsın."

Zihninin derinliklerinde bir yerlerde, kendini savunma, canavar olmadığını kanıtlama dürtüsü hissetti. Önemsiz, diye düşündü, Krav'ın sesi kendi sesi haline geldi. Onun senin hakkında ne düşündüğü önemli değil. Önemli olan sadece görev.

Eğilip kızın ellerini çözdü, onu ayağa kaldırdı ve kollarını bırakmadan döndürdü. Ellerini yine arkada bağladıktan sonra Vox kızı tekrar döndürdü ve dirseğinden tutup ileriye doğru yönlendirdi. "Bu canavar seni laboratuvara götürmedi, seni masaya bağlayıp ihtiyaçları olan melezle döllemek için. Yani belki de daha kötü canavarlar vardır?"

"Bunun için sana teşekkür etmemi mi istiyorsun?" Kahkahası sert ve neşesizdi. "Hâlâ bana zorla sahip olacaksın, değil mi? Yani, asıl amaç bu. Şimdi bunu uzaylıların genelevinde yapacaksın. Bunun seni kahraman yapacağını sanmıyorum."

Yine, sözleri onu incitti ve o, sözlerin uyandırdığı dürtüleri görmezden gelmeye çalıştı. Bir insan kadının bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemişti. Küçük, kırılgan yaratığın durumu anladığında uysal ve istekli olacağını düşünmüştü, ama bu kadın öyle değildi. Vox, geminin ortasına vardıklarında içini çekti. "Her zaman bu kadar çok tartışır mısın?"

Kadın yine güldü, bu sefer daha yüksek sesle. "Kaçırılırken mi? Her zaman."

Kafasını sallayarak dolaptan iki ağır kahverengi pelerin çıkardı, birini omuzlarına attı, diğeri kadının omuzlarına örttü. İki pelerinin kapüşonlarını kaldırdı ve kadının yüzünü örtmek için kumaştaki peçeyi çekmeye başladı.

Kız geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çatarak, o geri çekilip duvara yapışana kadar ona yaklaştı, kendi çok daha büyük vücudu neredeyse ona değiyordu. Vox, kızginken ne kadar güzel olduğunu aniden fark etti. Biyonik gözü, biyolojik tepkilerini hızla hesaplayarak sonuçları beynine gönderdi. Vücut ısı yükselmiş, nefesi düzensizleşmiş ve göz bebekleri o kadar genişlemişti ki, sıcak kahverengi gözleri neredeyse siyah görünüyordu — çoğu kadının tahrik olduğunda gösterdiği fiziksel tepkilerle aynıydı. Kız başını geriye eğerek gözlerine baktı ve dilini alt dudağına değdirdi.

Penisi seğirdi. O da tahrik olmuş olabilir miydi? Peçenin köşesini tutarken parmağını kızın yanağına doğru kaydırды. "Bu, ağzına toz girmesini engeller."

"Oh," diye fısıldadı, ona dokunduğunda titreyerek.

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi, kulaklarında kanın çarpıntısı, onun sadece çok küçük bir kısmının sibernetik olduğunu hatırlattı. Çok daha büyük bir kısmı yüzde yüz organikti.

"Ben haraç gelin listesindeydim," dedi, gözleri kadınınkine kilitlenmiş halde. "Eskiden."

Yutkundu ama cevap vermedi, nefesi hızlanmıştı.

"Ama hiç insan kadını görmemiştim. Şahsen değil. Sadece resimlerde, ama onlar senin ne kadar küçük ve yumuşak olduğunu gösteremiyor." Avucuyla kızın çenesini kavradı. "Çok güzel hissediyorsun. Tadı nasıl acaba?"

Ağzını onun ağzına yaklaştıırken, bacağının hızla yukarı doğru hareket ettiğini fark etti. Tepki veremedi, kör edici bir acı onu yere devirdi ve kasıklarını tuttu.

Vox, bu kadar acı çekmeseydi, kızın yaptığı harekete hayran kalırdı. Kızın koşarak yanından geçtiğini duydu ve kolunu uzatarak kızın ayak bileğini yakalayıp sertçe yere indirdi.

Onun yanından koşarak geçtiğini duydu ve kolunu uzatarak onu ayak bileğinden yakaladı ve sertçe yere düşürdü.

"Lanet olası piç!" diye bağırdı kız, ellerini hala arkasında bağlı halde çelik zemine düşerken. Ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Dört ayak üzerinde sürünerek, hayaları hala ağrıyorken, Vox ona ulaştı ve onu ters çevirerek yüzüstü yatırdı. "Bana sen saldırdın."

Yanakları gözyaşlarıyla ıslak olmasına rağmen, gözleri hala meydan okurcasına parlıyordu. "Sen bana saldırdın."

"Yani benden intikam mı alıyordun?"

"Biz ödeşmedik bile," dedi. "Ama beni daha önce bayılttığın için teşekkür et."

"Bunu kolaylaştırmayacağını anlıyorum," diye mırıldandı kendi kendine.

"İki atışta iki isabet, gerzek."

Göt herif mi? Evrensel çeviri cihazı olmasına rağmen, bu kelime ona hiç anlam ifade etmiyordu. Ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama pek de hoş bir kelime olmadığını tahmin ediyordu. Ancak daha fazla konuşacak zamanı yoktu. Giriş vergisini toplayan Lymoranlar onu bekliyordu, en özel eğlence evinde rezervasyon yaptırdığı süit de öyle.

Ayağa kalkarak onu kaldırdı ve omzuna attı, bir kolunu dizlerinin arkasına geçirip sıkıca tuttu, böylece kız onu tekrar tekmelemesin diye. Kızın çığlıklarını duymazdan gelerek geminin kapağını açtı, kışına sert bir şaplak attı ve kendi başını ve yüzünü kapattıktan sonra rampadan aşağı indi.

Ağzını kapatan ağır kumaştan bile, Vox havada asılı duran keskin tozun tadını alabiliyordu. Rampanın dibinde durdu,

bekleyen Lymoran'a parlak Allurian altın sikkeleri uzattı ve kısa boylu uzaylının şişman parmaklarıyla sikkeleri ovuşturmasını izledi.

"Kronock İmparatorluğu ile iş yapmak her zaman bir zevktir," dedi Lymoran, küçük birine göre şaşırtıcı derecede derin bir sesle. Vox'un omzunda kıpırdayan figüre sadece bir bakış attı. "Lymora III'teki ziyaretinizin tadını çıkarın."

Vox başını salladı ve diğer gelen uzaylılarla göz teması kurmadan uzaklaştı, ancak onları not aldı. Drexian yoktu. Görmeyi de beklemiyordu. Artık onu ya da onu takip etmenin bir yolu yoktu ve galaksinin kenarındaki kanunsuz bir eğlence gezegeninde olduklarını düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Hayır. Drexianlar, Kronock'un birçok karakolunu ve kolonisini boşuna arayacaklardı, o ise insanla birlikte burada saklanacaktı. Görevini tamamlayana kadar güvende ve gizli kalacaktı.

Biyonik gözü tozlu havayı taradı ve hedefindeki mantar kubbeli yapıyı buldu, mesafeyi ve en kısa yolu zahmetsizce hesapladı. Onları bekleyen süiti düşününce kalbi daha hızlı atmaya başladı ve insanın huzursuzca hareket ettiğini hissetti. Vox, elinin altında yumuşak etin titremesinden zevk alarak kıkına bir kez daha vurdu ve adımlarını hızlandırdı.

Üçüncü Bölüm

Vox'un izlediği yolu ezberlemeye çalışması anlamsızdı, özellikle de baş aşağı durduğu konumdan. Shreya başını kaldırdı, sokaklarda ve geçitlerden geçerken kahverengi taş binaları görmeye çalıştı, ama hava pusluydu ve Vox'un dolambaçlı bir yol izlediğinden şüphelendi.

Tozlu havayı fazla solumamaya ve onun geniş sırtına çarpmamaya çalışarak konsantre oldu. Baş aşağı taşınmak çok aşağılayıcıydı, gerçi gezegendeki uzaylıların kalın pelerin ve yüzünün alt kısmını örten kumaştan yüzünü görebilecekleri yoktu. Omzunda kıvranmayı bırakmıştı, çünkü hiçbir etkisi yoktu, ama bacaklarının uyuşmaması için ara sıra sallıyordu. Genellikle bacaklarını salladığında kıcına sert bir tokat yiyordu, bu yüzden sık sık yapmıyordu.

Sesler ve kokulardan, Lymora III kalabalık ve sefil bir yer gibi görünüyordu. Geçtikleri barlardan bazen yavaş ve şehvetli, bazen hızlı ve ritmik müzik sesleri, kahkahalar ve ıslık sesleri geliyordu. Kadınların sahnelerde ve direklerin etrafında ritme göre dans ettiklerini hayal etmek zor değildi. Alkolün bayat kokusu yerden yükseliyordu ve Shreya bu sokaklara kaç tane içki döküldüğünü merak etti. Vox kaldırım taşlarındaki koyu lekeyi atlatırken, oraya başka ne döküldüğünü merak etti ve midesi gerildi. Kan olabilir miydi?

Dar geçitlerden ve dar sokaklardan ilerledikçe sesler azaldı ve kokular dağıldı. Artık kalabalığın ayak sesleriyle çevrili değillerdi. Neredeyse ürkütücü bir sessizlik vardı

Vox durup bir kapıyı yumrukladı. İçeriden boğuk bir zil sesi geldi ve Shreya, kapının büyük bir çabayla açılırken gıcırdandığını duydu.

"Beni bekliyorlar," dedi Vox, içeri girip karo zemine adım attı.

Kapı tekrar kapandı ve sürgü çekildi. Shreya başını salladı, peçesini ve başörtüsünü hafifçe kaydırđı ve derin bir nefes aldı. İçerideki havanın temiz olmasına şükretti, her ne kadar karanfil ve tarçınla dolu bir kese içindeymiş gibi koksa da.

"Artık beni indirebilirsin," dedi, başını çevirerek. "Kapıyı kilitlediler."

Vox homurdandı ve onu omzundan indirip ayağı dikerek, ona şöyle bir bakış attı. Başörtüsünü tamamen çıkardı. "Buradan kaçmaya çalışmanın bir anlamı yok."

Shreya, taştan yapılmış gibi görünen ve üzerinde geniş bir metal sürgü bulunan yüksek, kemerli kapıya baktı. Kapının yanında, ağaç gövdesi gibi kolları, toynakları ve uzun kuyruğı olan devasa, tüylü bir uzaylı duruyordu. Shreya, bu siyah tüylü devin kapıyı açıp kapatmakla görevli olduğunu düşündü ve onun az önceki efordan dolayı ağır nefes aldığını fark edince boğazını yuttu. Vox haklıydı. Bu kapıyı tek başına açması imkansızdı.

Parlak, beyaz fayanslı zemini ve duvarların etrafına dizilmiş, üstünde yüksek, süslü oyma aynalar bulunan narin yaldızlı masalarıyla dairesel giriş holünün geri kalanını inceledi. Masaların arasında kapılar vardı, ama kapı kolları yoktu.

"Kronock'un evimizi ziyaret etmesinden onur duyuyoruz." Yukarıdan yüksek, şarkı söyler gibi bir ses geldi ve Shreya, sesin sahibinin geniş merdivenlerden indiğini görmek için döndü.

Merdivenler birkaç kat yukarıya çıkıyordu ve binanın tepesindeki mantar şeklindeki kubbenin sivri ucunu görmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Kubbe içinden ışık sızıyor

parlak renklerle boyanmış iç mekanı aydınlatıyor ve çeşitli uzaylılarla çeşitli pozlarda sarılmış, çıplak kadınların resmedildiği sahneleri vurguluyordu. Bazı uzaylıların üzerinde resmedilen devasa ekipmanlara sesli bir şekilde hayret etmemeye çalıştı ve sanatçının müşterilerini övmek için bunu yaptığını umdu.

Shreya, duvar resimlerinden bakışlarını, kendisine doğru süzülerek gelen kadına çevirdi. Kadının gerçekten havada süzüldüğünü fark edince bir an şaşırdı, çünkü kadının arkasında, onu yerden yaklaşık 30 santim yükseklikte havada tutan küçük bir çift kanat çırpıyordu. Saçları yumuşak bir leylak rengindeydi ve omuzlarına dalgalar halinde dökülüyordu. Gözleri de aynı renkteydi, ancak egzotik bir eğimle yukarı doğru çekilmiş ve uzun kirpikleriyle tembelce kırpıyordu. Shreya'ya merakla baktı.

"Zylia," dedi Vox, yaratığa başını sallayarak, o onun önünde kısa bir süre havada asılı kalırken.

Zylia onu bırakıp etrafında döndü. "Çok güzel. O ne?" "İnsan," dedi Vox.

"Dünya gezegeninden."

"Büyüleyici." Kadın yaklaşarak kirpiklerini kırptı.

"Daha önce Drexian eşini hiç görmemiştim." Gözlerini Vox'a çevirdi.

"Onun için sana cömert bir bedel ödeyeceğim."

Vox başını salladı ve elini uzatarak Shreya'nın kolunu tuttu. "O satılık değil. O Kronock'un malı. Benden başka kimse ona dokunamaz."

Shreya, Kronock'un malı *olmadığını* ve onun cesedini çiğnemediği ona dokunamayacağını söylemek üzereydi, ama sessiz kalmaya karar verdi. Başlarının üzerindeki duvar resimleri bir göstergeyse, genelevde satılmak daha da kötü olabilirdi.

Kanatlı uzaylı omuz silkti. "Nasıl istersen. Elbette Kronock imparatorluğunu kızdırmak istemeyiz, ama ondan sıkılırsan, insanları egzotik bulan birçok müşterim var."

Shreya, içini saran titremeye engel olamadı. Kahverengi teni ve koyu saçları nedeniyle

egzotik olarak kabul edildiği yerlere gitmişti, ama bu tamamen farklı bir şeydi. Kanatları, kürkü veya pulları olmayan bir yaratık olarak, bu gezegende tuhaf bulunan kişi oydu.

"Sadece sütümüz," dedi Vox. "Rezervasyon yaptırdığım oda."

"Evet, isteğiniz üzerine özel eklemeler yaptık." Zylia gülümsedi, gözleri tekrar Shreya'ya kaydı. "Sadece izleyemeyeceğim için üzgünüm."

Shreya, Vox'a küçük bir adım attı. Zylia'nın güzelliğine rağmen, kanatlı yaratık onu tedirgin ediyordu.

Zylia ellerini çırpı ve minik bir uzaylı, dokunmadan açılan kapılardan birinden fuayeye koştu. Shreya'nın beline zar zor ulaşıyordu ve pembe saçları, boyunu en az 30 santim daha uzatan yüksek bir bukle yığınının toplanmıştı. Cildi ışıktaki renk değiştiren yanardöner maviydi ve yüzü o kadar abartılı bir şekilde makyajlıydı ki neredeyse bir porselen bebek gibi görünüyordu. Elbisesi belinden itibaren fırırlarla genişleyerek Shreya'ya mavi tenli Little Bo Peep'i hatırlattı.

Zylia küçük kadına bakarak, "Onları özel sütlerine götür" dedi.

Küçük kadın merdivenlere çıkmaya başladı ve Zylia fuayeden bir kapıdan uçarak geçerken onlara el salladı.

Shreya, Vox onu kolundan çekmeden önce kapıya ve iri yarısı muhafızlara son bir bakış attı, sonra ikisi de pembe buklelerin peşinden adımlarını uydurarak ilerlediler. İlk sahanlığa vardıklarında, dairesel merdivenleri çevreleyen kapılardan birkaç kafa çıktı.

"Bize yeni bir kız mı getirdin, yakışıklı?" diye bağırdı kadınlardan biri, odadan dışarı eğilerek, perdeli eliyle şeffaf bornozunu kapatmaya çalışıyordu.

"Daha fazla rekabete ihtiyacımız yok, Cerise," diye başka bir ses, minik kadına bağırdı.

"O çalışmak için gelmedi," dedi küçük, pembe saçlı yaratık, parmaklarını şıklatarak ve adımını bozmadan onları susturdu. "En azından para için değil."

Gülüşmeler ve birkaç sevinç çığlığı, kıvrımlı merdivenleri tırmanırken peşlerinden geldi ve Shreya yanaklarının yanmasını görmezden gelmeye çalıştı. Vox hiçbir şey söylemedi, ama yanındaki gerginliğini hissetti, parmakları kolunu hafifçe sıktı.

En st kata vardıklarında, Cerise onları altın kapıya götürdü ve elini kapının yüzeyine bastırdı. Kapı bip sesi çıkararak açıldı ve Cerise kenara çekildi, Vox içeri girip Shreya'yı arkasına çekerken gözlerini yere indirdi.

Sit, binanın geri kalanı kadar süslüydü, yüksek, gömme tavanı ve kavisli duvarları süsleyen yaldızlı aynaları vardı. Uzak tarafta devasa bir yatak hakimdir, dört altın direğinden kırmızı kumaşlar sarkar ve arkasında kalın kadife yastıklar yığılmıştır.

Shreya, yatak direklerine bağlı kayışları görünce ağzı kurudu. Başını çevirdi, ama gözleri bir köşede tavandan sarkan, ağır bir zincirden asılı kayışlar ve tutacaklardan oluşan bir alete takıldı. Böyle bir şeyi hiç görmemişti, ama bunun uzaylıların seks salıncağı olduğuna emin gibiydi. Yanında, her bir çapraz kirişin üstünde ve altında kayışlar bulunan dev bir "X" duvara monte edilmişti. Yine, daha önce hiç görmediği bir şeydi, ama bunun St. Andrew haçı olduğunu oldukça emindi. Burası ne tür bir yerdi?

Vox onu çözdü ve Shreya kolunu ondan çekip geri çekildi. Shreya kapıya umutsuzca baktı ve yaratık koridorda dururken ve kapı kapanırken Cerise'den anlayışlı bir bakış yakaladı.

Ellerini sıkıca yumruk haline getirdi ve melez cyborg'a döndü. Onu sapıkça bir mobilyaya bağlayacağını sanıyorsa, bu adam ciddi bir kavgaya hazır olmalıydı.

Dördüncü Bölüm

Vox onun duruşunu inceledi. Küçük ve çevik olmasına ve onun iriliğine karşı hiç şansı olmamasına rağmen, onun kendisiyle dövüşmeye hazırlandığını fark etti. Ruhunu vardı, bunu kabul etmeliydi. Beyninin derinliklerinde, bunun komik olduğunu düşündü. Bir zamanlar başını geriye atıp gülerdi.

Bunun yerine, başını ona doğru eğdi. "Benimle savaşmak mı istiyorsun, insan?"

"Beni bağlayıp o şeye koymana izin vermeyeceğim." Gözlerini ondan ayırmadan başını asılı duran alete doğru çevirdi, sonra bakışları devasa X işaretine kaydı. "Ya da şuna."

Biyonik gözü otomatik olarak onu ölçüp tehdit oluşturmadığını kaydetti: küçük boylu, hafif kaslı, silahsız. Bunu bilmek için implantına ihtiyacı yoktu. Onu yatağa bağlamak ya da tavana asmak isterse, kadının başka seçeneği olmazdı. Ondan çok daha güçlü ve iriydi ve görevini yerine getirmek için oradaydı. "Öyle mi?"

O başını salladı ve omuzlarının titrediğini gördü.

Görevini düşünürken, General Krav'ın boğuk sesi kafasında yankılanıyordu ve Kronock dilinde aynı sözleri tekrarlıyordu. *Bir dünyalı yakala. Kronock-insan melezi yarat. Melez DNA'sını çıkar. Dünya'yı istila et. Nüfusu melez DNA ile enfekte et. Gezegeni hasat et.*

Kronock istilasına karşı savaştığı zamanları belirsiz bir şekilde hatırlayarak seğirdi. O zamanlar Kronock imparatorluğunun üstünlüğünü bilmiyordu.

Özlemli bir Drexian olduğu zamanlardı. Artık sadık bir Kronock askeriydi. Kafasında bir ağrı hissetti, elini şakağına koydu ve zayıf Drexian bedeni için kendine lanet etti. Ağrılar artıyordu, ama görevini değıştirmesine izin veremezdi. Ayrıca savaşacak durumda da değıldi.

"Şu anda seni engellemeyeceğim."

Kollarını biraz indirdi. "Öyle mi? O zaman seks zindanı ne alaka?"

Renkli cam şişelerle dolu masaya doğru yürüdü ve kum saati şeklindeki pembe şişenin tıpasını çekti. Kısa bir bardağı birkaç parmak kadar Noovian viskisi döktü, yeşil içeceği bardağın içinde çalkaladıktan sonra başını kaldırdı.

"Umarım gerek kalmaz." Salıncak ve X şeklinde çaprazlara bir bakış attı. "İsteklerimde net değıldim. Zylia kendi takdirini kullandı."

Onu izlerken gözleri kısıldı, sanki avcısını takip eden bir av gibi. "Zylia canı cehenneme."

Vox sırttı ve viskiyi bir dikişte içti, başındaki ağrıyı hafifleten tanıdık yanma hissi onu rahatlattı. Eski Drexian mürettebat arkadaşlarıyla içki içtiğı anılar ve onları yatağı atmadan önce uzaylı kadınlarla içki içtiğı anların bulanık hatıraları zihninde dolaşıyordu. Daha önce hiç bir kadına zorla sahip olmamıştı ve emirlerine rağmen bu kadına da zorla sahip olmak istemiyordu.

İnsanın direnmesi ihtimaline karşı, kısıtlama cihazları olan bir süit istemişti, ama Zylia'nın ne sağlayacağını bilmiyordu. Cihazlara bakıp, küçük insanın onlara bağlandığını hayal edince, penisi zonklamaya başladı. Ona sırtını dönmüş olduğı için, kadının korkması için ek bir nedeni olmayacağına sevindi.

Ona tekrar baktı, kalın siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve koyu renkli gözleri büyüktü. Dünya kadınları konusunda uzman değıldi, ama bunu çok çekici buldu. Gözleri

vücuduna indi. Tamamen örtülü olmasına rağmen, gömleğinin altındaki göğüslerinin kıvrımlarını görmek için fazla hayal gücü gerekmiyordu. İnsanların sadece iki tane olduğunu ve yumuşak olduklarını biliyordu. Penisi daha da ağrımaya başladı.

Onu kendisiyle çiftleşmeye zorlamak istemiyordu. Drexian gururu ve onuru derinlere gömülü olabilirdi, ama neden böyle hissettiğini bilmesede, asla yok edilemezdi. Onun kendisini istemesini istiyordu. Onun da kendisi kadar istemesine ihtiyacı vardı ve bunun görevini geciktirmesi umurunda değildi. Kronock'un bilmesi gerekmiyordu.

Kadın boğazını temizledi ve Vox'un bakışları tekrar kadının yüzüne döndü, dolgun dudaklarında bir an durdu. Vox derin bir nefes aldı ve penisinin gevşemesini istedi. Bu sefer uzun bir silindirden turuncu bir sıvı doldurdu ve kadına doğru yürüdü. "Bunu iç."

Kız kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır, teşekkürler." "Susamadın mı?"

"Uyuşturulmak istemiyorum."

Bakışları bardağa kaydı. "Bunda uyuşturucu yok." Bardağı tekrar uzattı. "Söz veriyorum."

"O zaman sen iç."

Vox içmeden önce içini çekti. İçeceğin tatlılığını sevmiyordu ama kızın seveceğini düşündü.

Kadın, Vox'un yudum almasını izledi, bardağı ona uzattı, sonunda aldı ama içmedi.

"Seni uyuşturmak ya da bağlamak gibi bir niyetim yok," dedi. "Seni zorlamak istemiyorum."

Kız küçük bir kahkaha attı. "Tabii. Beni kaçırıp, seninle çiftleşmem gerektiğini söylüyorsun, beni omzunda buraya taşıyıp, esaret için hazırlanmış bir odaya getiriyorsun, sonra da bana zorlamayacağını mı söylüyorsun?"

Vox kolundaki pulları eliyle okşadı, derisine değen kısmı kaşıdı.
"Doğru."

O küçük bir yudum aldı. "Sana inanmak istemediğim için beni affet." O dönüp bardağını doldurmak için geri yürüdü. "Seni affediyorum."

Kız yine güldü. "Hangi tarafın alaycı konuşmayı anlamıyor, Drexian mı, Kronock mu?"

Vox, elini viski şişesinin boynuna koyarak durakladı, kafasında savaşılan düşünceleri ve sesleri ayırmaya çalıştı. Artık hangisinin Kronock hangisinin Drexian olduğunu ayırt etmek zordu.

"Boş ver," dedi. "O sadece varsayımsal bir soruydu."

Kendine bir içki daha doldurdu ve kadının içkisinin yarısını içtiğini gördü. İçkisini tek bir yudumda içip, viskinin acılığının boğazını yakmasına izin verdi ve karnını dolduran sıcaklığın tadını çıkardı. Parmakları titredi, omuzları gevşedi ve içinden bir arzu uyandığını hissetti.

"Sana bir söz vereceğim," dedi, bardağı masaya bırakıp ona doğru yürüdü.

Kız ona bakarak gözlerini kırptı. "Senin vereceğin bir sözü neden inanalım?"

"Bana inanmak zorunda değilsin, ama Dre olarak sana söz veriyorum —" diye kekeledi, başını salladı ve boğazını temizledi. "Söz veriyorum."

Kız ona baktı, biyonik gözüne bir göz attı ve gerçek gözüne odaklanmadan önce hafifçe irkildi. "Tamam."

Vox, küçük yaratığa bakarken — saçlarının tatlı kokusunu alabilecek kadar yakındı — içinde bir ihtiyaç uyandı. Onu şimdi alabilirdi. Onu kaldırıp yatağa taşıyabilir ve ona sahip olabilirdi. Onu kayışlarla bağlamasına bile gerek yoktu, çünkü onun mücadelesi, onun büyük boyu ve gücü karşısında kolayca bastırılabilirdi. Onun içine girme düşüncesi, onu arzuyla başını döndürdü.

General Krav'ın ona ne söyleyeceğini biliyordu. Al onu. Onu domine et. Çılgılık attır. Korkusunun tadını çıkar. O senin. Görev bu.

Vox, Kronock'un sesini kafasından atmak için başını salladı. Hayır. Onu öyle istemiyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu, ama kendi yöntemiyle yapacaktı.

"Seni zorlamayacağım," dedi, onun hızlı ve sık nefesini hissederek. "Sadece sen istersen seni alacağım."

Kaşları kalktı. "O zaman bu asla olmayacak."

Vox, parmağıyla kızın yanağından bir saç telini çekerek, yanağına dokundu. "Beni isteyeceksin."

"Oldukça kendini beğenmişsin." Göz bebekleri büyüdü. "Ama ben bunu asla istemeyeceğim."

"Göreceğiz," diye fısıldadı.

"Yani ben söylemeden bana dokunmayacak mısın?" diye sordu, sesi titriyordu.

Adam kadının çenesini eliyle kavradı. "Öyle demedim." Başparmağını kadının çene kemiği üzerinde gezdirdi. "Zamanı gelince, ellerimle ve dudaklarımla vücudunun her yerini okşamayı planlıyorum."

O nefesini tuttu ve geri çekildi. "Hayatta olmaz."

Vox, kaçmasını engellemek için elini sırtına attı, gömleğini avuçlayarak onu kendine çekti. "Başka bir yol da var. Ne kadar bağıırırsan bağıır, kimse bizi engelleyemez."

Nefesi düzensizdi ve bakışları köşedeki alete kaydı. "Yani sadece ön sevişme kadar mı gidecek?"

"Ön sevişme nedir?"

Yanakları kızardı. "Öpüşmek, dokunmak, bilirsin. Sekse giden tüm şeyler."

Kalbi göğsünde çarpıyordu. "Sen daha fazlasını istediğini söyleyene kadar. O zaman sana daha fazlasını veririm."

Nefesini düzenledi ve gözlerine baktı. "Yani, ben söylemedikçe yapmayacağına söz veriyorsun, değil mi?"

Böyle bir söz vermeli mi diye bir an tereddüt etti. Tüm görevi, onu hamile bırakmasına bağlıydı. Onun isteyerek bu işe girmesini istemek, kendine izin vermemesi gereken bir lüks olduğunu biliyordu. General Krav böyle bir şeye alaycı bir şekilde gülerdi. Ama Krav, bir kadını sahiplenirken onun gözlerinde alevlenen arzuyu hiç hissetmemişti. Vox hissetmişti ve evrende bunun gibisi olmadığını biliyordu. Biyonik olmayan kısmı, onun kendisini istediği kadar kendisinin de onu istemesini istiyordu.

Kulağına yaklaşırken kararlılığı sertleşti. "Sana yalvarana kadar seni sikmeyeceğim, güzel insan."

Boynunu ısırırken, kadının nefesinin kesildiğini duydu.

"Tamam," diye fısıldadı kız. "Anlaştık. Ama benim adım Shreya. 'Güzel insan' değil."

Adını kafasında tekrarladı, sesi dilinde garip ve yumuşaktı. "Peki o zaman, Shreya. Muhtemelen o kıyafetlerden çıkmak için sabırsızlanıyorsundur."

"Gerçek değil..." diye başladı kız.

"Sana daha uygun bir şeyler ayarladım." Duvarlardan birinde bulunan bir kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak içinde giysilerin asılı olduğu bir dolabı ortaya çıkardı. Omuzlarından bağlanmış, şeffaf katmanlardan oluşan, yarı saydam beyaz bir elbise çıkardı.

Elinde elbiseyle dönüp ona uzattığında, kız çoktan başını sallamıştı. "Bu şeffaf bir toga gibi."

Ona doğru yürürken elbiseye bir göz attı. "Toga nedir bilmiyorum ama bu sana yakışır."

Kız kollarını göğsünde kavuşturdu. "Giydiklerim gayet iyi, teşekkürler."

Adam kaşlarını çattı ve devasa X işaretine bir bakış attı. "Seni bağlayıp soyabilirim."

Gözleri çapraz kırıışlerin üzerindeki kayışlara kaydđ ve elbiseyi elinden kaptđ. "Peki."

Açık banyo kapısına doğru koştı ve adam, kızın kapıyı arkasına çarptığını izledi. Vox, biraz cesur bir kadından hoşlanıyordu. Sonunda ona boyun eğdiğinde her şey daha da güzel olacaktı.

Beşinci Bölüm

Shreya kapıyı kapattıktan sonra sırtını banyo kapısına yasladı ve odada pencere olmadığını görünce küfretti. Pencerenin olmasını beklememeliydi. Vox yarı makine olabilir, ama aptal değildi ve burayı yöneten uzaylı perinin de aptal olduğunu sanmıyordu.

Yalnız ve heybetli, dikkatli uzaylıdan uzak olduğu için minnettar olan kız, elbiseyi uzun tuvalet masasının üzerine attı. Eninde sonunda giymek zorunda kalabilirdi, ama son ana kadar giymeyecekti. Banyoda kalmak ona en azından birkaç dakika kazandırırды.

En azından burada ürkütücü bir şey yoktu, diye düşündü. Kayışlar ya da koşum takımları yoktu. Sadece krem rengi taşlar ve kancalara asılmış birkaç uyumlu havlu vardı.

Bakışları, tavandan zemindeki tek bir giderin üzerine uzanan, daha büyük bir dairesel duş başlığı gibi görünen köşeye kaydı. Duş kapısı yoktu ve duvarda sadece birkaç düğme vardı, bunların kontrol düğmeleri olduğunu düşündü.

Shreya, kapıya gergin bir bakış atarken, günün kirinin üzerinde hissetti. Kilitli görünmüyordu, ama onu burada rahatsız etmezdi, değil mi?

"Boş ver," diye fısıldadı kendi kendine, kıyafetlerini çıkarıp elbisenin yanındaki tezgahın üzerine attı. Duş almaya can atıyordu.

Duş başlığının altına girip, dikkatlice düğmelerden birine bastı. Hiçbir şey olmadı. Kaşlarını çatarak başka bir düğmeye bastı ve su

tavandan akmaya başladı. Buz gibi su. Küçük bir çığlık atarak su akışından uzaklaştı, elini tekrar düğmelere uzattı ve suyu ısıtmak için rastgele düğmelere basmaya başladı.

Bir an için su ısındı ve oda potpuri kokmaya başladı. Duşun altına geri adım attı. Su sadece muhteşem derecede sıcak değildi, aynı zamanda kokulu ve hafif kaygandı. Kollarını ovuşturdu ve su damlacıklarını gördü. Suyu kokulu yağ eklemek, uzaylı genelevlerinin işi.

Shreya, başını geriye yaslayıp suyun yüzüne ve saçlarına akmasını hissederken, memnuniyetle küçük bir inilti çıkardı. Gözlerini kapatınca, neredeyse kendi duşunda, Teknede olduğunu hayal edebiliyordu.

"Dön."

Derin sesi gözlerini açmasına neden oldu ve çığlık atarak kendini duvara yapıştırdı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı. "Çık dışarı!" "Seni izliyorum."

Gözlerinden yağlı suyu silmeye çalışarak yüzünü ovuşturdu ama ona dönüp bakmadı. "Banyoya sapık gibi girip beni izleyemezsin. Anlaşmamızın bir parçası değildi bu."

"Sana dokunmamı mı istersin? Temizlenmene yardım edebilirim."

Kız başını salladı. "Hayır. Yardıma ihtiyacım yok. Gider misin lütfen?" "İzlemekten zevk alıyorum."

Şimdi, başını çevirip onu tezgaha yaslanmış, uzun bacakları önünde uzanmış ve ayak bileklerinden çaprazlanmış. Kolları tezgahın üzerine dayanmış ve pantolonundaki kocaman şişkinlik çok belirgindi. "Eminim öyledir."

"Bitirdiysen, giyinmene yardım edebilirim."

Su akışı durana kadar duvar düğmelerine bastı ve sonra dönerek kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Giyinebilirim"

kendim giyinebilirim, teşekkürler."

Yakındaki bir kancadan bir havlu aldı ve ayağa kalkarken ona uzattı.

Elinden havluyu kaparak, hızla göğsüne sardı. Atılmış pantolonuna ve gömleğine doğru ilerledi, ama adam onu engelledi ve yerine neredeyse şeffaf olan elbiseyi uzattı.

"Bundan daha kapalı hastane önlükleri giymiştim," dedi, giysiye burun kıvrarak.

"Diğer kıyafetlerin pratik değil," dedi adam.

Alnından damlayan bir saç telini itti. "Pantolon ve düğmeli gömlek pratik değil mi?"

"Benim amacım için değil."

Adam elbiseyi ona uzattığında, kız zorlukla yutkundu. Adamın amacını anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu.

Shreya tereddüt etti ve adam onun bileğini tuttu. "Peki. Benim dediğim gibi yapalım."

"Bekle." Adam onu banyodan çıkarıp odanın diğer ucundaki dev X'e doğru ittiğinde, kız geriye yaslandı. "Ben giyerim."

Onu köşelerinde kayışlar bulunan devasa, düz kırıslara doğru çekti. "Şansını kullandın, insan."

Onun büyük ellerine karşı direnmek uzaylı üzerinde hiçbir etki yaratmadı. O çok güçlüydü. Aparata ulaştıklarında paniği boğazını sıktı ve adam onun bir bileğini üstüne bağladı.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi, diğer kolunu yerine çekip kelepçeyi takarken onun tutuşuna direnerek.

"İşte burada yanıliyorsun," dedi adam, nefes nefese. "Bana itaat etmelisin. Görev bu. Krav, insan kadını tutamadı ve onu iradesine boyun eğdiremedi, ama ben başaracağım."

Tam olarak neden bahsettiğini anlamamıştı, ama Gemide, Kronock tarafından kaçırılan bir haraç gelini hakkında bazı fısıltılar duymuştu. Belki de Krav'ın kaçırmayı başaramadığı kadın oydu.

Havlü vücudundan kayarak yere düştü ve bilekleri dev X'in tepesine bağlı halde çıplak kaldı. Yağlı su saçlarından damlayarak gözlerinin köşelerinden süzülen gözyaşlarıyla karışıyordu.

"Söz vermiştin," dedi, sesi titreyerek.

Vox havluyu aldı. "Sana zarar vermek niyetinde değilim, sana zorla kendimi kabul ettirmeyeceğim. Ama sadece bana verdiğin sözü tutarsan."

O, havluyla kollarını ovmaya başlayınca kız irkildi, ama onun sadece onu kuruladığını fark edince biraz rahatladı.

Islak saçlarını okşadı, yüzü onunkinden birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde eğildi. "Seni benim kaçırdığım için şanslı saymalısın, Kronock mürettebatından biri olmasaydı, seni pullu sikleriyle çoktan şişlerdi."

Adam bacaklarını kurulamak için eğildiğinde, boğazından boğuk bir ses çıktı ve karnında onun sıcak nefesini hissetti. Adam havluyu bacaklarının arasından geçirdi ve kız dokunuştan irkildi.

"Ayağını kaldır."

Aşağı baktı. "Ne?"

Adam onun önünde çömeldi, elbise ayaklarının yanında toplanmıştı. Kız bir ayağını kaldırdı, sonra diğerini de kaldırdı, böylece adam elbiseyi bacaklarından geçirebildi. Başını geriye yaslayıp gözlerini kapalı tutan kız, yumuşak kumaşın dizlerinden ve kalçalarından geçtiğini hissetti. Adam elbiseyi karnına ve göğüslerine kadar çekti, sonra omuzlarının üstündeki askıları bağladı.

Shreya gözlerini açtı ve adamın onu baştan aşağı süzdüğünü gördü. Gözlerine geldiğinde, aralarındaki kısa mesafeyi kapatıp

kısa mesafeyi kapattı ve elini nazikçe beline koydu, başparmağıyla ipeksi kumaşı yukarı aşağı okşadı. "O kadar kötü müydü?"

Başını sallarken nefesi hızlı ve sığdı, bacaklarının arasında bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Artık beni çözebilir misin?"

"Yakında." Parmağını boğazından aşağı doğru kaydırды, yüzünü yaklaştırdı ve derin bir nefes aldı. "Yiyelim gelecek kadar güzel kokuyorsun."

Shreya, adam boynunun yanını yalarken gözlerini kapattı, meme uçları sertleşti ve istenmeyen bir zevk titremesi vücudunu sardı. *Bunu istemiyorsun*, diye kendi kendine söyledi. *Onu istemiyorsun*.

Ne yazık ki vücudu mesajı almamıştı. Adam düşük bir ses çıkardığında, omurgasından titreme geçti ve yüksek sesle inlememek için kendini zor tuttu. Elleri bağlı olduğu ve kendini tuttuğu için iyi ki, yoksa kesinlikle yere yığılırdı.

Elleri elbisesinin önünü okşarken, sert meme uçlarını okşarken, kalçalarını okşarken ve uyluklarını okşarken dokunuşları neredeyse nazikti. Bir eli elbisesinin eteğinin altına daldığında, gözleri birden açıldı ve bacaklarını birbirine sıkıştırdı.

Vox'un yüzü onun yüzünün üstündeydi ve tek gerçek gözü ona yoğun bir şekilde bakıyordu. Bir eliyle kalçasını tutarken, diğer eliyle çıplak uyluğunu okşadı. Bacaklarının birleştiği yere ulaştığında durdu.

"İslanmışsın," dedi, parmakları üst uyluklarının arasındaki ıslaklığı hissederek. Gözbebeği genişledi, deniz yeşili rengi siyahla kaplandı.

Shreya, bacaklarını sıkıştırdığı kadar dudaklarını da sıkıca kapattı. Neyin nesi vardı? Neden bu adam onu tahrik ediyordu? Yarı cyborg uzaylılar kesinlikle onun tipi değildi, vücudu güzel olsa bile. Ve o bağlanma ya da sapıkça şeylerden hoşlanmazdı, değil mi? Amacı zonkluyordu ve ihanet eden vücuduna lanet etti.

Gözlerini tekrar kapattı ve adamın bacaklarını zorla açmasına hazırlandı. Vücudu titriyordu ve nefesi kesik kesikti. Adamın

onu çekildiğini hissettiğinde, gözleri birden açıldı. Tek kelime etmeden elbisesini düşürdü ve ellerinin bağlarını çözdü.

Bileklerini ovuşturarak, yaralanmamış olmasına rağmen ondan uzaklaştı. Bu kadar tahrik olmuş olduğu için sarsılmış ve korkmuştu, ama yaralanmamıştı.

"Sen beni istemeye kadar bekleyeceğim demiştim," dedi ve şişelerle dolu masaya doğru yürüdü.

Bu asla olmayacak, diye düşündü, bacaklarının arasındaki ıslaklığı görmezden gelmeye çalışarak.

Altıncı Bölüm

Shreya, içki arabasının başında duran adamı izledi. Adam kendini sarhoş etse de umurunda olmazdı, ancak adamın iriliğini düşününce masadaki içkilerin buna yetip yetmeyeceğini bilmiyordu. Gördüklerinden ve duyduklarından anladığı kadarıyla Drexianlar içkiye dayanıklıydı ve şu anki kimlik kriziyle rağmen, biyolojik olarak hala çoğunlukla Drexian'dı. En azından Shreya öyle düşünüyordu.

İnce elbisesinde kendini gülünç hissediyordu ve kumaşın çok az örtmesi nedeniyle kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu. Bir ayağından diğerine ağırlığını vererek masadaki boş bardağına bakıyordu. Nadiren içki içmesine rağmen, onun için doldurduğu tatlı içkiden biraz daha içmek hoşuna giderdi. Yaptığı anlaşılmayı, giydiği kıyafeti ve vücudunun verdiği tepkiyi düşünmemek için her şeyi yapardı. Onun kendisine dokunmasına izin vermeyi kabul ederken ne düşünmüştü? Vücudunu bir titreme sardı ve bunun tamamen korkudan mı kaynaklandığından emin değildi.

Başka seçeneği yoktu, diye kendini ikna etti. Diğer seçenek, onu hemen oradan yatak odasına sürüklemesine izin vermektir. Kimsenin yardım çığlıklarına cevap vermeyeceğini söylediğinde ona inanmıştı. Kadınların çığlıklarının sıradan olduğu bir yere getirdiğini anlamıştı ve kanatlı madamın görmezden gelmesi için yüklü bir para aldığından şüpheleniyordu.

Yabancı peri hakkında düşünürken kendi kendine "Sürtük" diye fısıldadı. Genelde diğer kadınları kötülemekten hoşlanmazdı, ama bu durumda hak ettiğini düşünüyordu. Diğer kadınların acısı ve esaretinden geçimini sağlayan bir kadın, Shreya'nın gözünde, yanardöner kanatlarıyla etrafta uçsa bile, oldukça aşağılıktı.

Onları odaya götüren küçük Cerise'i suçlamıyordu. O yaratık da en az onun kadar korkmuş görünüyordu ve Shreya, bu kanunsuz gezegende yaşarken ne tür korkunç şeyler yaşadığını merak etti.

Vox'u gözünden ayırmadan, yatağın yanındaki iki sandalyeye kadar geri çekildi. Yorgun olmasına rağmen uzanmaya cesaret edemedi. Bunun yerine, yumuşak kadife sandalyelerden birine çöktü ve altın işlemeli yastıklara yaslanarak odanın diğer ucundaki esir alanını izledi.

Vox alnını ovuşturdu, bir elini masaya dayadı ve yüzü açıkça acı içinde kıvrıldı. Bunun, araştırması sırasında keşfettiği şeyle bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Kronock kayıtlarını deşifre ederken, Kronock DNA'sının mevcut Drexian DNA'sına eklenmiş olmasına rağmen, hücrelerinin sonunda onu reddetmeye başladığını öğrenmişti.

Kronock'un ona yaptığı deneyleri hiç görmemiş olduğu için, Kronock DNA'sı tamamen bozulduğunda Vox'un vücudunun nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Kurtarma görevine katılmasının asıl nedeni, onu yakaladıktan sonra DNA'sını stabilize edebilmektir. Kronock DNA'sı bozulduğunda Drexian DNA'sını güçlendireceğini ve stabilize edeceğini umduğu bir dizi enjeksiyon hazırlamıştı. Tabii ki, bunların hepsi onu kaçırdığı Drexian gemisinde kalmıştı ve muhtemelen şu anda bulunduğu yerden ışık yılları uzaklıktaydı.

Shreya, adamın şakaklarını ovuştururken onu izledi. Adam acı içinde yüzünü buruşturmuş, alnı kırıışmıştı. DNA bozulması tahmin ettiğinden daha hızlı gerçekleşiyorsa, belki de sözünü tutmak için endişelenmesine gerek yoktu. Görünüşe göre, adam bir iki gün içinde pek bir şey yapamayacaktı. Belki onu bekleyebilirse, adam ölür ve o da kaçabilirdi.

Güzel, diye düşündü. Tüm görevin onu kurtarmaktı ve şimdi ölene kadar bekleyecek misin?

Vox kendine bir içki daha doldurdu, bardağın içindeki yeşil sıvıyı çalkaladıktan sonra bir dikişte içti.

Ama başka seçeneği yoktu, değil mi? Laboratuvarı ya da malzemeleri yoktu. Hayatının tek amacı onu hamile bırakmak gibi görünen adamı kurtarmak istese bile, bunu başaracak ekipmanı yoktu.

Vox pullu, gri zırhı başından çıkardı ve döşemeli bir bankın üzerine koydu. Zırhın altında göğsü çıplak ve kocaman görünüyordu.

Shreya, nabızı titreyerek ona bakmaktan kendini alamadı. Kolları kısmen pullu olsa da, kaslarının şekillendirilmiş kıvrımları pürüzsüz görünüyordu. Sert ve pürüzsüz, diye düşündü, bakışları aşağıya, karnındaki çıkıntılı kaburgalara ve pantolonunun bel kısmının altında kaybolan v kesimine kaydı.

Bakışlarını hızla başka yere çevirdi, onun bakışlarını fark etmemiş olmasını umdu. Ayrıca, soyunmasının anlaşmayı kabul etmeye hazır olduğunun bir işareti olmadığını umdu. Yutkundu, ama boğazı kurumuştı ve sonunda öylesine şiddetli öksürdü ki başını dizlerinin arasına gömdü.

"Bunu iç."

Onun sesi onu irkiltti ve aralarındaki mesafeyi kapatıp önüne geldiğini fark edince sıçradı.

"Teşekkürler." Öksürüğünü durdurduğu ve midesini doldurduğu için hem soğuk sıvıya hem de içeceği minnettar olarak içeceği aldı.

Bardağı boşalttığı anda, adam bardağı elinden aldı, sonra diğer elini tutup onu ayağa kaldırdı ve yatağa doğru yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun...?" Ondan uzaklaşmaya çalışırken sesi tiz ve titriyordu.

Adamın bakışları büyük yatağa kaydı. Çok da hasarlıymış! Alkol ona sıvı cesaret ya da enerji vermiş olmalıydı. Vücudunun ona karşı son tepkisinden sonra, yatakta kendine güvenmiyordu.

"Bana kendinden hiç bahsetmedin," dedi, sözleri çaresizce dökülüyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dünyada insanlar önce birbirlerini tanırlar," dedi Shreya, onu durdurarak. "Konuşuruz."

"Konuşuruz?" Vox başını ona doğru eğdi.

O da başını salladı. "Her zaman. Sen bana kendinle ilgili şeyler anlatırsın, ben de sana kendimle ilgili şeyler anlatırım."

"Bunu... yer oyunundan önce mi yapıyorsun?"

Eğer bu kadar korkmuş olmasaydı, gülerdi. "Ön sevişme. Evet, Dünya'da dokunmadan önce her zaman birbirimizi tanırız." Her zaman değil, diye düşündü, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Biyonik gözü parladı. "Birbirimizi tanırsak daha istekli olur musun?"

"Kesinlikle," diye yalan söyledi, çünkü ne kadar konuşursa konuşsun, istemediği bir şeyi yapmayacağını biliyordu. Asıl soru, vücudunun ne yapmasını istediğiydi.

"Tamam." Elini bıraktı. "Ben Vox, Kronock imparatorluğunun bir üyesiyim."

Kız sandalyeye geri yürüdü. "Bu senin Kronock ismin mi?"

Kafası bir anlık sallandı ama onu takip ederek yanındaki sandalyeye oturdu. "Hayır. O eski ismim."

İlginç, diye düşündü Shreya. Drexian ismini korumuştı. Bunun kendi seçimi mi yoksa Kronock'ların mı olduğunu merak etti. "Drexian olduğun zamanlarda mı?"

Adam başını salladı, dudakları sıkı bir çizgi halindeydi.

"Kronock'a nasıl katıldın?" diye sordu.

Sibernetik gözündeki kırmızı ışık daha hızlı yanıp söndü. "Askeri istihbaratta çalışıyordum ve Kronock topraklarının derinliklerine gönderildim.

tehlikeyi değerlendirmek için Kronock topraklarının derinliklerine gnderild

"Yakalandın mı?"

Kafası tekrar sarsıldı ve konuşması daha da sertleşti. "General Krav tarafından kurtarıldım ve şanlı Kronock imparatorluğunun bir üyesi oldum. şimdi onun son görevini yerine getirmek için varım."

Shreya, onun son görevinin kendisi olduğunu bilerek yutkundu.

Yeşil gözlerini ona odakladı, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "şimdi sıra bende. Neden bir haraç gelini olmadığını söyle."

Onu konuşturmak için her şeyi yapardı. "Sanırım tamamen yabancı biriyle evlenip uzaylı bebekler sahibi olmak bana göre değildi."

"ocuk sahibi olmak istemiyor musun?"

"Bu benim önceliğim değil," dedi, çıplak ayaklarını kendine doğru çekerek. "Dünyadan alındığımda hala üniversitede okuyordum. Her şeyden çok diplomama ve kariyerime odaklanmıştım. Sanırım çocukları pek düşünmüyordum."

"Peki şimdi?"

"Drexian istasyonunda 'bağımsız' olarak adlandırdığımız bir konumda olduğum için bu bir sorun olmadı."

Adam sandalyenin kenarına doğru kaydı. "Hiç Drexianla iftleşmedin mi?"

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Savaşılarla arkadaşlık kurmamız teşvik edilmiyor. Arkadaşım Ella'ya sorabilirsin."

"O zaman hiç...?" Bakışları kadının vücudunda dolaştı.

"Oh, evet, ama sadece biriyle," diye itiraf etti. "Açıkçası bu kadar yaygara neden yapıldığını anlamıyorum. O kadar da harika değildi."

"Bu 'o kadar da harika olmayan' adam ne kadar zaman önceydi?" diye sordu Vox.

Bu iş garipleşiyordu, diye düşündü Shreya. "Neden umurunda ki?"

O yerinden kıpırdadı. "Başka bir savaşçının tohumunu taşımadığından emin olmalıyım."

Burnunu kırıştırdı. "Ne romantik. Öncelikle, o bir savaşçı değildi. Nörobiyoloji yüksek lisans öğrencisiydi. Ve ben kesinlikle 'onun tohumunu taşımıyorum'. " Hava tırnak işareti yaptı. "Bu, ben Dünya'dan kaçırılmadan çok önceydi."

"İyi." Ayağa kalktı ve onu da kaldırdı. "Şimdilik bu kadar konuşma yeter."

Eğer konuşmanın bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyorsa, o zaman insan erkeklerden pek de farklı değildi. Adam onu yatağa doğru çekerken kalbi göğsünde çarpmaya başladı, ama yatağa ulaşmadan kapıdan keskin bir vuruş duyuldu.

Vox durdu ve içini çekerek kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Az önce gördüğü minik kadın, tekerlekli bir arabayı odaya itti, pembe saçları arabadan zar zor görünüyordu. Şeffaf arabada yemek tabakları ve parlak şekerlemelerden oluşan katlı kuleler vardı, havada hem tuzlu hem tatlı kokular yayılıyordu ve Shreya'nın midesi guruldadı.

"Evden ikram," dedi Cerise neşeli bir sesle, Vox'un yarı çıplak olmasına aldırış etmeden. Shreya'nın yanından geçerken ona sinsî bir göz kırptı.

Shreya, vücudunu rahatlama hissi kaplarken gülümsedi. Yanılmıyorsa, Cerise kasıtlı olarak araya girmişti. Shreya, yaratığın yaramaz ifadesine bakarken, Cerise'i kaçmasına yardım etmesi için ikna etmenin ne kadar kolay olacağını merak etti.

Yedinci Bölüm

Vox, Perogling'in yemeği odaya getirmesini izlerken bir anlık sinirlilik hissetti. Her şeyi ayarlarken bunu istemiş miydi? Belki, ama hatırlamıyordu. Başındaki ağırlar sıklaşıırken anıları da karışmaya başlamıştı.

Pembe saçlı yaratık, arabayı kapı ile yatak arasındaki oturma alanına itti ve mırıldanarak yiyecekleri altın ayaklı sehpaye boşalttı. "Hanımefendi, bir insanın hoşuna gidebilecek yiyecekler gönderdi."

Shreya, çan şeklinde etekli küçük uzaylının yanına geldi. "Kokusu harika."

"Umarım beğenirsiniz." Perogling, Shreya'ya baktı. "Burada daha önce sizin gibileri hiç görmedik, bu yüzden neyi seveceğinizi bilemedim."

Vox boğazını temizledi ve kadınların yanına yürüdü. Aralarında bir bakışlaşma mı oldu? Tanışmaları imkansızdı, ama küçük olanın eşine göz kırptığına yemin edebilirdi. "Şimdilik bu kadar yeter, Perogling. Gidebilirsin."

Yaratık reverans yaptıktan sonra boş arabayı odadan çıkardı. Vox başını eğik bir şekilde onun arkasından baktı. Shreya ile bir daha göz teması kurmadı ve başını kaldırmadan kapıyı kapattı. Aralarındaki bakışmayı hayal etmiş olmalıydı. Bir insanın Lymora III'te kimseyi tanıması imkansızdı, hele ki gezegenin en kötü şöhretli ve sıkı denetim altındaki zevk evinde çalışan bir uzaylı fahişeyi.

"Teknede Perogling var mı?" diye sordu, dikkatini tekrar insana çevirerek.

Shreya başını kaldırıp dudaklarından şeker kristallerini sildi. "Perogling mi?"

Vox kapıyı işaret etti. "Yemeği getiren uzaylı bir Perogling, binlerce yıl önce gezegeni yok olan küçük yaratık türüdür."

Shreya, mor kremalı puf pastasını ağzına götürürken durakladı. "Gezegenleri yok mu oldu?"

"Türünün yeteri kadarını kaçan ya da gezegenin dışına çıkanlar hayatta kaldı, ama galaksinin dört bir yanına dağıldılar. Kadınları zevk kölesi olarak çok değerli oldukları için çoğu köle olarak satıldı. Eminim bu da Lymora III'teki en seçkin zevk evine bu şekilde gelmiştir."

Shreya mor kremalı pufu düşürdü. "O bir köle mi?"

"Kesin olarak bilmiyorum," dedi, insanın cildinin solduğunu izleyerek. "Buradaki çoğu kadın Zylia'ya borçlarını ödüyor."

"Hiç özgür olabiliyorlar mı?"

"Eğer yaparlarsa, ayrılacaklarını sanmıyorum. Burada güvende ve korunuyorlar."

"Ama özgür değiller," dedi Shreya, gözlerini kısarak.

"Yani onun türünden birini daha önce hiç görmedin mi?" Vox, onun keskin bakışını görmezden gelerek sordu.

Kafasını salladı. "Bildiğim kadarıyla, teknede hiç... Perogling yok."

Vox, Shreya'nın attığı pufu aldı. "Bu iyi değil mi?" Shreya yüzünü çevirdi. "İştahım kaçtı."

Vox masayı taradı, yiyecekleri inceledi ve geleneksel Kronock yemeği bulamadı, gerçi Kronock yemeklerine hiç alışmamıştı.

Vücudu Kronock'lara daha çok benzemeye başlamış ve zihni Kronock kelimelerini tekrarlamayı öğrenmiş olsa da, damak tadı pullu ırkın sevdiği acı ve topraksı tatlara hiç alışamamıştı. Drexian yemeği de pek görmedi ve cheedi meyveleri için duyduğu arzuyu bastırmaya çalıştı. Tek tanıdık gelen şey, küçük bir tabakta birkaç parça kızarmış padwump'tı, o da birini alıp ısırdı.

"Bu yer hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu Shreya.

O, başını kaldırıp Shreya'nın kollarını göğsünde sıkıca kavuşturduğunu gördü. "Eskiden."

"Drex'ken mi?"

"Evet." İmplantında bir ağrı hissedince sözünü kesti. "Buraya istihbarat toplamak için geldim ve Zylia'nın bir bedeli olduğunu öğrendim. Kızları, evden geçen uzaylılardan çok şey görüyor ve duyuyor, ve bu bilgiler her zaman satılık."

"Peri madam casus mu?"

Vox zonklayan şakağına elini koydu. "Sadık bir casus değil." "Yani buraya... için gelmedin?"

"Zevkleri tatmak için mi?" Onun cümlesini tamamladı ve tuzlu padwump'tan bir ısırık aldı. "Daha önce zevk evlerine gitmiştim, ama buraya her zaman iş için geldim. Drexianlar buraya gelmez, çünkü burası kanunsuz ve yozlaşmış bir yer, Kronocklar da gelmez, çünkü zevk gezegenlerine ihtiyaçları yok."

"Neden?"

Kendi kafasında tekrar etmeden önce sözleri duyabiliyordu. "Kronocklar üstündür. Artık organik olarak üremiyoruz. Üstün varlıklar yaratmak için laboratuvarlarda yapılıyor."

"O zaman neden benimle buradasın?"

"Laboratuvar her şeyi yapamaz." Gözlerine bakmadı. "Bu görev farklı ve Krav'ın Dünya'yı istila

ve dūřmanı yok etmek için çok önemli."

"Drexianları mı kastediyorsun?" diye sordu kız, sesi titriyordu.
"Drexianları yok etmek mi?"

Başka bir acı ve başı sarsıldı. "Krav'ın görevini yerine getirmeliyim."
Sonunda kızgın ve pembeye dönmüş yüzüne baktı. "Yemelisin."

Kafasını salladı.

"Seni zorla yedirebilirim," dedi adam.

Gözleri parladı ve masaya doğru yürüdü, kahverengi, pul pul bir topu kapıp bir ısırık aldı. "Mutlu oldun mu?"

"Bu beni neden mutlu etsin ki? Açlıktan güçsüz kalmayacağına sevindim ama Kronocklar mutlu olmaz."

Gözlerini devirdi ve yakındaki sandalyelerden birine çöktü. "Evet, sen de Kronock olarak uzun süre kalmayacaksın."

Vox, insanın söylediklerini pek anlamadığı için ne demek istediğini sormadı. Padwump'ı bitirdi, ama geleneksel Drexian yemeğı artık ona acı geldiğı için bir tane daha denemedi. Beyaz, ubuk şeklinde bir şey aldı ve bir ısırık aldı. ıtır ıtır ve soğuktu, boğazından tatlı bir meyve suyu aktı. Yemeğın ağızında patlamasına şaşıarak biraz sıçradı.

Shreya'nın kıkırdamasını duyunca başını kaldırdı ve onun elini ağızına kapatıp somurtkan ifadesini korumaya çalıştığını gördü.

"Ben de denediğimde aynı şey oldu," dedi Shreya, elini indirip yüzünü gevşeterek.

Kaşlarını çattı ve onu bıraktı. "ok garip."

"Eğer bunu garip buluyorsan, Pop Rocks'ı hiç denememiş olman iyi bir şey."

"Pop Rocks mı?" Başını ona doğru eğdi. "Tehlikeli gibi geliyor. Bu bir Dünya silahı mı?"

Kız yine güldü. "Dünya'da yapılan bir şekerleme. Eğlenceli olması için yapılmış. Ağızda patlayıp cızırdayan küçük renkli çakıl taşları."

Ona baktı. "İnsanlar bunu eğlenceli mi buluyor?" "Evet, sanırım öyle."

Vox başını salladı. "Dünyalıların şekere düşkün olduğunu duymuştum. Gezegeninizde yediğiniz her şey tatlı mı?"

"Her şey değil," dedi Shreya, ayağa kalkıp masaya doğru yürürken. "Ama çok şeker tüketiriz, özellikle Drexialılara kıyasla. Sizin tatlı bile yok sanırım."

"Tatlı mı?"

Shreya, şeker kristalleriyle parıldayan ve bol miktarda pudra şekeri serpilmiş renkli şekerlemelerle dolu katlı standı işaret etti. "Her yemeğin sonunda yediğiniz tatlı bir şey."

Vox tatlılara yaklaşarak kokladı. "Her öğünde mi?"

Shreya, altın beneklerle süslenmiş turuncu, elmas şeklindeki bir tatlı aldı. "Denemeden yargılama. Gulab jamun kadar iyi değil ama fena da değil."

Vox onu dikkatlice aldı ve kenarından ısırdı. Küçük bir ısırık bile, ona hafifçe cheedi meyvelerini hatırlatan bir lezzet patlaması yaşattı. Bir ısırık daha aldı ve hem tatlılığını hem de tanıdık hissinin verdiği rahatlığı tadını çıkardı.

"Gördün mü?" dedi Shreya. "Fena değil, değil mi?"

"Fena değil," diye itiraf etti, döşemeli sandalyelerden birine oturup başını masaya doğru çevirdi. "Sen de ye, sadece..." kelimeyi ararken tereddüt etti, "tatlıdan daha fazlasını."

Shreya patlayan beyaz çubuklardan birini alıp onun yüzüne doğru tuttu. "Yüzünde altın rengi bir şey var."

"Altın rengi bir şey mi?" Parmaklarını yanağına dokundu.

Kız başını salladı. "Daha aşağı. Dudaklarının yanında."

Adam elini indirip ağzını ovuşturdu.

"Hala yok." Tereddüt etti, sonra yanına gidip parmağını alt dudağına sürdü.

Kız elini geri çekemeden bileğini yakaladı, elini tutarak yüzünden sildiği altın parçacığını inceledi. "Bu altın yenmez mi?"

"Hayır." Elini çekmeye çalıştı. "Yenilebilir olduğuna eminim."

Parmağını ağzına sokup altını emdi, kızın nefesini kesildiğini duydu ve elinin sertleştiğini hissetti. "Haklısın. Tadı kötü değil."

"Beni bırakır mısın?"

Boynunun yanındaki damarın attığını fark etti. Parmağına baktı. "Belki de tadı hoşuma giden altın değildi. Belki de tadı bu kadar güzel olan sendin."

Parmağını tekrar ağzına aldığı anda, kadının cildinin yumuşaklığını ve hızlı nefes alıp verişinin sesini tadarak, kadın küçük bir ses çıkardı. Kadın elini ondan çekmeye çalışırken, adam sıkıca tuttu ve kadının mücadelesi penisini titretti. Bakışları, elbisenin kumaşından belirgin bir şekilde görünen göğüslerinin şişkinliğine kaydı.

Onu zorlamayacağına söz verdiğini biliyordu, ama direnişi onu tahrik ediyordu. Onun sadece küçük bir parçasını tatmak bile - bir parmağının yumuşak ucu - daha fazlasını istemesine neden oluyordu ve ondan uzaklaşmak için yaptığı boşuna çabalar, Vox'un onun tüm vücudunun altında mücadele ettiğini hissetmek istemesine neden oluyordu.

Arzunun dalgası onu sardı, ardından sibernetik gözünde o kadar keskin bir acı hissetti ki, bileğini bırakıp implantını tuttu. Onun kendisinden uzaklaştığını, adımlarının girişe doğru gittiğini duydu.

Acı azalırken, elsiz kapının önünde duran ve avuçlarını yüzeyinde gezdiren kadına baktı. "Biyometrik olarak bana bağlı. Ne kadar uğraşırsan uğraş, açamazsın."

Ayağa kalktı ve kapıya yaslanan kadına doğru yürüdü, elinden tuttu. "Yatağa."

O büyük yatağa doğru yürürken kız geri çekildi ve koluna tırmandı. "Yapmayacağına söz vermiştin..."

Başı ağrıyordu ve bununla uğraşacak zamanı yoktu. Yatağa ulaştı ve onu yatağa fırlattı, zıplamasını ve sonra arkaya doğru sürünmesini izledi. Vox uzanıp yatağın üzerindeki kayışları buldu. Bir kayışı gergin bir şekilde çekip kızın kollarından birini yakaladı.

Kız ona tekme attı, onun bir pislik olduğunu bağırdı, o ise kızın bir bileğini kendine doğru çekip kayışla bağladı.

Diğer bileğini de yakalayıp kumaş kayışı hızla bağlarken, kızın sert tekmesini atlattı. Kız şimdi yüzüstü yatıyordu, elleri başının üzerinde bağlıydı ve bağları çekiyordu.

Beline bacaklarını açarak, çığlıklarını kesmek için elini ağzına kapattı. Gözleri çılgına dönmüştü ve onu ısırmaya çalışarak başını şiddetle sallıyordu.

"Şu anda seni almaya niyetim yok, insan," dedi, sesi yüksek ve odada yankılanıyordu. Kız mücadele etmeyi bıraktı ve adam nefes verdi. "Yani, Shreya."

Kız ona doğru gözlerini kırptı ve adam yavaşça elini ağzından çekti. Kızın koyu renk saçları çarşafların ve yüzünün üzerine döküldü, yanakları pembeye döndü. Eğer bu kadar dinlenmeye ihtiyacı olmasaydı, kız bağılyken ona dokunmamak çok zor olurdu. Dekolteli elbisenin ortaya çıkardığı çıplak tenine parmaklarını gezdirmeye düşüncesi başını döndürüyordu, ama adam bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

Alnındaki bir sa telini düzeltti. "Uyumam lazım ve uyurken beni öldürmeye çalışmanı istemiyorum." Ondan uzaklaşarak sırt üstü yattı ve uyku onu sararken, sadece onun düzensiz nefesini duydu.

Sekizinci Bölüm

"Yani sen uyurken ben burada ellerim yatağa bağlı olarak yatmam mı gerekiyor?" Shreya sonunda sesini bulduğunda sordu.

Tek cevap ritmik horlama sesiydi. Gerçekten bu kadar çabuk uykuya dalmış mıydı?

Harika. Harika. Bağları çekmeye çalıştı ama sağlamdı. Bağların sanki birini bağlamak için özel olarak yapılmış gibi görüldüğü için fazla umutlu değildi. Bileklerini saran siyah ve yastıklı bağlar kalın ve sağlamdı. Burada ipek eşarplar yoktu. Başını geriye doğru eğip kayışların nereden geldiğini görmek için baktı ve duvarda ağır, metal bir cıvata gördü. Bu hiç şaşırtıcı değildi. Böyle bir yerde kelepçelerin olağandışı bir istek olmadığını tahmin etti.

Yatağa geri çökerek Shreya kollarını gevşetti. En azından adam henüz bir şey yapmamıştı. Çok korkutucu bir şey yapmamıştı. Bunun için mutlu olması gerektiğini düşündü. Uyuyan devi daha iyi görebilmek için boynunu çevirdi ve değişmiş yüzünü incelerken bir titreme geçti.

Kollarında büyüyen gri pullar yüzüne kadar uzamamıştı, yüzü hâlâ Drexian'lara benziyordu. En azından yarısı öyle. Bronz teni, kare çenesi ve yanaklarında sadece hafif bir sakal izi, uzay istasyonunda görmeye alıştığı diğer savaşçıları hatırlattı. Ta ki o dönüp, bir gözünün üstünden şakağına ve yanağının ortasına kadar uzanan metal implantı yakından görene kadar. Sibernetik implant göz çukurunu kaplıyordu ve diğer gözünün

altında mıydı, yoksa çıkarılıp yerine şimdi ona bakan kırmızı yanıp sönen gözle mi değiştirilmişti?

Shreya, implant ve yanıp sönen ışık onu rahatsız ettiği için başka yere baktı. Bunu ona takarken canı acımış mıydı? Aptal, dedi kendi kendine. Elbette acımıştı. Özellikle de gerçek gözünü çıkarmışlarsa.

Güzel, deniz yeşili gözünün kesilip çıkarılmasını düşününce boğazında bir yumru oluştu. Shreya başını sertçe salladı ve gözyaşlarını silerek gözlerini kırptı. Onu kaçıran ve hamile bırakmayı planlayan melez cyborg için gerçekten üzülmüyor muydu? Yapmaması gerektiğini biliyordu, ama öte yandan o her zaman Kronock'un bir parçası, cyborg yaratık değildi. O da kaçırılmış, beyni yıkanmış ve fiziksel olarak değiştirilmişti. Ona yapılan deneylerin kayıtlarını görmüştü ve bu barbarca değişikliklerin ona yavaş yavaş ne yaptığını oldukça iyi biliyordu.

Adam tekrar döndü, böylece kızın görebildiği tek şey yine Drexian tarafı oldu. Onun yüzünü öyle görmek - yakışıklı ve huzur içinde uyuyan - ona karşı büyük bir sempati duymasına neden oldu. Tüm bunlar olmadan önce o bir Drexian'dı ve Drexianların onur ve sadakati her şeyden çok değer verdiğini biliyordu. Vox, Kronock tarafından bir canavara dönüştürülmeseydi bunu asla yapmazdı. Ve şimdi, DNA'sı bozulup vücudu çöküyordu ve onların yüzünden ölecekti.

Ellerini başının üzerinde yumruk haline getirerek, Drexianların Kronock'ları yenmek için neden bu kadar kararlı olduklarını daha iyi anladı ve şiddetli uzaylılardan Dünya'yı korumaya söz verdikleri için minnettar hissetti. Artık bu gezegeni evi olarak görmüyordu, ama Kronock'ların buraya elini sürmesi düşüncesi onu yıkardı.

Vox uykusunda mırıldandı ve kollarını savurdu. Shreya, onun devasa, kaslı kollarından birinin üzerine düşmesinin, kazara olsa bile canını yakacağını bildiği için kenara yuvarlandı.

"İyi misin?" Yumuşak fısıltı onu irkitti.

Cerise yatağın yanında duruyordu, küçük boyu onu Shreya'nın göz hizasına getiriyordu. Gökkuşağı mavisi teninde pembe tonlar vardı ve ışıkla renk değiştirme şekli Shreya'ya sedefleri hatırlattı.

Shreya, Vox'a bir bakış attıktan sonra tekrar ona döndü. "Burada olman doğru mu?"

"Muhtemelen olmamalıydım," dedi Cerise, parlak pembe dudakları bir gülümsemeye uzandı. "Ama o bir süre dışarıda kalır." Başını yiyeceğe doğru çevirdi. "En az bir parça yediğini gördüm."

Shreya onun bakışını takip etti. "Ne yedi?"

"Orada Drexian'lara ait tek şey. Padwump. Onun ilgisini çekebilir diye düşündüm. Kronock imparatorluğuna ait olduğunu iddia etse de, Drexian'ları gördüğümde tanırım."

Shreya, Vox'un derin nefes alıp verişini dinledi. "Ona ilaç mı verdin?" Cerise başını salladı ve kıkırdadı.

"Teşekkürler." Shreya'nın minik uzaylıya olan hayranlığı arttı. Kollarını salladı. "Beni çözebilir misin?"

Cerise'in yüzü düştü. "Seni çözmek mi? Hayır, henüz değil."

"Henüz değil de ne demek? Buradan çıkmama yardım etmek için değilse neden uyuşturdun?"

Cerise arkasına, kapıya baktı. "Önce seninle konuşmam gerekiyordu."

Shreya, bağlarından kurtulmak için can atmasına rağmen kadına sert çıkmamaya çalıştı. "Tamam, ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Lymora III'e bir gemiyle geldin, değil mi? Özel bir gemi miydi?"

"Evet, özel bir gemiydi. Neden sordun?" Shreya, Vox'a gizlice bir bakış attı. Hâlâ derin uykuda olmasına şükretti, ama bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Cerise yaklaşarak sordu. "Onu uçurabilir misin?"

O anda Shreya, küçük uzaylı onu serbest bırakacağı sürece her şeyi yapabileceğini iddia ederdi. "Gemiye uçurmak mı? Tabii, yapabilirim."

"O zaman kaçabiliriz ve beni de yanına alırsın," dedi Cerise.

"Tabii ki. Beni çöz, bu gezegenden defolup gidelim." Kadını da yanında götürmek ona hiç sorun değildi. Aslında, peri madamın elinden olası bir seks kölesini kurtaracağı düşüncesi onu biraz heyecanlandırdı. Diğer kadınları köleleştiren Zylia'ya bunu hak etmişti.

Cerise gülümsedi. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," dedi Shreya, tüm kalbiyle.

Vox homurdandı ve uykusunda kıpırdadı.

Cerise sıçradı. "Şimdi zamanı değil, ama geri döneceğim."

"Bekle," diye fısıldadı Shreya, yarattığın dalgalı eteğinin kapıya doğru koşarken ileri geri sallanmasını izlerken. "Beni böyle bırakamazsın."

Cerise'in abartılı makyajlı yüzü buruştu ve kapıda durup arkasını döndü. "Üzgünüm, ama ona şüphe uyandıracak bir neden veremeyiz."

Shreya anladı, ama yine de bu kadar çaresiz bırakılmaktan nefret ediyordu. Cerise avucunu büyük kapıya dayayıp kapıyı açtığı anda, yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. Sonra gitti.

Yatağa uzanarak, Vox'un ritmik nefeslerini dinlerken nefesini düzenledi. Neyse ki, her şeyi uyuyarak atlatmıştı. Genelevde bir hain olduğunu ya da uyuşturulduğunu bilmiyordu. En önemlisi, Shreya'nın artık kaçmasına yardım edecek biri olduğunu bilmiyordu.

Cerise'in ne zaman geri geleceğini bilmiyordu, ama o gelene kadar dayanması gerektiğini biliyordu. Vox ona zorlamayacağına söz verdiği için, tek yapması gereken dişlerini sıkıp

ve savunmasını zayıflatmak için yapacağı her şeye dayanmaktı.

Bunun kolay olacağını düşünmek istiyordu, ama vücudunun daha önce onu nasıl ihanet ettiğini unutamıyordu. Shreya, bu yarı cyborg uzaylıya çekici bulduğunu düşünmekten nefret ediyordu, ama kalbini çarptırmanın Drexian tarafı olduğunu biliyordu. Bir de yıllardır bir erkeğe dokunmamış olması da vardı.

Vox'a sadece bir erkekle birlikte olduğunu söylediğinde dürüst olmuştu ve bu, eve yazacak kadar önemli bir şey değildi. Seksin neden bu kadar abartıldığını gerçekten anlamıyordu. Onun deneyimine göre, seks garip, beceriksiz ve hızlıydı. Tek partneri iyi bir adamdı, ama onun da en az kendisi kadar deneyimsiz olduğunu düşünüyordu. Birkaç kez bir araya geldiklerinde, her seferinde beş dakikadan az sürmüş ve kalp atışlarını neredeyse hiç hızlandırmamıştı.

Buna direnmek onun için sorun olmazdı, ancak Vox'ta onu endişelendiren bir şey vardı. Shreya, onun dokunduğunda nabzının hızlanmasına ve cildinin karıncalanmasına neden olan şeyin sinir ve korkunun bir karışımı olduğunu umuyordu.

Kalp atışlarını düzenlemeye ve rahatlamaya çalıştı. Kaçmak istiyorsa dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gözlerini kapatıp uykuya dalarken, onu esir alan adamın iri vücudundan yayılan ısıyı hissetti.

Dokuzuncu Bölüm

Vox başını döndürerek ona baktı. Neden bu kadar sersemlemişti? Günün yorucu geçtiğini biliyordu, ama Shreya ondan hemen sonra uyanmış olmasına rağmen uykulu görünmüyordu.

Gözlerini kapattı, elini implantına koydu ve bastırdı. Siber optik işlemcisi arızalı mıydı? Bu, ağrıları ve neden bu kadar yorgun hissettiğini açıklardı. Ne yazık ki, implantıyla ilgili bir sorun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kronock uzayına dönene kadar, tabii, ama görevini tamamlayana kadar geri dönmeye niyeti yoktu.

Gözlerini açtı. İnsan kadın hâlâ ona bakıyordu, nefes alışını neredeyse duyulmuyordu, sanki onu fark etmemesi için yeterince sessiz olmayı umuyor gibiydi.

İmkansız, diye düşündü. O kadar çekiciyken imkansızdı. Ve tamamen onun merhametine kalmıştı. General Krav'ın talimatları zihninde yankılandı, keskin sözleri beyinde yankılandı.

Kadınlar hakimiyet altına alınmalıdır. Boyun eğmelidirler.

Bu güzel kadının kendisine boyun eğmesini istiyordu, ama Krav'ın yapacağı gibi onu almayacaktı. Sert davranmayacak, onu incitmeyecek, bacaklarını açıp zorla içine girmeyecekti. Onu öyle istemiyordu. Hayır, onun isteyerek gelmesini istiyordu.

Vox nefes aldı, kadının saçlarının kokusunu içine çekti. Parmakları arasında bir tutam saç aldı ve okşadı, kadının hızlıca nefes aldığını duydu. Saçları kalın olmasına rağmen, aldatıcı bir şekilde ipeksiydi. Saçların çıplak tenine düşmesini hayal etti ve içinden bir sıcaklık yayıldı.

"Uyudun," dedi. Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Kız konuşmadan başını salladı.

"Yanımda uyumaktan korkmuş olabileceğini düşündüm."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Senden korkmuyorum."

"İyi." Saçlarını bıraktı ve parmağını yanağından aşağı doğru kaydırđı, ağzında durdu. "Sana zarar vermeyeceğim."

Parmağını dudaklarının kenarından gezdirerek, onu tatma isteğiyle mücadele etti. Dudaklarını dudaklarına yapıştırmak istiyordu, ama bunun için henüz çok erken olduğunu biliyordu. Yavaş davranması gerekiyordu.

Vox, yatakta uzanmış olan vücudunu süzdü. Keşfedilecek çok şey vardı ve onu tahrik etmenin pek çok yolu vardı. Bu fahişeye evine sık sık gitmemiş olabilir, ama zamanını nasıl kullanacağını öğreten Tybor'un ünlü fahişeye evlerindeki doyumsuz uzaylılara minnettardı.

Sadece parmak uçlarını kullanarak, boynundaki deriyi okşadı ve göğüslerinin arasındaki yumuşak çıkıntıya ulaştı. Ağzını indirdi ve göğüslerinin arasında yumuşakça öptü, kalbinin çarpışını hissetti.

"Biraz daha konuşalım mı?" dedi kız. "Biliyorsun, birbirimizi tanıyalım."

"Seni tanıyorum." Geriye yaslanarak, elbisesinin askılarını çözmeye başladı.

Kız irkildi ve bağlarını çekmeye başladı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Senin rızan olmadan hiçbir şey."

"Lütfen dur."

Onun yalvaran sesi onu duraksattı ve durdu. "Birbirimizi tanıyormuşuz sanıyordum."

Onu arzuladığını zaten biliyordu. Daha ne bilmesi gerekiyordu ki? Drexianlara insan eşler atanırdı ve Kronocklar yapay olarak üreyirdi, bu yüzden tüm bu kavram ona garip geliyordu. Ancak ona karşı merak duyduğunu itiraf etmek zorundaydı, bu yüzden insan hakkında daha fazla şey öğrenme fikri onu rahatsız etmiyordu.

"Nerede büyüdü?" diye sordu kız, o onu soyunmaya devam etmeden önce.

Vox gözlerini kapattı, soru bulanık anıları canlandırdı. "Ferngor'da bir koloni. Babamın savunmasına yardım ettiği, önemli kaynaklara sahip bir gezegen..."

"Nasıl bir yerdi?" diye sordu Shreya, babasının Kronock'lara karşı savunduğunu itiraf etmekte zorlandığını görmezden gelerek.

"Islak. Gezegenin çoğu suyla kaplı, binlerce ada köprüler veya su altı tünelleriyle birbirine bağlı."

"Dünya'da da öyle bir şey var." Yüzü aydınlandı. "Chunnel. İngiltere ile Fransa arasında. Birkaç kez geçtim. O kadar suyun altında olmak çok korkutucu."

"Ben sudan hiç korkmadım," dedi Vox, bunu söylerken kendini fark etti ve çocukken yüzdüğü anıları hatırladı.

Shreya'nın yüzü bulutlandı. "O zaman hiç tsunami görmedin." "Soo-na-mi nedir?" diye sordu, bu ilginç kelimeyi telaffuz ederek.

"Dev bir dalga." Bakışları ve sesi alçaldı. "O kadar çok su geliyor ki, hiç durmayacak sanırsın."

Kızın dizlerini çekip top gibi kıvrıldığını izledi. "Sen böyle bir tsunamide mi kaldın?"

Tek bir baş sallama. "Bütün ailem öldü. Kurtulan tek kişi bendim."

Vox, duygusal tepkiler vermemek için şartlandırılmış olmasına rağmen, kadının ağlamamaya çalışmasını izlerken midesi sıkıştı. "O zaman şanslıymışsın."

Kadın zayıf bir gülümsemeyle güldü. "Evet, ne kadar şanslı olduğumu görebilirsiniz. Alınmayın ama, yarı cyborg bir uzaylı tarafından kaçırılıp bağlanmak, benim için piyangoda kazanmak sayılmaz."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama kadının onu yarı cyborg olarak tanımlamasına irkildi. Yüzündeki metale dokundu. "İmplantım seni rahatsız ediyor mu?"

Kadın gözlerini ona çevirdi, sonra hemen başka yere baktı. "Çok değil. Canını acıtıyor mu?"

"Çok değil."

"Peki takıldığında?" diye sordu kız.

O anı hatırlayınca vücudu istemsizce titredi. "Acı vericiydi, ama Kronocklar çok fazla acıya dayanabilir. Vücuduna takılanlar acıttı mı?"

Kafasını ona doğru eğdi. "Vücut büyütme ameliyatım mı?"

Kızın kulak memelerine ve taktığı küçük altın küpelere dokundu.

"Kulaklarımdaki piercing mi? Hayır, bir saniye kadar acıdı ama çok küçüktüm, neredeyse hatırlamıyorum."

"Bunlar delikler kulaklar sadece sadece süs süsleme Pratik Pratik bir amaçları yok mu?" diye sordu ve altın çivileri çevirdi. "Bunlar verici değil mi?"

"Keşke," diye mırıldandı. "Hayır, sadece süs için, sizin deyiminizle. Bazılarınızın vücut süslemesi yaptığını biliyorum."

"Bizim implantlarımız süs için değil."

"Dövmeleri kastetmiştim," dedi, bakışları onun çıplak göğsüne kaydı. "Bazı Drexianların oldukça ciddi dövmeleri olduğunu görmüştüm."

"Inferno Force. İşaretleri tercih ederler. Askeri istihbaratta çalıştığımdan beri hiç almadım." Bir an duraksadı,

bilgi bu kadar kolay ağızından döküldüğü için bir an tereddüt etti. Bir an için zihni berraklaşmış ve eski haline dönmüş gibi hissetmişti. Drexian gibi hissetmişti. Sonra kafasında General Krav'ın sesini duydu ve eski halinden geriye kalanlar da kayboldu.

Kafasında tekrarlanan kaba, boğuk emirler onu kaşlarını çatmaya zorladı. İnsan, onu görevinden alıkoyuyordu. Geçmişin önemi yoktu. Sadece gelecek vardı. Kronock'ların galaksiye hakim olduğu bir gelecek. İnsanları ve Drexianları yok etmeye bağlı bir gelecek. Krav'ın planına bağlı bir gelecek. Ve ona.

Vox bakışlarını Shreya'ya çevirdi. "Bu kadar 'tanışma' yeter."

Dikkatini dalgın dalgın dokunduğu kulağına çevirdiğinde, Shreya'nın vücudu kaskatı kesildi. Eğilip bir kulak memesini emmeye başladı ve elbisesinin askılarını çözmeyi bitirdi.

Shreya yumuşak bir inilti çıkardı ve vücudu titredi. Vox dilini kulağının etrafında gezdirdikten sonra geri çekildi ve elbisenin üstünü aşağı çekti. Göğüslerinin yuvarlak hatlarını gördüğünde nefesi kesildi, sıcak kahverengi teni ona dokunması için yalvarıyordu.

Göz bebekleri karardı. "Bu işe yaramayacak, biliyorsun."

"Neyin işe yaramayacak?" Yumuşak cildini parmağıyla okşadı, meme ucuna hafifçe dokundu ve meme ucu sertleşti.

Kadın kesik kesik nefes aldı. "Ne yaparsan yap fark etmez. Seni istemeyeceğim."

Parmağı onun pürüzlü cildine dokundu ve nefesinin hızlandığını fark etti. "Vücudun seninle aynı fikirde mi, emin değilim."

Onuncu Bölüm

Gözlerini kapattı ve dudaklarını sıkıştırarak vücudunun tepkisini durdurmaya çalıştı. *Bunu istemiyorsun*, dedi kendi kendine. *Onu istemiyorsun. Pullu cyborg uzaylılar senin tipin değil. Sen nazik, inek tipleri seversin. Büyük, kaslı, çift kişilikli uzaylıları değil.*

Uzun bir nefes verip dişlerini sıktı ve parmaklarının teninde bıraktığı hissi görmezden gelmeye çalıştı. Bu kadar kaslı bir adam için dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti.

"Ya durmanı istersem?" dedi, gözleri hala sıkıca kapalı. "Ya bundan hoşlanmadığımı söylersem?"

Boynuna öpücükler kondururken nefesi boynuna sıcak sıcak değişiyordu ve vücudunu saran zevk titremesini kontrol edemedi.

"Sana inanmazdım," diye fısıldadı.

O, Shreya'nın bağlarını çekerken göğsünü öperek aşağı doğru indi. Shreya kendini örtmek için çaresizce uğraşıyordu. Birlikte olduğu tek erkek bile onu böyle görmemişti, çünkü çoğunlukla karanlıkta sevişmişlerdi. Onun onu çıplak gördüğünü sanmıyordu, ki bu onun için sorun değildi. Genelde çıplak olma düşüncesi onu utandırırıldı.

"Mükemmelsin," dedi adam, ağzı göğüslerine ulaşır bir meme ucunu ağzına aldı.

O sert meme ucunu diliyle yalarken, gözleri neredeyse geriye doğru yuvarlandı ve sırtını kavrayarak onun ağzına daha fazla girmesini sağlamak için kendini zor tuttu.

Neyin var senin? Buna karşı koyman gerek, diye düşündü, beyninin mantığını bulanıklaştıran arzu bulutlarının arasında.

Onun sıcak, ıslak ağzının verdiği hisler neredeyse dayanılmazdı. Bu melez uzaylı, vücudunu bu şekilde tepki vermesini nasıl biliyordu? Ellerini başının üzerine koydu ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı, zihnini onu emen muhteşem uzaylıdan başka her şeye odakladı.

Diğer tarafa geçip dilinin ucuyla onu okşamaya başladığında, pes etti. Vücudunun hain tepkisine karşı koyamadı — kısa nefesler, sıcak ten, bacaklarının arasındaki ıslaklık. Bu gidişle, ona onu sikmesi için yalvaracaktı.

Ağzında olmayan göğsünü avuçladı, sert meme ucunu iki parmağıyla yuvarlayarak dilinin ritmine uydurdu. Bacaklarını birbirine bastırdı, vücudunu saran karıncalanmayı hissetti.

"Vox," diye nefes nefese söyledi, sözleri nefes nefese kaçıyordu.

Yaklaştığını biliyordu, ancak adam dikkatini göğüslerinden hiç ayırmadığı için nasıl olduğunu bilmiyordu. Adam hızını kesmeden, serbest elini bacaklarının arasına bastırdı, başparmağıyla ince kumaşın üzerinden klitorisini ovuşturdu. Bu, onu uçurumun kenarına getirmek için yeterliydi.

Bağlarından kurtulmaya çalışırken Shreya çığlık attı, vücudu titreyerek kasılmaya başladı ve onu nefes nefese ve güçsüz bırakarak orgazm oldu.

Vox, geriye yaslanmadan önce göğüslerini yumuşakça öptü.

Nefesini toparlarken göz kapakları ağırlaşmıştı. "Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Birçok şey mümkün," dedi. "Sana daha fazlasını göstereyim mi?"

Alt dudağının kenarını ısırđı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

O, ona katılıyormuş gibi başını salladı ve kumaşı uyluklarından yukarı doğru kaydıldı. "Durmamı istediğinden emin misin?"

Cevap vermek yerine, küçük, nefes nefese bir iç çekiş bıraktı. Durmasını istemesi *gerektiğini* biliyordu, ama vücudunda dolaşan endorfinler yüzünden net düşünmesi zordu. Bilim insanı zihni, bunun tamamen kimyasal bir şey olduğunu hatırlatmaya çalıştı. Sadece meme uçlarını emerek onu orgazma ulaştıran uzaylıya karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Onu çeken endorfinlerdi. O değildi.

Elbisesini uyluklarının üstüne kadar yukarı çekmeden önce, bir ses onu irkitti. Ses ona ait değildi, implantından geliyordu.

"Kronock'tan. Durum güncellemesi." Kronock'un sesi gırtlaktan çıkıyor ve keskin olduğundan, onu da irkiltti.

Bu, büyüyü bozdu. Kapıyı kırarak içeri giren pullu uzaylıların ordularını hayal ederek oturmaya çalıştı.

Vox yataktan kalkıp odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

"Kronock'tan Vox."

"Durum raporu," yüzü görünmeyen Kronock sesi tekrarladı.

"Yoldayız," dedi, ona bakıp sesini alçaltarak. "Kaçınılmaz bir gecikme oldu."

"Şimdiye kadar laboratuvara varmış olmanız gerekirdi, ama Lymora III'te durduğunuzu görüyoruz."

"Evet," dedi Vox. "Hafif bir gemi arızası. Yakında yola çıkacağım."

"Çıkın. Enjeksiyon zamanınız geçti."

"Ne?" Vox şakağını ovuşturdu. "Ne tür bir iğne? Bu başımdaki ağırlarla bir ilgisi var mı?"

Kronock uzun bir süre sessiz kaldı. "Evet."

"Gecikirsek daha da kötüleşir mi?"

"Gecikme tavsiye edilmez." "Yani evet demek," diye mırıldandı Vox.

"Mümkün olan en kısa sürede Kronock laboratuvarına gidin, yoksa sizi kendi güvenliğiniz için oradan alacağız." sizi kendi güvenliğiniz için oradan alacağız."

Vox derin bir nefes aldı. "Anlaşıldı. Vox, tamam." Yatağa döndü.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu, ancak konuşmayı oldukça net duymuştu.

"Kimseyle." Başını salladı ve içgüdüsel olarak implantına dokundu. "Önemli değil."

"O şeyden mesajlar mı alıyorsun? Kafadaki implant aracılığıyla seni takip edebiliyorlar mı?"

"İç izleme cihazımı devre dışı bıraktım, ama gemimi açıkça takip ettiler." Kaşlarını çatı. "Kaybetmek için çok değerliyim, ama peşimden gelmeyecekler. Henüz değil. Şimdilik emirlere uyacağıma güveniyorlar."

"Peki sen?" diye sordu Shreya. "Emirlerine uyacak mısınız?"

Yatağa doğru uzun adımlarla yürüdü. "Sen benim emirlerimi ne kadar iyi yerine getirirsen o kadar."

On Birinci Bölüm

Yatağa ulaşmadan, başını bir acı sardı ve sandalyeye sendeledi. Eli sandalyenin arkasından kayarken Shreya'nın çığlığını duydu ve yere çakıldı.

Başka bir acı dalgası daha geldi, ama bunun yere çarpmasından mı yoksa göz implantından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Kendini karanlığa kaptırmamak için mücadele ederken, yüksek bir sesin adını çağırdığını belli belirsiz duyuyordu.

Bilincini kaybetmemeliydi. Ona kimse çığlıklarına cevap vermeyeceğini söylerken doğruyu söylemişti. Böyle bir yerde saatlerce yardım için çığlık atabilirdi ama kimse kaşını bile kıpırdatmazdı. Bu da, ayağa kalkmazsa yardım gelmeden ölümün eşiğinde kalacağı anlamına geliyordu.

Sonunda yerden sürünerek sandalyeye ulaşp yatağa doğru sendeleyerek ilerlediğinde, Shreya'nın gözleri çılgına dönmüştü.

"Beni hemen çözüp sana yardım etmeme izin vermezsen, bu şeyleri ısırp koparacağım," dedi, öfkesini zar zor bastırarak.

Tartışmadı, onu çözdü ve yatağa yığıldı. Vox, Shreya'nın giyinip yataktan çıktığının farkındaydı, ama acıdan ona uzanıp geri çekemeyecek kadar acı çekiyordu.

"Al." Soğuk ve sert bir şeyi eline sapladı. "En azından bu acıyı uyuşturur."

Gözlerini açtığında, kadının elinde bir bardak viski tuttuğunu gördü. Yeşil sıvı, bodur bardağın kenarlarına kadar doluydu.

dirseklerinin üzerine doğruldu, bardağı aldı ve yavaşça yudumladı.

"Merak etme," dedi kız, onu içerken izlerken. "İçine zehir koymadım."

Bardağı dudaklarına götürürken tereddüt etti. Onun kendisini zehirleyeceği hiç aklına gelmemişti. "Teşekkür ederim, sanırım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dinle. Başka bir anlaşma yapmalıyız. Bayılıp kendini neredeyse öldürecek sen beni bağlamaya devam edemezsin. Sen, uykunda seni öldüreceğim diye paranoyakça davranıp beni yatağa bağlayarak açlıktan lmemi istemem."

"Ne neriyorsun?" Bir yudum viski içti, boğazını yakıp kendini daha uyanık hissettirdiği için minnettardı.

"Sen beni bağlamayı bırakırsan, seni ldrmeyeceğime söz veririm."

General Krav'ın sesi, uyarılarla kafasında yankılandı. *Ona güvenme. Onu boyun eğdir.*

Kafasını salladı. Eğer bayılırsa ve o da ona yardım edemezse görevini başarıyla tamamlayamazdı.

"Hayır mı?" Onun sesi onu gerçeğe geri getirdi. "Kabul etmiyor musun?"

Yüzüne odaklandı, gözleri kırpmadan ona bakıyordu. "zr dilerim. Aklım başka yerdeydi. Evet, şartlarını kabul ediyorum. Beni ldrmeyeceksin ve ben de uyurken seni bağlamayacağım."

"Hiç," diye düzeltti kız. "Sen beni hiç bağlamayacaksın." Adam tartışacak gücü kalmamıştı, içini çekerek "Tamam," dedi.

Parmaklarını onun alnına dokundurdu. "Düşerken canını incittin mi? Kan görmüyorum ama şişlik olabilir."

Elini kadının elini örtmek için kaldırdı, kadının cildinin sıcaklığı onu rahatlatdı. "Nabzın hala hızlı."

Kız elini çekti. "Seni yatağa barbarca bağlarken yere yığıldığını gördüm. Hem de benden faydalandıktan sonra."

Kafasını ona doğru eğdi. "Ben seni emdiğimde şikayet ettiğini hatırlamıyorum."

Yanakları kızardı.

Onlara dokunup, göründükleri kadar sıcak olup olmadıklarını görmek istedi, ama kolları hâlâ halsizdi. "Zevk aldığından bahsetmek seni rahatsız ediyor mu?"

Kız çenesini kaldırdı. "Hayır, ama birinin bu şekilde konuşmasına alışkın değilim."

"Nasıl mesela?" İnsanları pek iyi anlamıyordu.

"Bilmiyorum," dedi kız. "Sanki önemsiz bir şeymiş gibi."

Viski kadehini boşalttı. "Seni benim olarak sahiplendiğimde çok önemli bir şey olacak bence."

Kız geri çekildi. "Ve tüm bu sahiplenme ve eşler hakkındaki konuşmalar çok dramatik. Siz erkeklerin bu konuyu konuşma şekli, ortaçağ ile mağara adamlarının karışımı gibi."

"Bu iki kelimenin anlamını bilmiyorum, ama hayat boyu bir eş sahiplenmek çok önemli bir şey. Seni aldığımda, sen benim olacaksın. Başka hiçbir Drex... başka hiç kimse seni sahiplenemeyecek."

"Bu 'planın' tamamından Kronock'ların sorumlu olduğunu sanıyordum." Parmaklarıyla havada hareketler yaptı. "Onların Drexian onur sistemine göre hareket edeceklerini mi sanıyorsun?"

Onun sözleri, kendi korkularını uyandıran dikenler gibiydi. Artık Kronock olmasına rağmen, eskisi gibi onu eş olarak alabileceği bir özgürlüğe asla kavuşamayacağını biliyordu. Eskisi gibi. Bu kelimeye irkildi, kaçırılıp değiştirilmeden önceki hayatını düşünmemeye çalıştı. Bunun bir anlamı yoktu. Onu kendilerinden biri yapmışlardı ve hatta ona kendi cihazlarından birini yerleştirmişlerdi. Nereye olursa olsun ona ulaşabilirlerdi, ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın sözleri beynini delip geçiyordu. Direnirse ona ne yapabileceklerini biliyordu. Kronocklar acı vermekten çekinmezdi ve o da bunun çoğunu yaşamıştı.

"Sen benim sen sana dokunmazlar," dedi, ama bu söz kendi kulağına boş gelmişti.

Onun haklı olduğunu biliyordu. Kronock'lar istediklerini alırlardı. Onu almışlardı ve ne kadar acı verse de, ne kadar yalvarsa da onu da alacaklardı. Kendi çılgınlıklarının anılarını unutmak için gözlerini sıktı.

"Ben kimseye ait değilim," dedi kız, sesi yumuşak ama kararlıydı. "Seni alırlarsa, bana ait olmayı dileyeceksin."

Vox, kızın geri çekilip ayağa kalkarak yatağa doğru yürüdüğünü ve sırtını ona dönerek yatağın kenarına oturduğunu izledi. Kafasında yankılanan sesler içgüdüleriyle savaşıırken, içinde tanıdık bir çekişme hissetti. Onu Kronock'ların yanına götüremeyeceğini biliyordu. Onu kendine saklamak istiyorsa, götüremezdi. Ama onlar haklıysa ve tedaviye ihtiyacı varsa, görevini yerine getirmek için yeterince uzun süre hayatta kalamayabilirdi. En azından istediği şekilde değil.

Bakışları Shreya'ya kaydı; koyu renk saçları, elbisesinin düşük kesimli sırtından dökülüyordu. İçgüdüleri uyandı ve Kronock programlamasını bastırdı. Onların ona dokunmasına izin vermeyecekti. O ona aitti, sadece ona, ve onun mükemmel vücuduna tek bir pençe bile değdirmeden ölürdü.

On İkinci Bölüm

Oradan çıkması gerekiyordu. Shreya omzunun üzerinden Vox'a baktı ve titredi. Artık onu korkutan Vox'un kendisi bile değildi; Kronock'lar fikriydi. Onların gelip onu teslim etmesini istemeyeceklerini düşünüyorsa, hayal görüyordu. Ya da o anda, orada onunla çiftleşmesini isteyeceklerini. Pullu yaratıkların anlaşmalarına ya da ön sevişme kavramına pek ilgi duymayacaklarını düşünüyordu.

Cerise'in zaman çizelgesini bilmiyordu, ama onu ciddi şekilde öne alması gerekiyordu. En azından Vox'u onu bağlamaması konusunda ikna etmişti, ama Vox onu kendine ait ilan edip eş yapma fikrine takıntılı gibiydi. Görünüşe göre Kronock, Drexian içgüdülerini tamamen silememişti.

Shreya, birinin eşi olmak için tribute gelin olmayı reddedip Boat'un ucuz mahallesinde yaşamaya başlamamıştı. Kronock'un Vox'un geleneksel şekilde bir eş tutmasına izin vereceğini bir an bile düşünmemişti ve Drexianları ve Dünya'yı yok etmek için hazırladıkları sadist planlarında kullanılma fikri hiç de çekici gelmiyordu.

Vox onu korumaya yemin etse de, Shreya onun hala Kronock'un kontrolü altında olduğunu biliyordu. Vox'un eski Drexian halini gördüğü anlar, sonunda onların istediğini yapmak zorunda kalmayacağı anlamına gelmiyordu. Onun siberetik implantı aracılığıyla ona emirleri iletebiliyorlardı, diye düşündü Shreya tiksintiyle başını sallayarak.

Kaçmak en iyi seçeneğiydi ve Cerise, genelevden kaçıp gemiye dönmek için tek bileti idi. Keşke ona bir mesaj gönderebilseydi.

Bir dakika düşündü, sonra arkasını döndü. "Bir fikrim var."

Vox başını kaldırdı. Başının dönme şekli ve implantın gizlediği yüzüyle tamamen Drexian'a benziyordu.

Shreya onun cevabını beklemeden devam etti. "Bu bir oyun."

Adam şaşkın görünüyordu. "Oyun mu? Neden oyun oynamak isteyeyim ki?"

"Bilmiyorum." Kollarını genişçe açtı. "Belki de burada yapacak başka bir şey olmadığı içindir."

"Yapabileceğimiz çok şey var."

Boğazı kurumuştı. Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu, gözleri köşede asılı duran alete kaydı. "Bu daha eğlenceli olacak."

"Sanmıyorum."

Onu duymazdan geldi. "Bazı malzemelere ihtiyacım var. Cer'i çağırabilir misin? Yemeği getiren küçük uzaylıyı?"

Adam ona şüpheyle baktı. "Ondan bıçak ya da lazer silahı istemeyeceksin, değil mi?"

Shreya ona gözlerini devirdi. "Burada benim esirin olduğumu bilen biri bana bunlardan birini getirir mi sence?"

"Hayır, getirmezler." Ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve dışarıya doğru eğildi.

Birkaç saniye sonra, minik uzaylı odaya girdi, pembe kabarık saçlı yürürken sallanıyordu. "Bir şey mi istemiştin?"

Shreya yataktan atladı. "Evet, oyun için malzeme lazım."

Cerise'nin lavanta rengi, kavisli kaşları, fırfırlı elbisesinin derin bir kıvrımından elektronik bir tablet çıkarırken kalktı.

Shreya tableti aldı. "Ver bana, yazayım." Parmağını ekrana koydu ve durakladı. "Çevirebilir misin?"

Cerise, Vox ile hızlıca bakışarak Shreya'ya sorunun aptalca olduğunu ima etti. "Tabii ki."

Listesini bitirip kadına geri verdi. "Hepsini bulamazsanız endişelenmeyin."

Cerise ekranı birkaç kez kaydırды, ağzının köşeleri bir an için yukarı kıvrıldı, sonra ifadesi tekrar boşaldı. "Hemen döneceğim, hanımefendi."

Cerise çıkıp kapıyı kapattığında Vox kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun bir anlamı yok."

"Tabii ki var. Bu, garip bir esaret odasında tutulduğum gerçeğinden ve senin başındaki ağırlardan dikkatimi dağıtmak için bir şey. Ayrıca açım."

"Aç mı? Bu oyunda yemek de mi var?" Masadaki boş tabakları gözden geçirdi. "Yiyecek var."

"Farklı yemekler." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Eğlenceli yemekler." Vox kaşlarını çatı.

"Hadi," dedi Shreya. "Sen çocukken oyun oynamaz mıydın?"

"Su oyunları oynardık ama yiyeceklerin olduğu oyunlar oynamazdık."

Aslında Shreya da çocukken yemekle ilgili oyunlar oynamamıştı, ama bu, Cerise'e mesajı iletme ve Vox'u ortadan kaldırmak için aklına gelen en hızlı yoldu. Cerise'in yemeğe ilaç katmakta ustası olduğunu zaten görmüştü. Shreya, Vox'u bu sefer daha fazla yemeye ikna ederse, onu etkisiz hale getirebilirdi. Geçen sefer çok çabuk uyanmıştı ve şehri geçip gemiye ulaşmak için ciddi bir avantaj elde etmeleri gerektiğini biliyordu.

Yeni yemek planının tüm ayrıntılarını henüz düşünmemişti, ama biraz sapkın bir şey yaparsa onun da kabul edeceğini düşünüyordu. Kelepçelerle donatılmış bir oda isteyen bir adam muhtemelen buna da razı olurdu.

Cerise tekrar içeri girmeden önce kapı çalındı ve Shreya, başka bir çok katlı arabayı iterek aceleyle yanına gitti. Parlak kubbelerin altında ne olduğunu inceledi ve onaylayarak başını salladı.

"Teşekkürler," dedi uzaylıya. "Harika görünüyor. Şimdi tek ihtiyacımız olan bir göz bağı."

Cerise, elbisesinin kırıışık kısmına uzanarak, siyah bir göz bağı çıkardı.

Shreya'nın kaşları havaya kalktı, ama Cerise sadece omuz silktili. "Buradaki tüm kızlar bir tane taşır. Ve bir kırbaç. Sana da lazım mı?"

"Hayır," dedi Shreya çabucak, göz bağını alırken. "Kırbaç kesinlikle olmaz."

Cerise yine omuz silktili, arabayı masaya doğru itti ve kullanılmış tabakları yenileriyle değııştirdi. Vox yanına yaklaşıp tabaklardan birinin kapağını kaldırmaya çalıştı.

Shreya elini itti. "Hayır, yapma. Oyunu mahvedeceksin." Cerise'in gözüne bakıp anlamlı bir bakış attı. "Beş dakikada bitmesini istemiyorum."

"Dakika mı?" Cerise kıkırdadı. "Bir dakikada kaç kalp atışı var?" "Kalp atışı mı?" Shreya Vox'a baktı.

"Kalp atışları," dedi, çıplak göğsüne dokunarak. "Lymora III'te zamanı standart kalp atışlarıyla ölçerler."

Shreya elini kendi kalbine koydu. "Sanırım bir dakika yaklaşık altmış kalp atışıdır."

Cerise'in yüzü aydınlandı. "Yani bir dakika bir thrum."

"Tamam," dedi Shreya. "O zaman oyunun beş thrumda bitmesini istemiyorum."

Cerise başını salladı ve kirli tabakları yüklemeyi bitirdi, son tabağı arabaya koymak için elini parlatılmış altın kubbenin üzerinden geçirirken parmağıyla kubbenin tepesine dokundu. "Başka bir şey var mı?"

Shreya başını salladı ve uzaylının dokunduğu kubbeyi not aldı. İlaçlar, kubbenin altında bulunan yiyeceklerin içinde olmalıydı. Küçük kadın tekrar uzaklaşırken, nabızı hızlandı ve avuç içleri terledi.

"Bunu açıklayacak mısın?" diye sordu Vox.

Kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Oyun. Oyunu açıklayacak mısın yoksa ben yemeğe başlayayım mı?"

Shreya nefesini düzenledi. O hiçbir şeyden şüphelenmiyordu. Şüphesiz ona uyum sağladığı için sadece işleri ilerletmek istiyordu.

İkna edici ol, dedi kendi kendine. Onu inandır.

Yüzü titriyor gibi hissetmesine rağmen, olabildiğince parlak bir gülümsemeyle onu elinden tutup yatağa götürdü ve kenarını okşadı. "Otur ve gözlerini bağlayayım."

Adam ona şüpheyile baktı. "Kaçmayacağından nasıl emin olacağım?"

O içini çekip sinirli gibi davranmaya çalıştı. "Seni bağlamayacağım. Ayrıca kapı hala kilitli. Tek yapman gereken göz bağını çıkarıp beni yakalamak."

Adam bir kolunu kadının beline doladı. "Seni şimdi yakalayabilirim ve bu aptalca oyunu unutabiliriz."

Kız parmağını ona doğru salladı ve uzaklaşmaya çalıştı. "Henüz değil. Önce bu oyunda ne kadar iyi olduğunu görelim."

Elini bıraktı. "Senin oyunun bittikten sonra benimkini oynayacağız."

Onun karanlık sesini duymazdan gelmeye çalıştı. Onun oyununun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Gözlerini bağlayan bandı başının etrafına sıkıca bağladı ve Cerise'in işaret ettiği tabağı almak için masaya döndü. Kapağı kaldırdığında, tabağın kabarık krema ile dolu olduğunu gördü.

Krem şanti, ya da en azından bu yerde krem şantiye en yakın şey. Bir misafirin bunu ilk kez istemediğini tahmin ediyordu.

bunu istediğini düşündü.

Tabağı kucağına alarak Vox'un yanına oturdu. "Oyunun amacı, sana ne yedirdiğimi tahmin etmen."

"Bu pek oyun gibi gelmiyor."

"Çünkü henüz oynamadın." İşaret parmağının ucuna biraz krema aldı. "Ağzını aç."

O dediğini yaptı ve kız, parmağıyla dudaklarının kenarını okşadıktan sonra kabarık kremayı ağzına kaydırıldı. Kremayı emerek inledi ve kız parmağını çıkardı.

"Gördün mü?" Kendi kalbi hızla çarpmaya başlasa da sesini sabit tutmaya çalıştı. "Eğlenceli bir oyun değil mi?"

Göz bağına çıkarmak için hareket etti ama kız elini tuttu. "Henüz değil. Henüz yiyeceği tahmin edemedin."

"Daha önce hiç böyle bir şey tatmadım."

"O zaman bir tane daha tat." Bu sefer iki parmağını kullanarak ağzına daha büyük bir kaşık aldı ve parmaklarını birkaç kez ileri geri hareket ettirdikten sonra çıkardı. Tabaktaki havadar kremanın sadece yarısını kullanmıştı. Ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu, ama o iri bir adamdı, bu yüzden hepsini kullanmak istiyordu.

Adamın inlemesi hırıltıya dönüştü. "Sanırım oyun zamanı geldi."

"Henüz değil," dedi, sesindeki çaresizliği duyarak ve ses tonunu değiştirerek. "Bir kez daha özel tadı al, sonra vazgeçebilirsin."

Kalan beyaz tüy yığınınına baktı. Onu boğazına dökmeye çalışmadıkça, ki bunu yapmayacağını düşünüyordu, sabrını kaybetmeden hepsini yedirmenin tek bir yolu vardı.

"Haydi bakalım," diye düşündü ve elbisesinin bir tarafını çözdü. Kalan kremayı göğsüne sürdü, soğuk ve ıslak tüyler meme ucuna değince meme ucu sertleşerek dikleşti.

Göğsü onun göz hizasında olacak şekilde durdu, derin bir nefes aldı ve meme ucu dudaklarına değecek kadar yaklaştı. Neredeyse anında, hızlıca nefes aldı ve onu kendine çekti. Vox, meme ucundaki kremayı emmeye başlayarak inledi, yuttu ve onu ağzının derinliklerine aldı.

Ellerini onun saçlarına götürdü, dizleri neredeyse bükülürken saçlarını kavradı. Bunun hepsinin oyununun bir parçası olduğunu ve oyununun ondan uzaklaşmak olduğunu biliyordu, ama ağzı ona o kadar iyi geliyordu ki amacını neredeyse unutuyordu. Zevk dalgaları içinden geçerken başı geriye düştü.

"Oyunu bırakıyorum," diye mırıldandı, ağzını bir an için ondan çekip kaçan kremayı yaladı.

Sibernetik gözü bağlı olduğu için, onun normal bir erkek olduğunu hayal edebiliyordu ve elini onun pürüzsüz yüzüne doğru kaydırdı. "Özür dilerim."

Göz bağıını çıkardı ve ona baktı, tek gerçek göz bebeği onun bakışları altında kasıldı. "Özür dileme. Oyunun çok hoşuma gitti."

O eğilip onu öptü, dilinin dilinde ve boğazının arkasında kremanın acı tatlı tadını hissetti. Sonra dudakları gevşedi ve yatağa geri yığıldı. "Bunun için üzgünüm, seni kurtaramadığım için üzgünüm."

Shreya sendeleyerek geri çekildi ve elbisesini bağlamaya çalıştı, parmakları ince kumaşta beceriksizce dolaştı. Dudaklarını sildi, ama kremanın bir kısmını yuttuğunu biliyordu. Askeleri bağlamayı zar zor başardığında kapı açıldı.

"Uçmaya hazır mısın?" diye sordu Cerise, parlak boyalı gözleri kırpmadan.

On Üçüncü Bölüm

Yatağın üzerinde hareketsiz yatan uzaylıya son bir kez bakarak Shreya başını salladı. "Mükemmel zamanlama."

Cerise kapının eşiğinde durup arkasına bakarak Shreya'ya gelmesi için el salladı. "Hadi. Kapı bekçisine senin kremandan biraz verdim ama etkisi ne kadar sürer bilmiyorum."

Shreya, kapıyı koruyan yaratığın ne kadar büyük olduğunu hatırladı ve odanın diğer ucuna koştu. Kafası ağırlaşmıştı, şüphesiz yanlışlıkla yediği kremadan dolayıydı, ama bunun onu yavaşlatmasına izin veremezdi. "Sadece bayılmalarını sağlar, değil mi? Onları öldürmez, değil mi?"

Küçük uzaylı ona gülümseyerek baktı, parlak gülümsemesi hiç kaybolmadı. "Öldürmez sanırım, ama bunu sık yapmam."

Shreya, ayakkabılarını kapının yanındaki köşede gördü ve giydi, sonra Vox'la birlikte geldikleri kahverengi pelerinlerden birini aldı.

"Ama bunu daha önce yaptın," dedi Shreya, bu daha çok bir soru değil, bir ifade gibiydi, çünkü Cerise'in görünüşünün ötesinde çok daha fazlası olduğunu hissediyordu.

Uzaylı kadın omzunu silktili, gülümsemesi kısa bir an için kayboldu. "Bazen müşterilerin biraz uyuması yararlı olur."

Shreya, bu küçük kadının acımasız bir zevk gezegenindeki genelevde hayatı daha katlanılır hale getirmek için pek çok numara geliştirmiş olabileceğini düşündü. "Yardımanın için teşekkürler." Küçük uzaylıya omzuna elini koydu, yaratık iki versiyonuna dönüştükten sonra

tek birine dönüştü. Harika, çift görmeye başlamıştı. Uyuşturucu kremın etkilerini lanetledi ve çok fazla yutmamış olmasını umdu.

Cerise'nin geniş gülümsemesi geri döndü ve sesi fısıltıya dönüştü. "Henüz teşekkür etme. Zylia bizi yakalamadan aşağı inmeliyiz."

Shreya, peri madamını düşününce midesi sıkıştı ve kendi kendine hareket ediyor gibi görünen merdivenleri çevreleyen dairesel koridoru taradı. "Arka çıkış var mı?"

"Sadece kanalizasyondan geçerek."

"Bunu yedek plan olarak bırakalım."

Cerise kıkırdadı, parmak uçlarında ilerledi, yürürken eteği sessizce sallanıyordu, sanki çanı olmayan bir çan gibi. Shreya da onu takip etti, o da parmak uçlarında, nefesini tutarak ve uzun, dökümlü elbisesinin eteğini kaldırarak spiral merdivenlerden indi. Korku zihnini keskinleştirdi ve kremanın etkisini azalttı, ama yine de tırabzana sıkıca tutundu.

Yukarıdan artık ışık sızılmıyordu, yüksek tavanlı giriş holü güneş ışınları yerine gölgelerle kaplıydı. Gece olmuş olmalıydı, ancak bu zevk evinin sakinleri için gece gündüzün pek bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Odasında pencere yoktu ve diğer odaların çoğunda da pencere olmadığını tahmin ediyordu, böylece misafirler zamanın nasıl geçtiğini daha kolay unutabilirdi.

Süitinin kapısına çok benzeyen birkaç ağır kapıdan geçtiler ve ara sıra Shreya, içinden gelen boğuk sesler duydu. Bu sesler, yanaklarını kızarttı: zevk inlemeleri, boşalma çığlıkları ve vücutların birbirine çarpma sesleri. Bir kırbaç sesi duyunca irkildi ve şaşkınlıktan çığlık atmamak için elini ağzına kapattı.

Cerise dönüp parmağını dudaklarına koydu ve tekrar kıkırdadı. "Bir saat önce bir kaçakçı gemisi geldi, bu yüzden kızların çoğu meşgul."

Shreya, kilitli kapıların arkasında ne tür uzaylı kaçakçıların olduğunu merak etti, ama aynı zamanda öğrenmek de istemiyordu. Merdivenlerin son virajını hızla geçerek, beyaz mermerden yapılmış giriş salonuna ulaştılar. Salonun kemerli duvarına yaslanmış, devasa, siyah tüylü bir muhafız oturuyordu. Toynakları yere sarkmış, kuyruğu düzgünce kucağına kıvrılmıştı. Yaratık, yeleli başını bir yana eğmiş, ağır ağır nefes alıyordu.

Shreya'nın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, sadece kendi kulaklarında değil, havadar fuayede de yankılandığından emindi ve muhafızın etrafından geçerken nefesini tutmaktan kendini alamadı. Cerise, bir çift küçük magenta ayakkabı ile açık tutulan kapının dar açıklığını işaret etti. Dar boşluğu gören Shreya, Cerise'e geçemeyeceğini söylemek üzereydi, ama uyuyan devine bir kez daha bakınca geçmeye karar verdi.

Küçük uzaylının kırıksık etekleri yana doğru dönüp dışarı süzülürken büzüldü ve pembe fırırları karanlıkta kaybolan son şey oldu. Derin bir nefes alan Shreya onu takip etti. Bir kez olsun büyük göğüsleri olmadığına şükretti, ancak C beden göğüsleri bile taş kapı ile çerçeve arasına sıkıştığı için acı verici bir şekilde düzleşmişti. Kalçalarını ve kalçalarını kurtarmak için sertçe çekti, sonunda öne düşerek neredeyse taş yürüyüş yoluna düşüyordu.

Shreya, Cerise kapının aralığından ayakkabıları çıkarırken kanat çırpma sesi duyduğunu sandı ve kapı arkalarından yumuşak bir sesle kapandı. Perogling minyatür, tokalı platform ayakkabıları giydi ve anında birkaç santim uzadı. Yüksek, kemerli kapıya son bir kez uzun uzun baktıktan sonra, uzaylı başını ana yoldan uzanan bir sokağa doğru çevirdi. "Bu taraftan."

İki kadın, her iki tarafında bir kol mesafesi bile olmayan binaların bulunduğu dar geçitten koştular, ayakkabıları taşların üzerinde patır patır ses çıkararak ara sıra toprağa değiyordu. Hava karanlık olmasına rağmen, gökyüzünde üç ay asılı duruyordu ve zayıf bir ışık, çatlakların üzerinden atlayıp dağınık enkaz parçalarından kaçmak için yeterli olacak kadar yeri aydınlatıyordu.

Shreya'nın burnunu artık fahişenin baharatlı kokusu doldurmuyordu. Şimdi, koşarken elini ağzına kapatmasına ve kusma isteğiyle mücadele etmesine neden olan, çürümüş yemek, bayat içki ve idrar kokusuydu. Yabancı bir dünyada bile, ihmal ve sefahat aynı kokuları taşıyordu.

Sesler de pek farklı değildi. Geç saatlere rağmen, açık bir pencereden zayıf, tiz bir korna sesi duyuldu, ardından kahkahalar yükseldi. Bir yerlerde bir şişe kırıldı ve sesler yükseldi. Arkalarında, biri kapıdan sendeleyerek çıktı ve durup göğüslerini göstermelerini bağırdı.

Cerise hiç yavaşlamadı, kısa bacaklarına göre etkileyici bir hızla koşuyordu ve kısa sürede, serin gece havasına rağmen Shreya'nın alnında ter damlacıkları belirdi. Birkaç kez daha dönüp daha dar geçitlerden geçtikten sonra Cerise durdu, bir elini minik beline koyarak hızlı hızlı nefes aldı. "Zylia peşimizdeyse, onu atlattık galiba."

Shreya, ellerini dizlerinin üzerine koyarken içgüdüsel olarak gece gökyüzüne baktı. Üzerlerinde güzel ama korkutucu bir peri uçmuyordu ve kaçarken duyduğunu sandığı kanat seslerinin sadece hayal gücü olduğunu umdu. "Bizi yakalarsa bize ne yapacağını sormalı mıyım?"

Cerise cevap vermeden başını salladı, profili ay ışığında gergin görünüyordu ve tek ses, zorlukla nefes alıp vermelerinden geliyordu.

Önemli değil, diye düşündü Shreya. Muhtemelen bilmemesi daha iyiydi.

"Gemiler nerede tutuluyor, biliyor musun?" Shreya, yabancı şehirde sahip olduğu yön duygusunun, dar sokaklarda dolanmaya başladıkları anda kaybolduğunu biliyordu.

"Diğer tarafta, ama ana caddelerden geçemeyiz. Zylia'nın çok casusu var. Sokaklarda kalıp görünmemeye çalışmalıyız."

Shreya, küçük kadının gergin yüzünü inceledi. "Bu kaçma girişimin ilk değil, değil mi?"

Bir an durakladıktan sonra Cerise başını salladı. "Daha önce bir ayımı Zylia'nın zindanında geçirdim."

Shreya, kalın pelerinine rağmen cildi soğuyarak zorlukla yutkundu. Bu, tam da bilmek istemediği şeydi, başkalarının zorla seks işçiliğini ticaret konusu yapan bir yaratığın bu kadar barbarca bir şey yapmasına şaşırmamıştı.

"Lymora III'te ne kadar süredir bulunuyorsun?" diye sordu, uzaylı yürümeye başlayınca onun yanında adımlarını uyumladı.

Cerise başını salladı. "Bilmiyorum. Zylia zamanı ölçmemize izin vermiyor, ama en az on dönüş oldu."

Shreya, rotasyonların gezegenin güneşinin veya güneşlerinin etrafında döndüğü süre olduğunu tahmin etti. Bunun ne kadar uzun olduğunu bilmiyordu, ama Cerise'in ifadesinden, yeterince uzun olduğu belliydi.

"Merak etme." Yaratığın kolunu sıktı. "Bu sefer yakalanmayacağız."

"Geri dönemem." Cerise'in sesi yüksek ve neşeli tonunu kaybetmişti. "Bu sefer beni öldürecek."

Shreya'nın kollarında, soğuktan çok korkudan tüyler diken diken oldu ve ellerini hızla ovuşturdu. "Öyle bir şey olmayacak. İkimiz de bu gezegenden kurtulacağız ve seni benimle birlikte Tekne'ye geri götüreceğim."

"Tekne nedir?"

"Bir sürü uzaylıların yaşadığı bir uzay istasyonu, arkadaşlarım da orada. Orada zevk evleri yok ve kimse kimseye bir şey yapmaya zorlanmıyor. Ayrıca, harika bir holografik teknolojileri var, hayal edebileceğin hemen her ortamı yaratabiliyorsun."

Cerise içini çekti. "Zevk gezegenleri yok mu? Erkekler ne yapar?" "Ya eşleşirler ya da kendilerini zapt ederler."

Cerise kıkırdadı. "Gondorba'daki erkekler için bu zor olurdu, çünkü onlar pantolon giymiyorlar."

"Çok hoş," dedi Shreya.

"Öyle düşünüyorlar galiba, çünkü cinsel organlarını her türlü süs ve boyayla süslüyorlar."

Şimdi Shreya güldü. "Tabii ki öyle. Ve bu süslü şeyleri takılı halde dolaşıyorlar mı?"

Cerise başını salladı. "Sarkıyor diyemem ama. Genelde çok büyük değiller."

"Bu, horoz kostümlerini açıklıyor."

Cerise yine kıkırdadı. "Komiksin. Ve naziksin. Bence bu evde gördüğümüz en nazik müşterimizsin. Bu yüzden sana yardım etmek istedim. Ve robot gözlü büyük uzaylıdan çok korkmuş görünüyordun."

Shreya'nın aklı Vox'a gitti ve onun hala huzur içinde uyuduğunu ve onu yalamayı hayal ettiğini umdu. "O karmaşık biridir."

"Ama onun esiriydin, değil mi? Seni isteğin dışında Lymora III'e getirdi, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Shreya, "ama bana kötü davranmadı, davranabilirdi ama davranmadı."

Cerise hızını artırdı, çünkü arkalarındaki bir kapıdan iki uzun uzaylı, gülerek ve sendeleyerek dışarı çıktı. Shreya ona yetişti ve kısa sürede iki kadın neredeyse koşmaya başladı.

"Demek ondan nefret etmedin?" Cerise nefes nefese sordu.

Shreya bir an düşündü. Vox'tan kesinlikle nefret etmiyordu. Ona karşı ne hissediyordu? Acıdığını hissediyordu, çünkü onun yaşadığı işkenceleri biliyordu. Merak ediyordu, çünkü onu daha yakından tanımak ve Kronock'ların beyin yıkama ve

ve deneylerine rağmen eski Drexian kimliğinin parçalarını nasıl koruduğunu bilmek istiyordu. Ve başka bir şey daha vardı. Ona dokunduğunda hissettiği bir şey. Kimseye itiraf etmek istemediği bir şey, çünkü bu onu deli gibi gösterecekti. Seni kaçıran uzaylıya karşı hisler beslemek delilikti, onun dokunuşlarından tahrik olmak ise daha da deliceydi. Hayır, bunu kendine saklayacaktı.

"Ondan nefret etmiyorum, ama kaçtığıma seviniyorum," dedi sonunda, ki bu doğruydı. Sonuçta onun Kronocklar tarafından kontrol edildiğini ve onu laboratuvarlarına teslim etmek ya da hamile bırakmak için zorlayacaklarını biliyordu. Ve o iki seçenekten de istemiyordu.

Geçidin genişleyen bir kısmına geldiler, bir tarafta devasa çöp kutuları diziliydi, üstlerinden çürümüş çöp dökülüyordu ve Shreya'nın kusma isteği uyandırdı. Sokağın uzak tarafında kalarak burnunu eliyle kapattı. Çürümüş çöp kutularını neredeyse geçtikleri sırada, son kutunun arkasından iki devasa yaratık çıktı ve önlerini kesti.

"Xakden." Cerise'in fısıltısı o kadar yumuşaktı ki Shreya zar zor duydu.

Xakden? Bu kelime tanıdık geliyordu. Bir an için devasa yaratıklardan gözlerini ayırdı ve arkadaşının yüzündeki dehşet ifadesini gördü. Vox, geldiklerinde Xakden hakkında bir şey söylememiş miydi?

Dikkatini, alınlarından başlarının arkasına doğru kıvrılan boynuzları olan devasa yaratıklara geri verdi. Vücutları kahverengi tüylere benzeyen bir tabaka ile kaplıydı ve kolları kalın ve alışılmadık derecede uzundu. Ama ağzını kurutan şey, her birinin pantolon paçalarının bir tarafında şişen devasa şekildi.

Xakdenlerden biri ıslak burnundan derin bir nefes aldı. "Onların korkusunu koklayabiliyorum, sen koklamıyor musun?"

Diğeri homurdandı ve cevap olarak, eldiven büyüklüğündeki eliyle pantolonunun üzerinden kendini okşadı. "Ve onların sıvıları. Önce büyüğünü sikmek istiyorum.

O daha uzun süre dayanır."

İlk Xakden pantolonunu aşağı çekti ve Shreya'nın bir zamanlar izlediği bir televizyon programındaki anakondaları hatırlatan, o kadar büyük ve kalın bir penis ortaya çıktı. Tabii anakondaların bu canavarlarıntki gibi bir ucunda keskin bir sivri uç yoktu. Vox, sizi ikiye böleceklerini söylerken abartmamış.

Shreya, Cerise'e kaçmasını söylemek için döndü, ama sözleri ağzından çıkmadan sertçe yere itildi. Yardım istemek için çığlık atmaya çalıştı, ama nefesi kesilmişti ve tek yapabildiği nefes almaya çalışmak ve çabuk ölmeyi ummaktı.

On Dördüncü Bölüm

Vox uyandığında odanın döndüğünü hissetti ve kendini yerde buldu. Omuzu ağrıyordu ve yataktan yuvarlanıp sert zemine çarptığını düşündü. Zonklayan kolunu tutarak oturdu ve odanın netleşmesi için gözlerini kırptırdı.

Shreya neredeydi? Son hatırladığı şey, onun çıplak göğsünden tatlı ve kremsi bir şeyi emdiği idi. Bu anı hatırlayınca nefesi hızlandı. Kız, göğsünü o maddeyle kaplamış ve ona oyun oynarken vermişti. Vox, o kadar çok hoşuna giden bir oyun oynayacağını hiç düşünmemişti, ancak o andan sonrasını pek hatırlamıyordu. Son hatırladığı şey, dudaklarının arasında sertleşmiş meme ucunu hissetmesi ve onu daha fazla tatmak istemesiydi. Sonra hiçbir şey. Onlar...

Aşağıya baktığında, hala pantolonunu giydiğini gördü. Gözleriyle süiti aradı. Yatak neredeyse hiç bozulmamıştı ve kubbe şeklindeki tabaklar alçak masanın üzerinde duruyordu. Bir şey daha fark edince midesi bulandı. Shreya gitmişti.

Vox ayağa kalktı, ayağa kalkarken midesinde bir bulantı hissetti. Yediği krema bozuk muydu? Başı zonkluyordu ve yutmaya çalıştığında dili kalınlaşmıştı. Zehirlenmiş miydi?

Kafasını salladı. Shreya onu zehirlemezdi. O da onu en az onun kadar istiyordu. Oyunu bunu kanıtlamamış mıydı? Onu istemeseydi, yemeği yalamasını söyler miydi?

Yatakta boş tabağı görünce kaşlarını çattı. Tabii oyunu onu oyalama amaçlı bir hile değildiyse. Öfke içini kapladı. Onu ihanet mi etmişti? Onun yokluğu bunu kanıtlıyor gibiydi, ancak...

İçinde küçük bir parça, kızın zorla kaçırılmış olabileceğini umuyordu. Ama bunu kim yapabilirdi ki? Orada olduklarını kimse bilmiyordu, sadece...

Vox kapıya doğru sendeledi ve avucunu kapının yüzeyine bastırdıktan sonra kapıyı açtı. Sarmal merdivene açılan koridoru gözden geçirdi. Boştu. O kadar dikkatli davranan pembe saçlı uzaylı ortalıkta yoktu.

"Zylia!" diye bağırdı, sesi binada yankılanarak şakağına elini bastırmasına neden oldu.

Birkaç saniye içinde, peri madam aşağıdan ortaya çıktı, kanatları o kadar hızlı çırpıyordu ki, onun önünde havada asılı dururken kanatlarını göremiyordu. Gülümsüyordu, ama sıcaklığı gözlerine ulaşmıyordu. "Kronock'tan Vox'a nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kadınım kayboldu." Boş süitini işaret etti. "Onu sen mi aldın?"

Güzel peri lavanta rengi saçlarını omzundan attı. "Neden senin insanını alayım ki? Evimin her odası zevk sanatlarında eğitim görmüş yaratıklarla dolu. Senin küçük şeyin bacaklarını açamayacak kadar çekingen görünüyordu."

Vox, eşinin tarifine öfkelenildi. "O zaman belki görevli kızın nereye gittiğini biliyordur. Pembe saçlı olan."

Zylia'nın gülümsemesi sertleşti. "Cerise?" Sesini yükselterek kadını tekrar çağırdı. "Cerise! Hemen buraya gel."

Cevap yoktu, ancak koridordaki birkaç kapı açıldı ve çeşitli derecelerde çıplak, parlak renklerde boyanmış kadınlar dışarıya eğildi.

Zylia'nın gülümsemesi kayboldu ve dairesel merdivenlerden o kadar hızlı indi ki, Vox onun gittiğini fark etmek için bir an beklemek zorunda kaldı. Yıldızlı korkuluğa yaslanarak, Zylia'nın çığlıklarını duyduğu fuayeye doğru baktı.

"Onları kaçırdın, seni koca ahmak!"

Vox, spiral merdivenin her katında açılmış kapılardan gelen bakışları görmezden gelerek, merdivenleri ikişer ikişer koşarak indi. Loş ışıklı giriş salonuna ulaştığında, devasa muhafız ayağa kalkmaya çalışıyor ve tüylü kafasını tutuyordu.

"Ne oldu bilmiyorum," dedi sert bir sesle.

Zylia onun etrafında uçarak, kanatları vızıldarken kollarını sallıyordu. "Kandırıldın, seni aptal."

Yaratık aşağıya baktı. "Üzgünüm, Zylia." "Bir şey gördün mü?" diye sordu Vox.

Muhafız, Vox'un bakışlarından kaçarak başını salladı. "Cerise bir şey duydu ve dışarıya bakmamı söyledi, sonra teşekkür etmek için bana tatlı bir şey verdi. O her zaman bana teşekkür eder."

Uzaylı siyah kürkle kaplı olmasaydı, Vox onun kızardığını düşünebilirdi. Belli ki o da değer verdiği bir kadın tarafından kandırılmıştı.

"Eşimin peşinden gitmeliyim," dedi Vox.

Zylia, muhafızlara kapıyı açması için eliyle işaret etti. "Onları bulursan, diğerini de bana getir. Sana karşılığını veririm."

Vox, muhafızın irkildiğini fark ederek başını salladı. Küçük uzaylıyı geri getirecek miydi, bilmiyordu. Önceliği Shreya'yı bulmaktı, cezalandırılmak üzere bir seks kölesini geri götürmek değil.

Zevk evinin dışında durdu ve sadece başının üzerindeki ayların aydınlattığı karanlık sokakları seyretti. Ana cadde önündeydi, ama birkaç küçük sokak farklı yönlere uzanıyordu. Vox implantının yanındaki bir düğmeye dokundu. Anında, sibernetik gözüne bir harita yansıtıldı ve onu solundaki sokağa yönlendirdi.

Shreya'nın boynundan Drexian izleme cihazını çıkardığında, kendi cihazını takmıştı. Kronock izleme cihazı değil, implantına bilgi gönderen bir cihazdı. İhtiyacının olmayacağını ummuştu, ama şimdi şehir labirentinde eşinin yerini tam olarak belirlediği için minnettardı.

Sokaklarda hızlıca koştu, her iki yanında birkaç kat yüksekliğindeki binalar tüneldemiş hissi yaratıyordu. Ara sıra su birikintileri ve enkaz yığınları dışında sokaklar boştu, çoğu sakin ve ziyaretçi ya uyuyor ya da sarhoş halde yatıyordu. Pencerelerden çok az ışık sızıyordu ve sokaklarda başka hiçbir canlı görmedi.

Bu onu hem rahatlattı hem de korkuttu. Bir yandan, iki kadını taciz edecek uzaylıların olmamasına sevindi, ama bu, başları belaya girerse onlara yardım edecek kimsenin olmadığı anlamına da geliyordu. Ve Lymora III'te her zaman bela vardı.

Vox, Shreya'yı kanunsuz, pagan bir gezegene getirdiğine lanet etti. Kadınının dolaşabileceği onca yer varken, bu şehir ilk tercihi olmazdı. Kronock yarısı olan bir cyborg'un, çiftleşmek için kadınları esir almak konusunda pek fazla seçeneği yoktu. Her gezegen onun eylemlerine hoşgörüyüyle bakmayacak, onu hoş karşılamayacaktı. Burada herkes bir şey için aranıyordu, bu yüzden görmezden gelmek en iyisiydi.

Boyunun yarısı kadar bir uzaylı, önündeki kapıdan tökezleyerek çıktı ve Vox, onu ezmek için yön değiştirdi, kalbi deli gibi çarpıyordu. Shreya ve diğer kadının neden bu kadar dolambaçlı bir yol seçtiğini merak ederek birkaç keskin dönüş yaptı. Tersaneye doğru gittiklerini sandı, ama bir kez daha döndüğünde, şehrin en tehlikeli bölgesine doğru koştuğunu fark etti ve dehşete kapıldı.

Shreya'nın izleme cihazı, en kötülerin yaşadığı bir yer olarak bilinen bir dizi barın arkasındaki bir sokakta hareket etmeyi bıraktı. Vox yumruklarını sıkarak daha hızlı koşmaya başladı. Orada ancak biri ya da bir şey onları durdurursa duraklayacaklardı.

Onu güvende tutma arzusu o kadar güçlüydü ki, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sokaklardaki çöp kokusu, ağır nefesinin sesi, dişlerini tıkırdatabilecek kadar sert bir şekilde taşlara vuran ayak sesleri... Onu korumak zorundaydı. O, ona aitti ve

onu kimseye zarar vermesine ya da ondan almasına izin vermeden öldürdü. Kronocklar bile.

Bu düşünce onu sarsarak dikkatini dağıttı ve neredeyse ayağı takılıp düşüyordu. Elini pürüzlü duvarlardan birine dayayarak dengede kaldı ve koşmaya devam etti. Onlar onun için gelecekti. Bunu biliyordu. Krav'ın planı için kaçırdığı, ama şimdi kendisi için istediği insanı gördüklerinde, onu ondan alacaklardı.

İçinde derin bir kükreme yükseldi. Kronock onu alamazdı. Krav'ın planı için alamazdı. Hiçbir şey için alamazdı. Onlara izin vermeyecekti. Onların çocuklarını da almalarına izin vermeyecekti. Eğer bir çocukları olursa. Vox planı ya da plan içindeki rolü umurunda değildi. Onu kaybetmek anlamına geliyorsa umurunda değildi.

Shreya'nın düşünceleri zihnini doldurdu ve General Krav'ın emirlerinin sesini bastırdı. Cildinin pürüzsüzlüğü, saçlarının yumuşaklığı, ağzında hissettiği göğsünün buruşuk derisinin dokunuşu. Bunu geri almak için her şeyi feda ederdi.

Bir köşeyi döndü ve yere yayılmış bir yığın fırfırın üzerine neredeyse takılıp düşüyordu. Terli bir Xakden, yığının üzerine eğilmişti.

"Git," dedi Xakden ölümcül bir sesle. "Bunlar bizim."

Vox, birkaç metre ötede yerde yatan Shreya'yı gördü. Biraz daha küçük bir Xakden, Shreya'nın pelerini ve şeffaf elbisesinin katmanlarıyla boğuşurken, Shreya ona tekme atıyordu.

Vox, iki uzaylının pantolonlarından çıkardıkları devasa, kürklü, sivri uçlu falluslara bakmamaya çalıştı. En yakındaki Xakden, çırpınan Cerise'nin üzerine çıkmaya çalışırken fallusunu da yanında sürüklüyordu. Vox, tamamen tahrik olmuş oldukları için onları yenmenin daha kolay olacağını biliyordu.

"Onlar benim kadınlarım," dedi Vox, Shreya'nın sesini duyunca başını kaldırdığını görünce.

"Biz işimizi bitirdikten sonra alabilirsiniz," dedi Shreya ile boğuşan uzaylı, onun bacaklarından kaçarken ve ona defolup gitmesi için çığlıklarını duymazdan gelerek. "Belki sikini sokacak bir yer kalır."

Vox saldırırken kafasında kan kaynıyordu. Dikkatini dağıtan ilk Xakden'i yakasından yakalayıp duvara çarptı. Yaratığın kafatası çatırdayarak yere yığıldı. Diğer uzaylı, arkadaşının cansız bedenini görünce başını kaldırdı ve kükredi. Vox'a saldırmaya çalıştı ama şişmiş sikinin ağırlığı onu yavaşlattı ve sadece havaya yumruk attı, başarısız saldırının ivmesi onu yere düşürdü. Vox, yarattığı yeşil kan kusana kadar tekmeledi, sonunda tüylü kafasını iki eliyle tutup hızla boynunu kırdı.

Geri adım atıp nefes nefese kalırken, iki kadının da ona bakakaldığını gördü.

"Bizi kurtardın," dedi Cerise, kabarık peruğunu çıkarmış, hafif sivri kafası minicik ve tamamen pürüzsüz bir şekilde ayağa kalkarak.

Shreya hala yerde yatıyordu ve Vox, başının altındaki taşta kan lekeleri olduğunu fark etti. Ona doğru sendeleyerek yaklaştı, dizlerinin üzerine çöktü ve onu kucakladı. "Yaralandın mı?"

Kız elini başının arkasına dokundu. "Ciddi bir şey yok. Saç derisi yaraları her zaman çok kanar."

Onu kendine yaklaştırdı, ciddi bir yarası ya da yarası olmadığı için rahatlamış bir halde. Bir saniye sonra, onu bırakıp ona baktı. "Benden kaçtın."

"Benim fikrimdi," dedi Cerise arkadan. "Onu benimle kaçmaya ikna ettim. Onu cezalandırma."

Vox dönüp Cerise'in peruğunu aldığını gördü. Peruk başının üzerinde eğri duruyordu ve yarısı kirle kaplıydı. "Onu cezalandırmak niyetinde değilim."

"Öyle mi?" Shreya ona daralmış göz kapaklarıyla baktı. "Beni tekrar bağlamayacak mısın?"

Ayağa kalktı ve Shreya'yı da yanında çekerek. "Gemide bağlama aleti yok."

"Buradan gidiyoruz mu?" diye sordu, sonra ölü Xakden'e baktı. "Muhtemelen bu iyi bir fikir, çünkü az önce çok çirkin iki uzaylıyı öldürdün ve onların çok kötü arkadaşları vardır."

"Lymora III'te cinayet nadiren cezalandırılır," dedi Vox, elini sıkıca tutarak. "Kronock'ların elinden seni kurtarmak için gitmeliyiz."

Cerise boğazını temizledi. "*Senin* Kronock olduğunu sanıyordum." Shreya elini çekmedi. "Ben de öyle sanıyordum."

On Beşinci Bölüm

Shreya, Vox'un elinde titreyerek körü körüne onu takip ediyordu. Aceleyle kaçarken pelerinini yerde bırakmıştı ve gezegenin güneşleri yükselip gecenin serinliğini yok etmeye başlamasına rağmen dişleri takırdatıyordu. "Anlamıyorum. Şimdi Drexianlardan değil de Kronocklardan mı kaçıyoruz?"

Kafa yarasının ciddi olduğunu düşünmüyordu, ama saldırıdan dolayı hafif bir şok geçirdiğinden emindi. O devasa canavarın ona saldırması ve onu tecavüz etmesinin onu öldüreceğini ve bunun çok acı verici bir ölüm olacağını fark etmesi, vücudunda gecikmiş bir tepki yaratmıştı. Dişlerini gıcırdatmamak için sıkı sıkı kapattı.

"Kronocklar Drexianlardan daha tehlikelidir." Ona bir bakış attı ve elindeki baskı arttı. "Senin için."

Sokak açık bir meydana çıktığında durdular. Meydanın ortasında, pornografik bir tablonun üzerinde zar zor su fışkıran kirli bir mermer çeşme vardı. Şafak ışığı uzun gölgeler oluşturmalarına rağmen, Shreya mermer perinin şok edici derecede iri bir centaurun üzerine binmiş olduğunu düşündü, ancak bunlar muhtemelen hiç duymadığı uzaylı türlerin heykelleriydi, efsanevi yaratıklar değildi.

Vox başını bir yandan diğer yana salladıktan sonra, boş meydana geçip başka bir dar sokağa daldı.

"O ürkütücü peri hanımefendi ne olacak?" diye sordu, yanlarında aceleyle yürüyen Cerise'ye bakarak. "Kızını aramayacak mı?"

"Zylia mı?" Cerise titredi. "O asla kendisi aramaya çıkmaz. Lar'ı gönderir belki, ama o bana asla zarar vermez."

"Lar, kapıyı koruyan iri Şey mi?" diye sordu, tüyleri diken diken olan kollarını ovuşturarak, kaçtıklarında duvara yaslanmış, zararsız görünen siyah saçlı canavarı hatırladı.

Cerise başını salladı. "Beni seviyor. Zylia'dan daha çok."

"Eminim herkes seni Zylia'dan daha çok seviyordur," dedi Shreya. "Perilerin masum ve tatlı olduğunu düŐünenler, onu hiç tanımamıŐ demektir."

"O bir peri değil," dedi Vox. "O bir Valoushe ve kimse Valoushe'lerin tatlı olduğunu düŐünmez."

Cerise, Vox'a açıkça katıldığını belirtmek için başını salladı, kirli pembe peruğu sallandı.

Shreya, Drexianları ve Dünya'yı yok etme planında onu kullanmaya kararlı olan Kronock melezi Şimdi kaçmasına yardım ettiğine hala inanamıyordu. Onu kandırdığı, uyuŐturduėu ve zevk evinden kaçtığı için ona çok kızacağını düşünmüştü. O korkunç Xakden'leri öldürdüğü için ona minnettar olsa da, onu geri sürükleyip yatağa zincirleyeceğini düşünmüştü.

Elini sıkıca tuttuğu el, vücudunun donmayan tek yeri idi ve titremesini kontrol altına almaya çalışırken, o sıcaklık ona rahatlık veriyordu. Gözlerini Vox'un çıplak gėŐne çevirdi, bronz, heykel gibi kaslarında ter damlacıkları parlıyordu. Nasıl maviye dönmüyordu?

"Shreya." Onun sesi, Shreya'nın gözlerini ondan ayırmasına neden oldu ve koridorun ortasında durduklarını fark etti.

Gözlerine baktı. "zr dilerim. Ne dedin?"

"Titriyorsun ve sorularıma cevap vermedin." Ellerini kızın kollarına koydu, kaşları çatılmıştı. "ok

çok üşümüştün."

Başını salladı, başı dönerek sendeledi. "Şoka giriyor olabilirim." Gülümsemeye çalıştı. "Son birkaç gün çok stresli geçti."

Onu kollarına alıp göğsüne bastırdı, sonra Cerise'e baktı. "Lütfen sen de şoka girmiyorsun de. İkinizi birden nasıl taşıyacağım bilmiyorum."

Cerise kıkırdadı. "Hayır, ben iyiyim."

Shreya kollarını göğsüne çekti, yüzünü onun vücudunun sıcaklığına bastırdı. O kısmen Kronock, kısmen cyborg olabilir, ama cildi inanılmaz derecede yumuşaktı. "Teşekkür ederim."

Ona baktı, kırmızı sibernetik gözü titriyordu. "Ne için?"

Gözlerini kapattı ve onun cildinin kokusunu içine çekti. Kokusu misk ve erkeksiydi, hiç yapay değildi. "Fikrini değiştirdiğin için."

Cevap vermedi, ama tekrar yürümeye başladığını hissetti. Kollarının sıcaklığı ve uzun adımlarının yatıştırıcı ritmi, kısa sürede nefes almasını ve vücut ısısının normale dönmesini sağladı.

Shreya derin nefesler aldı ve bir süre sonra, bayat alkol ve çürümüş çöp kokusunun yerini hafif bir yakıt kokusunun aldığını fark etti. Gözlerini açtığı anda, sokakların tersaneye açıldığı şehrin kenarında olduklarını gördü. Sabahın erken saatlerinde bile, uzaylılar gemiden inip şehre doğru ilerlerken hareketlilik vardı.

Vox'un göğsüne hafifçe vurdu. "Muhtemelen kendi başıma yürümeliyim."

O, tutuşunu gevşetmedi. "Neden? Şehre omuzlarımda girmiştin. Beni bir kadını gemime taşıırken gören kimse garip bulmaz."

"Belki, ama yine de yürümek istiyorum. Şimdi çok daha iyi hissediyorum." O da sakat ya da çaresiz bir kadın gibi muamele görmeye alışık değildi. Yürüyebiliyorsa, yürümek istiyordu.

Vox onu nazikçe yere indirdi ve bir an için onun önünde garip bir şekilde durdu, sonra kız elini tuttu. Hava, geldiklerinde olduğu kadar çalkantılı değildi, ama yerden hala toz yükseliyordu ve etraflarında koşturan uzaylıların çoğu yüzlerini örtmüştü.

"Hangisi seninki?" diye sordu Cerise, burnunu eliyle kapatarak geniş, tozlu arazide yakıt ikmali ve onarım yapılan uzay gemilerini incelerken.

Vox, pullarla kaplı gibi görünen gri gemiyi işaret etti. Etrafındaki bazı şık, kavisli gemilerin aksine, Kronock gemisi keskin açılar ve çıkıntılı uçlardan oluşuyordu.

Gemiye bindiğinde baygın olduğu ve gemiden inerken Vox'un omzunda zıpladığı için Shreya, gemiyi şimdiye kadar iyice görememişti. Bir geminin nasıl tehditkar görünebileceğini bilmiyordu, ama bu geminin öyle göründüğünü biliyordu.

Vox ona doğru yürümeye başladı ve onu da yanında sürükledi. "Gecikmemeliyiz."

"Bu bir Kronock gemisiyse, Kronock onu takip edemez mi?" diye sordu, Vox'un adil davranmayıp onu kandırıyor olabileceği düşüncesiyle midesi sıkıştı.

Gemiye ulaştıklarında Shreya, yakından bakınca geminin daha da büyük ve korkutucu olduğunu düşündü. İçeriye kendi isteğiyle gireceği düşüncesiyle ağzı kurudu.

Vox elini bıraktı ve geminin altındaki bir paneli açtı, eğilip geminin içini inceledi. Bir köşesinde yanıp sönen mavi bir ışık olan, kibrit kutusu büyüklüğünde küçük siyah bir kutu çıkardı. "Takip cihazı."

Onu ayağıyla ezmek yerine, etraflarına gizlice bakındıktan sonra yanlarındaki gemiye doğru yürüdü ve kutuyu açık rampanın içine koydu. Geri döndü ve kendi gemisinin rampasını çalıştırdı, rampa yere indi. "Artık bizi bulamayacaklar."

"Onları boşuna bir arayışa gönderiyorsun," dedi kadın. "Fena değil."

Kafasını ona doğru eğdi. "Bu 'boşuna' ne demek? Çok vahşi mi?"

O sıırttı. "Vahşi mi? Tam olarak değil. Bu, onların yakalayamayacakları bir şeyin peşinde zamanlarını boşa harcamalarına neden olduğun anlamına gelen bir Dünya ifadesi."

"Dünya deyimlerinizi seviyorum," dedi Cerise, yüksek topuklu ayakkabılarının metal rampada yankılanarak yukarı çıkmaya başladı. "Belki oraya gidebiliriz."

Shreya, pullu, uzaylı bir uzay gemisiyle Dünya'ya uçup, parlak mavi tenli minik bir uzaylı ve yarı cyborg olan bir başka uzaylıyla birlikte gemiden indiğinde ortaya çıkacak paniği hayal edebiliyordu. Kimse için iyi sonuçlanmayacaktı.

Cerise'i takip ederek rampadan yukarı çıktı. "Bence bu iyi bir fikir değil. Dünya uzaylıların varlığından haberdar değil."

Cerise dönüp ona baktı. "Dünyalılar evrende yalnız olduklarını mı düşünüyorlar?"

"Çoğu öyle," diye itiraf etti Shreya, Cerise'i yürümeye devam etmesi için dürterek. "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ama Dünya'da uzaylıların varlığına inanırsan deli sayılırsın."

"O zaman sen buraya nasıl geldin?" Cerise, geminin içine girdiklerinde sordu.

Shreya, ağır botlarıyla rampayı tırmanan Vox'a baktı. "Bu çok uzun bir hikaye."

"İkiniz de kemerlerinizi bağlayın ya da tutunacak bir şey bulun," dedi Vox ciddi bir ifadeyle. "Yolculuk sarsıntılı geçebilir."

Shreya, Vox'un geminin ön tarafında kaybolmasını izledi, sonra Cerise'e döndü. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Uzaylı dışarıyı işaret etti. Rampanın yükselmesi nedeniyle görüş alanı daralmasına rağmen, Shreya birkaç figürün onlara doğru koşarken ellerinde silahlarını salladığını gördü.

ve blasterlarını doğrultuyordu. İçlerinden biri devasa boyutta ve siyah kürkle kaplıydı, Cerise'in içinde olduğu metal rampanın kapanmasını izlerken yüzü acı içinde bükülmüştü.

On Altıncı Bölüm

Vox pilot koltuğuna oturdu, göğsündeki kayışları çekerek gemiyi çalıştırmak için konsola parmaklarıyla vurdu. Zylia'nın muhafızlarının, Lymora III'ün infazcılarına benzeyen kişilerle birlikte bu tarafa geldiğini görmüştü. İsyancı gezegendeki silahlı güvenlik güçlerinin öncelikle ziyaretçilerin gemilerinin çalınmasını önlemek için kullanıldığını biliyordu, ancak Zylia'nın onu gemide tutmak için onlara rüşvet verdiğinden şüpheleniyordu. Süitinin ücretini önceden ödemiş olmasına rağmen, Cerise'in Valoushe için gösterdiği değerden daha değerli olduğunu düşünüyordu. Ya da kadının cezalandırılmasından zevk alıyordu. Zylia'yı tanıyorsa, muhtemelen ikincisiydi.

Shreya kokpite koşarak girdi ve durmak için kaydı, elbisesinin beyaz tül kumaşı bacaklarının etrafında uçuşuyordu. "Bize ateş açıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Sadece blasterlarla," dedi, motorlar çalışmaya başlayıp ayaklarının altında uğuldarken.

"Bu şeyin kalkanı blaster ateşine dayanabilir mi?"

Adam güldü. "Gövde blaster ateşinden zarar görmez." Başını yanındaki koltuğa doğru çevirdi. "Otur."

O oturdu, kayışlarla uğraşırken, adam onun ellerini tuttu ve hızla sandalyeye bağladı. Kokpitte uçmasını istemiyordu ve kalkışın zorlu geçeceğini biliyordu.

"Cerise hala burada mı?" diye sordu, bir düğmeyi çevirip geminin yerden havalandığını hissederek koltuğa yapıştığını hissetti.

"Buradayım," dedi kızın sesi tiz ve nefes nefeseydi.

Vox dönüp, arkalarında dik olarak uzanan koltuklardan birine tutunmuş olan kızı gördü ve kızın eteğinin kenarından bir avuç tuttu, yoksa kız koltuğun ucundan kayıp yere düşecekti. "Kemerini bağla."

Kız başını salladı, parlak pembe dudakları mükemmel bir O şeklinde açılmıştı. Gemi atmosferi delip geçerken, saniyeler içinde uzayın karanlığına daldılar. Vox kızı bıraktı ve konsola döndü, rotayı belirledi ve Zylia'nın, infazcıların gezegenin dışına kadar peşlerine düşmelerine degecek bir şey yapmadığını umdu.

Yaklaşan ateşlere hazırlıklı olarak, Lymoranların peşlerine düşmeyecekleri veya daha düşük kaliteli gemileri geçecekleri kadar uzaklaştıklarından emin olana kadar gemiyi hızlandırdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Shreya birkaç dakika sonra.

Emin değildi. Gezegenin uzağına bir rota belirlemişti, ama belirli bir varış noktası yoktu. "Bilmiyorum."

"Ama Kronock'a değil, değil mi?" diye sordu kız, sesi tereddütlüydü.

Ona baktı, ağzının köşesini ısırırken gördü. "Hayır, Kronock'a değil. Sana söyledim, seni onlardan koruyacağım."

Kız başını salladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. Vox, aralarında olanlardan sonra kızın ona tam olarak güvenmediğini biliyordu. Anlıyordu. Kronock'un çekiminin ne kadar güçlü olduğunu ve görevinin kendisine ne kadar derinlemesine işlediğini bildiği için kendi duygularına bile zar zor güvenebiliyordu. Ama kıza bakıp içinden yükselen ateşi hissettiğinde, Shreya'ya olan arzusunun herhangi bir beyin yıkamadan daha güçlü olduğunu biliyordu.

Bir anlık acı onu koltuğa geri savurdu, geçene kadar kolçakları sıkıca kavradı. Kendisine aşılana düşünceleri yenebilse bile, kafasına yerleştirdikleri cihazdan kaçamazdı.

Kollarını çözerek ayağa kalktı ve sessizce ona bakan iki kadını görmezden gelerek geminin arkasına doğru yöneldi. Belki ilk yardım çantasında ona yardımcı olabilecek bir şey vardı.

Vox geminin ortasına, kısa çubukların uzandığı yuvarlak bir alana ulaştığında, başını geriye eğerek tavana bağlanmış malzemeleri tutan çelik ağa baktı. Boyu iki metreyi aşmasına rağmen Kronocklar ondan daha uzundu, bu yüzden siyah kutuyu almak için kollarını yukarı doğru uzatması gerekiyordu.

Beyninde başka bir ağrı hissetti ve sendeleyerek kiti düşürdü.

"Yardım edeyim mi?" dedi Shreya, kiti yerden alıp kolunu tutarak onu dengeledi.

"Ağrı kesiciler arıyordum," dedi, Shreya'nın kutuyu açmasını izlerken.

Shreya başını sallayarak eğildi, kutuyu açtı ve içindekileri karıştırmaya başladı. "Bu ağrı kesiciler Advil'e benzemiyor sanırım."

"Ad-vil mi?"

Kafasını kaldırmadan elini başının üzerinde salladı. "Boş ver. Başka bir Dünya şeyi. Neye benziyorlar?"

Vox şakağını ovuşturdu. "Kırmızı uçlu siyah iğneler."

"Ciddi misin?" Shreya uzun, koyu renkli bir şırıngayı kaldırdı. "Sizler çok sertmişsiniz."

"Boynuma enjekte edilmesi gerekiyor. Yapabilir misin?"

"Deneklerim genellikle çok daha küçüktür, ama bunu yapabilirim."

Onun sözlerini anlamadı, ama o yüksek sesle sayarken kendini hazırladı ve sonra boynuna iğneyi batırdı. Kimyasal madde vücuduna girerken serinledi ve kasları hemen gevşedi.

İlk yardım çantasını topladı ve kapağını kapatarak ona bakarak geri verdi. "İyi olduğundan emin misin?"

"Benim iyiliğim için mi endişeleniyorsun?"

Boğazını temizledi. "O da var, ama pilot olmadan uzayda uçmak istemiyorum. Cerise harika biridir, ama uzay gemileri hakkında benim kadar bilgisi var, yani pek bir şey bilmiyor."

İlk yardım çantasını başının üzerindeki çelik ağın altına geri koydu. "Seni geminin kaptanı olarak bırakmayacağıma söz veriyorum."

Kız, uzun kirpiklerinin altından ona baktı. "Diğer sözünü tutmadığın için teşekkürler."

Vox başını ona doğru eğdi. "Ne sözü?"

"Biliyorsun." Ayaklarına baktı. "Senin için yaptığım şey..."

Ona yaklaştı. "Eğer beni istediğim kadar dokunmama ve tatmama izin verirsen, sana zorlamayacağıma dair söz veririm."

Kız, dokulu, metalik gri duvarlardan birine sırtını dayayana kadar geri çekildi. "Beni o evde tutmadığın ve Kronock'a teslim etmeyeceğin için..."

Vox, kızın saçlarını yüzünden çekerek, "Kronock'un seni planları için kullanmasına izin vermeyeceğim konusunda haklısın, ama bunun nedeni seni kendim için istemem. Seni sahiplendiğimde, bu Kronock imparatorluğu için olmayacak, benim için olacak. Seni alırken çıkardığın her inilti ve her nefes, sadece bana ait olsun istiyorum."

Ağzı açık kaldı ve bakışları onun yumuşak, pembe dudaklarına kaydı.

"Senin incinmiş olabileceğini düşündüğümde, daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim." Elini çenesine koydu ve başparmağını alt dudağına sürttü. "Senin benim olman gerektiğini biliyordum ve seni korumak benim kaderim. Ayrıca senin hayatımın eşi olacağını ve kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğimi de biliyordum."

Yüzünü kendine doğru kaldırdığında nefesi hızlanmıştı. "Bu bir Kronock'un sözleri gibi gelmiyor."

"Sen içimdeki Drexian'ı ortaya çıkardın."

Koyu renkli gözleri parladı ve o, gözlerinde açlığı gördü. O da onu en az onun kadar istiyordu, ancak onun arzularıyla mücadele ettiğini anlayabiliyordu.

"Ben bir haraç gelini bile değildim," dedi. "Bir Drexian'ın eşi olmamam gerekiyor."

"Sence bunların hiçbiri umurumda mı?" Ona o kadar yakındı ki, dudaklarında onun yumuşak, sıcak nefesini hissedebiliyordu. "Tek bildiğim, senin her zaman benim olacağın."

Ona başka bir neden daha söylemeden, Shreya dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Onun onu çılgınca öptüğünü, dilinin ağzını açtığını ve ellerinin saçlarını taradığını fark etmesi bir an aldı.

Vox iki eliyle onu kaldırdı ve bacaklarını beline doladı, onu duvara bastırdı, penisi zonkluyordu. Uzun zamandır gömülü olan duygular kafasında dönüyordu, onun tadını içti.

Uzun, koyu saçlı, yumuşak, kahverengi tenli bu insan ona aitti. Vücudunu onun vücuduna sürtüp inlemelerini duyarken, ona olan açlığı ham ve ilkel bir şekilde hissediyordu. Vücudunun ne kadarının sibernetik olduğu önemli değildi, kör edici arzuyla dolup taşan kısmı o değildi. Onun yemyeşil vücudunun hissi, tatlı dilinin diline dolanması ve çaresiz nefeslerinin sesi dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

Geri çekildi, nefesleri kulaklarını doldurdu. "Söyle bana."

Kız başını geriye attı, gözleri şaşkıncı. "Ne söyleyeyim?"

"Beni istediğini söyle." Göz bebeklerinin büyüdüğünü gördü ve başını eğerek dudakları kadının kulaklarının yumuşaklığına değene kadar yaklaştırdı. "İçimde beni istediğini söyle."

Vücudu titredi, ama o onu bırakmadı. "Beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum. Neden direniyorsun, Shreya?"

"Seni istememeliyim." Sözleri neredeyse fısıltı gibiydi.

"Ama istiyorsun. Benim olduğunu biliyorsun ve ben senin içinde olmak, seni eşin olarak sahiplenmek için yaratıldım." Dili kulaklarının kenarını yaladı. "Seni sertçe sikmek için."

Vücudu titredi ve parmakları sırtına batırdı. "Evet, Vox."

"Evet, ne?" diye sordu, sırtını kavrayarak, parmakları ateşli düğümlemlerini okşarken.

Kızın elleri onun yüzünü kavradı, gözleri onunla buluştuğunda bakışları eridi. "Seni istiyorum. *Şimdi*."

On Yedinci Bölüm

Shreya, adamın elbisesini çıkarırken kulaklarında kanın uğultusundan başka bir şey duyamıyordu. Adamın büyük elleri, askıları yırtıp kat kat kumaşı çekerek onu geminin girişinde çıplak bırakmıştı.

Cerise'in düşüncesi kısa bir an için zihninden geçti. Neredeydi? Uzaylı genelevinin tecrübeli bir çalışanı olarak Shreya, işler kızıştı ğ ı n d a ortadan kaybolmaya alıştığını düşünüyordu, ancak pek çok müşterinin genelevin girişinde seviştiğini sanmıyordu.

Geminin ortasında çıplak olduğunu fark edince yanakları kızardı, ama gemide sadece üç kişi olduğunu ve bunlardan birinin onu neredeyse giysilerini yırtarak soyan yakışıklı, kaslı uzaylı olduğunu hatırlayınca utancını çabucak atlattı.

Vox'un bakışları vücudunu taradı ve Shreya, onun sibernetik gözünün kırmızı parlamasını zar zor fark etti. Tek görebildiği, kalın boynundaki atan damar ve ona saldırmak üzere olan bir avcı gibi bakarken sertleşen çenesi idi. Vox, iki elini Shreya'nın vücudunun yanlarından aşağıya doğru kaydırды ve kalçalarının kıvrımlarına ulaştığında onu kendine doğru çekti. "Sen benimsin. Başka kimsenin değil."

Normalde, notları hep A olan, başarıya düşkün, kadınların erkeklerin yapabileceği her şeyi yapabileceğine inanan versiyonu, bu ilkel duygulara tepki gösterirdi, ama ona teslim olmaktan zevk alıyordu. Bu devasa, yarı cyborg uzaylının kendisine ait olduğunu ilan etmesinin tadını çıkarmaması gerektiğini biliyordu, ama çıkardı. Onun ona bakışını

ve onu isteme şeklini seviyordu — çaresizce ve tereddüt etmeden.

Drexian gemisinden onu kaçırdığından beri onda bir şey değişmişti. Bunu gözlerinde görebiliyor ve sesinde duyabiliyordu. Belki Kronock DNA'sının bozulması ve Drexian DNA'sının kendini göstermeye başlamasının bir sonucuydu, ya da belki beyin yıkamanın katmanlarının altından gerçek kişiliği ortaya çıkıyordu, ama nedeni ne olursa olsun, onun farklı olduğunu biliyordu. Onun kendisine zarar vermeyeceğini ya da başkalarının kendisine zarar vermesine izin vermeyeceğini biliyordu.

Bu, onun hiç sahip olmadığı bir şeydi: Onun için her şeyi feda edecek kadar ona deli olan bir adam. Bu tür bir tutku, saplantı ve arzuyu hiç yaşamamıştı ve bunu hiç bir şeyden daha çok istiyordu.

Vücudu onun vücuduna eridi. "Sadece senin, Vox."

Ağzı ağzına çarptı. Onu tutmasaydı, Shreya'nın dizleri yerinden oynardı. Ağzı ısrarcı olsa da dudakları yumuşaktı ve dili, onun dilini okşarken omurgasında zevk dalgaları yaratıyordu.

Sersemlemiş haliyle, ellerinin aşağıya inip kalçalarını kavradığını hissetti. Onu kaldırdı ve bacaklarını açıp ona doladı.

Vox onu hareket ettirdi, böylece Shreya'nın açıklığı kalın ve sert bir şeye bastırdı. Lanet olsun, bu onun penisi miydi? Vox, düşük bir inilti çıkararak Shreya'yı kendi uzunluğu boyunca salladı. Shreya'nın karnında panik dalgalandı ve geri çekildi.

"Sen gerçekten çok büyüksün," dedi, nefesini toparlayarak. Onun da nefesi düzensizdi. "Büyükleri sevmez misin?"

"Sadece..." Yanakları kızardı. "Seni tamamen alabilir miyim, bilmiyorum."

"Küçükten başlayalım," dedi adam, parmaklarını ıslak açıklığının etrafında gezdirerek.

Kalın parmağını içine soktuğunda kız nefesini tuttu. "Senin hiçbir şeyin küçük değil."

"Sen küçüksün." Adam inleyerek yüzünü kadının boynuna gömdü. "Ve benim için çok sıcak ve ıslaksın."

Onun parmağı üzerinde yukarı aşağı hareket etmekten kendini alamadı, ikinci parmağını içine kaydırırken etrafında gerilme hissini seviyordu. İnleyerek kalçalarını çevirdi, ellerini onun kaygan, gergin omuz kaslarına tutunarak destek aldı.

Daha hızlı hareket ederken, elini uzatıp onun düğümlerini buldu. Parmakları sıcak, sert bir çıkıntıyı okşadı ve Vox yanıt olarak boynunu ısırdı.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı, parmak ucuyla düğümü daireler çizerek nabzını hissetti.

Göğsünün derinliklerinde bir hırıltı yükseldi ve parmaklarını onun içinde pompalarken onun hızına uydu. Ona doğru sallandı, ihtiyaç ve arzu onu ele geçirirken nefesi kesik kesik soluyordu.

Geminin kavisli metali, inlemelerini ve nefeslerini yankılayarak geri yansıtıyordu ve zevklerinin büyütülmüş sesleri onu daha da tahrik etti. O zaten uçurumun kenarında sallanırken, Vox bir parmağını içinden çıkardı ve klitorisini okşamak için yukarı kaydırıldı. Parmağının ucu, kaygan sinir demetini hızla daireler çizerek okşarken, içinden çıkarmadığı parmağını da döndürüyordu.

Vücudu patladı, bacakları onu mengene gibi sıktı ve kasları parmağının etrafında tekrar tekrar gerilirken tırnakları sırtını çizdi. Vox onu tuttu, parmağı hala klitorisini okşarken, diğer parmağı içinde hareket etti, ta ki kız onun kollarında yığılana kadar.

Kalbi hızla atarken, aşağı uzanıp onun pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

"Hazır mısın?" diye sordu, kendi nefesi de düzensizdi.

Kız başını salladı. Aldığı sadece bir tat olmuştu ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun penisini içinde hissetmesi gerekiyordu, kocaman olsa bile.

Onun pantolonunu açtığında, onu kaldırdı ve pantolon ayak bileklerine kadar düştü.

Shreya, onun iç çamaşırı giymediğini görünce şaşırdı ve bunun Drexianlara özgü bir şey olup olmadığını merak etti - tabii ki, eğer iç çamaşırı giymemek bir tür özelliği olsaydı, Teknede bununla ilgili bir fısıltı duymuş olacağına emindi - ya da Kronocklara özgü bir şey mi, yoksa sadece Voxlara özgü bir şey mi?

İç çamaşırı giymediğini kabullendikten sonra, onun penisini ilk kez tam olarak gördü. Ağız açık kalmış, soğukkanlı davranmaya bile çalışmadı. Dik duran penis, uzun ve kalındı, koyu bronz renginde damarlar uzanıyordu. Peniste sibernetik bir şey olmamasına bir an için rahatladı, ama bu onu daha az korkutucu yapmadı.

"Yavaş olacağım," diye fısıldadı kulağına, sonra çenesinden öperek ağzını tekrar ele geçirdi.

Onun derin, şehvetli öpücükleri dikkatini dağıttı ve duvara daha sert bastırıldığını ancak belli belirsiz fark etti. Vox, penisinin ucunu onun kaygan kıvrımlarında gezdirirken kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Panik ve arzu birbirine karıştı ve o uzaklaşmaya çalıştı, ama o onu daha derin öptü, dilini onun diline dolayarak yavaşça içine girdi.

Sadece penisinin başı içinde olsa bile, Shreya acı verici bir şekilde gerildiğini hissetti. Ondaki uzaklaşmaya çalışırken zihni düşüncelerle doldu. Bunu yapamazdı. O çok büyüktü. Onun kadar büyük bir uzaylıyı almaya çalışırken ne düşündüğünü bilmiyordu.

Sonunda kendini ondan kopardı. "Vox, yapamam."

Gözlerine baktı ve parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Shreya, sen benimsin." Diğer eliyle vücudunu sabit tutarken içine girdi.

Onun penisi onu doldururken ciğerlerinden hava boşaldı. Onu tamamen içine almak için gerildiğini hissediyordu ve bacakları içgüdüsel olarak beline dolandı. O, titrek kollarını omuzlarına sararken, kendini içinde tuttu. Bir an sonra, rahatsızlık

gitti ve sonra sadece onunla tamamen dolmuş olmanın muhteşem hissi kaldı.

"İyi misin?" diye sordu.

Derin bir nefes aldı. "İyiden de öteyim." İçinde onun kalın ve sert varlığını hissederek hareket etti. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Dişlerini sıkarken boynundaki damarlar atıyordu.

"İyi misin?" diye sordu kız, boğazının çukurundan damlayan ter damlasını izleyerek.

"Çok darın." Sözler nefes nefese ağzından çıktı.

O kıpırdamasa da Shreya kendini kaldırıp tekrar indi. Vox başını geriye attı ve boğazından bir ses çıkardı, onu tekrar yapmaya teşvik etti. Onunla dolu olmak iyi hissettiriyordu, ama bu daha da iyiydi.

Kalçalarını kavradı ve onu daha da yukarı kaldırdı, sertçe penisinin üzerine indirdi. "Hoşuna gitti mi?"

Konuşamıyordu, sadece inleyerek cevap verebiliyordu. Birlikte hareket ederek onu yukarı aşağı pompalıyorlardı, daha hızlı ve daha sert hareket ediyorlardı, ta ki derinin deriye çarpma sesi, zevk çığlıklarının sesini neredeyse bastıracak kadar yüksek olana kadar.

"Görmek istiyorum." Geri çekilip vücudunu eğerek aşağıya bakıp penisinin onu nereden deldiğini görebilmek için sesi boğuktu.

Shreya utanmak yerine, onun izlemesi fikrini sevdi ve gözlerini indirdi. "Kocaman sikinin etrafında ne kadar sıkı gerildiğimi görüyor musun?"

Boğuk bir ses çıkardı, kendini neredeyse tamamen dışarı çekip sonra yavaşça tekrar içeri daldı. "Sen benimsin." Tekrar pompaladı. "Her şeyin benim."

"Evet, Vox." Bu kadar iyi hissedebileceğini hiç hayal edememişti. Sıcak bir ateş onu sararken, geriye doğru eğildi ve omuzlarına tırmanarak onu itti.

O, duvarları sarsan bir kükremeyele birkaç kez daha içine girdi ve sıcak bir ısı Shreya'nın içinde nabız gibi attı. Son bir titremeyele, avucunu duvara dayadı ve Shreya'yı duvara yasladı.

Shreya öne doğru eğildi, yanağını onun göğsüne dayadı ve kalp atışlarını duydu. Tüm vücudu titriyordu ve birkaç gün yürüyemeyeceğinden emindi. Bir şeyden de emindi. Artık geri dönüş yoktu.

On sekizinci bölüm

Vox, Shreya'yı bir koluyla göğsüne sıkıca tuttu, onu bırakırsa bacaklarının titremeye başlayacağından korkuyordu. Bu hissin bitmesini istemiyordu, kalp atışlarını hissetmeyi ve nefes nefese kalışını duymayı seviyordu. Hâlâ içindeydi ve hâlâ sert olduğu için onu tekrar sikmeye başlamak istiyordu.

"İstersen beni bırakabilirsin," dedi Shreya, nefesini göğsüne hafifçe üfleyerek.

"Ben iyiyim," dedi.

Kız güldü. "Bacaklarının titrediğini hissedebiliyorum, Vox."

O söylemeden bacaklarının titrediğini fark etmemişti, kaslı uylukları uzun bir koşu yapmış gibi seğiriyordu. "Eğer titriyorsam, ayakta durabilir misin?"

Kız başını göğsünden kaldırdı ve adam hemen yanağının sıcaklığını özledi. "Ayağa kalkabilirim, evet. Yürümek mi? O kadar emin değilim." Adam kalçalarını kavrayışını değiştirdiğinde kız nefesini tuttu. "Drexianlar yumuşamaz mı, yoksa bu Kroocklara mı özgü bir şey? Yoksa cyborglara mı?"

"Yumuşak mı?" Gözlerinin aşağıya kaydığını gördü ve ne demek istediğini anladı. "Oh. Sanırım bu Drexianların özelliği. Sertliğimizi kaybetmeden birkaç kez yapabiliriz."

O, onun insan laneti olabileceğini düşündüğü bir şey mırıldandı, ama sesi kızgın gelmiyordu.

"Rahatsız mı oldun?" diye sordu, onu incitmemiş olmayı umarak.

"Rahatsız mı ediyor?" Zaten kızarmış yanakları daha da pembeleşti. "Tam olarak değil, ama birkaç kez daha yaşayabilir miyim bilmiyorum. En azından şu anda değil."

"Buna gerek yok." Bakışları, koyu renkli ama kızarmış derinin altında sertleşen meme uçlarına kaydı. Onları ağzına almak istedi, ama o zaman onu tekrar duvara yapıştıramayacağını biliyordu. Onu tatma düşüncesi bile penisini titretti ve Shreya'nın nefesini kesmesine neden oldu.

Onun içinde olmamak fikrinden nefret etse de, onu sert penisinin üstünden dikkatlice kaldırdı ve ayaklarını yere indirdi. Dengesi yerine gelince ona yaslandı ve o da iki kolunu onun etrafına doladı. Onun içinde olmak hayatında hissettiği en güzel şeydi, ama onu böyle tutmayı da seviyordu, küçük vücudu onun vücuduna yapışmış halde.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra, boğazını temizledi. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Oh, hoşuma gitti. *Bu* kadar hoşuma gideceğini bilmiyordum."

Kollarını ona daha sıkı sardı. "O zaman tekrar yapmak ister misin?"

Kız tekrar güldü. "Sen yapmak ister misin?"

Elini kızın çenesinin altına koydu ve yüzünü kaldırarak ona bakmasını sağladı. "Sen benimsin, Shreya. Seni o kadar çok seveceğim ki, benden başka birinin varlığını bile unutacaksın."

Gözlerini hızla kırıştırdı, gözleri parlıyordu, sonra onu kendine çekip ayak parmaklarının ucunda hissettiği derin bir öpücüğe daldı.

"Böldüğüm için üzgünüm." Cerise'in tiz sesi büyüğü bozdu ve Shreya geri atladı.

Vox, kokpite giden koridorda onlara sırtını dönmüş uzaylının pembe peruğunun arkasını görebiliyordu. Shreya,

dairesele alanda koşarak elbisesini yerden kapıp hızla giydi.

"Seni bıraktığımız için üzgünüz, Cerise," dedi. "Biz..."

Cereise başının üzerinde küçük bir el hareketi yaptı. "Bana açıklama yapmana gerek yok. Son üç yılımı bir genelevde geçirdim, unuttun mu?"

"Doğru." Shreya ona pantolonunu çekmesini işaret etti, bakışları hala onun sıvısıyla ıslak olan penisine bir an takıldı ve yanakları kızardı.

"Sizi rahatsız etmek istemem ama sanırım takip ediliyoruz."

Vox, pantolonunu bağlamadan önce penisini pantolonunun içine soktu. "Takip mi?"

"Bizi takip eden başka bir gemi."

Uzun adımlarla Cerise'in yanından geçip kokpite doğru yürüdü. Pilot koltuğuna oturup göstergeleri taradığında, kızın neden bahsettiğini anladı. Uzakta, ama kesişme rotasında bir gemi sinyali vardı.

Konsoldaki birkaç düğmeye bastı. Çok uzaktaydı, rotanın tesadüf mü yoksa geminin gerçekten onları yakalamaya mı çalıştığını belirleyemedi. Gemiden net bir sinyal de alamadı. Lymora III'ten bir gemi olabilirdi, ama bundan şüpheliydi, ya da emirlerine uyduğundan emin olmak için peşine düşen Kronock gemisi olabilirdi. Bu daha olasıydı... ve daha endişe vericiydi.

Shreya kokpite girip konsola yanına geldiğinde ona bir bakış attı. Saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülmüştü ve omuz askıları düzgün bağlanmamıştı, az önce seviştiği çok belliydi. Koltuğa nazikçe oturdu ve Vox bunun onun penisinin acısından olduğunu biliyordu.

Vox, onu korumak için bir dürtü hissetti. Önceden, onun kendisine ait olduğunu hissetmişti. Artık onu sahiplendiğine göre, bunu tüm varlığıyla biliyordu. Shreya, hayatı pahasına bile olsa koruması gereken eşiydi.

"Muhtemelen bir şey değildir." Diğer geminin onları takip edip etmediğini görmek için rotalarını değiştirirken, onu sakinleştirmek için başını salladı.

Bir dakika sonra, diğer gemi de rotalarını değiştirerek hızını artırdı.

"Grek." Kronock gemilerinden kaçamayacağını biliyordu, özellikle de yeni bir gemiyse. İçinde bulundukları gemi, Shreya'yı Kronock araştırma üssünden kaçırırken ele geçirdiği gemi, süslü bir nakliye gemisinden biraz daha fazlasıydı. Hız, savaş veya gizlilik için tasarlanmamıştı.

"Ne?" diye sordu Shreya.

"Kronock olabilir," diye itiraf etti. Ona yalan söylemek istemiyordu. "Geminin izleme cihazı olmasa bile bizi bulmuş olabilirler."

Shreya ona baktı, gözleri onun sibernetik implantında durdu. "Kurtulamayacağın bir izleyici var."

Parmakları gözünün üzerindeki metal implantın üzerine gitti ve başını bir acı sardı. Burun köprüsünü sıkıştırdı ve gözlerini kapatarak çığlık atma isteğiyle mücadele etti.

O haklıydı. Kronock'ların onu takip etmediğini ve her hareketini izlemediğini düşünmekle aptallık etmişti. Onu bırakmak için çok fazla yatırım yapmışlardı ve General Krav onu izlemek için güvenlik önlemleri ve yedek yollar kurmuş olmalıydı. Neden daha önce fark etmemişti? Onu işkence eden, kimliğini yok eden ve yerine yarı cyborg bir canavar bırakan uzaylılardan asla kaçamayacaktı. Asla eşiyle birlikte olamayacaktı. Kronock için melez bebekler yetiştirirken onu laboratuvarında gözlemlemek dışında.

"Vox?" Eli omzuna dokundu. "İyi misin?"

O, birden geri çekildi. Hepsi onun hatasıydı. Onu kaçırmıştı ve şimdi onu ondan alacaklardı. Aklında, onun içinde olduğu ve onu kucakladığı anlar canlandı. Shreya'nın yüzündeki şok ve incinmiş ifadeyi görmezden gelerek ayağa fırladı.

Onu onlara vermeyecekti. Shreya ona aitti. O gitse bile, Shreya hep onun olacaktı.

Kokpitten çıkıp ağzı açık Cerise'nin yanından geçerek geminin arkasına doğru yöneldi. Tek bir seçenek vardı. Gemiye terk etmeliydi, böylece onu takip edemezlerdi. O giderse, iki kadının kaçma şansı olurdu.

Geminin ana bölmesinden uzanan bir koridordan kaçış kapsüllerine kadar yürüdü. Mermi şeklindeki kapsüllerden iki tane vardı, ama ona sadece biri yeterliydi.

Titreyerek nefes aldı. Kabinler bir gezegene fırlatılmak üzere tasarlanmıştı, ama iniş yapabileceği yakınlarda hiçbir gezegen yoktu. Hayır, Kronock onu bulana kadar uzayda süzülüp duracaktı. Sınırlı oksijenle tek başına sürüklenme korkusunu bir kenara itti. Shreya'nın özgür olma şansı ancak bu şekilde olabilirdi, onu bir daha görememe pahasına bile olsa.

Kronocklar onun ihanetini anladığında uzun süre yaşayabileceğini sanmıyordu. Ya da onu yaşatırlarsa, ikiyüzlülüğünün bedelini neredeyse dayanılmaz işkencelerle ödeyeceğini biliyordu. Dişlerini sıkarak, bir elini kaçış kapsülünün soğuk, gri pullu gövdesine dayadı ve kapağı açtı. Shreya'yı kurtarabilirse, buna değecekti.

On Dokuzuncu Bölüm

Vox kokpitten fırlayıp çıkınca Shreya, Cerise ile bir bakış değiştirdi. "Sen uzaylı ırklarla benden daha fazla deneyimin var. Hepsi bu kadar dramatik mi?"

Cerise kıkırdadı, konsolun ışığında yanardöner cildi hafif mavi renkte parladı. "Bu sesli olmayı seviyor." Shreya'ya yan gözle baktı. "Gerçi senin sessiz olduğunu da söyleyemem."

Shreya'nın boynundan yüzüne kadar kızardı. "Ne oldu bana bilmiyorum."

"Bence ne olduğunu oldukça açık..."

Shreya onu keserek sözünü bitirdi. "Yani, bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum. Geminin ortasında. Duvara yaslanmış halde. Beni kaçırın cyborg meleziyle."

Cerise omuzlarından birini kaldırdı. "Neden olmasın? Dediğin gibi, çok uzaylı gördüm ve o şimdiye kadar gördüklerimin en yakışıklılarından biri. Neden binmek istemeyesin ki?"

Shreya başını salladı. "Hiç öyle düşünmemiştim."

"Nasıl?" Cerise başını eğdi ve peruğu başının yanından bir iki santim aşağı kaydđ.

"Bilmiyorum." Shreya, yıldızların ışık çizgileri haline geldiği geminin önündeki dar manzaraya dikkatini verdi. "Önemli bir şey değilmiş gibi."

"Önemli bir şey olması gerekmez, ama onun için önemli olduğunu söyleyebilirim."

Shreya başını geri çevirip kadına baktı. "Neden öyle diyorsun?"

Cerise güldü. "Sana bakışını görmüyor musun? Hiçbir erkek, sadece eğlenmek için bir kadına öyle bakmaz. Güven bana. Her gün sadece eğlenmek isteyen uzaylılar görüyorum. Bu ise daha fazlasını istiyor. Ve eğer haklıysam, çok daha fazlasını."

"Sürekli hayat arkadaşı olduğumu söylüyor."

Cerise alçak bir ıslık çaldı. "Bu daha fazlası olur."

"Ama ben onun hayat arkadaşı olamam. Seks ne kadar harika olsa da – ve gerçekten harikaydı – o hala bir Kronock melezi ve benim, Drexianları ve benim gezegenimi yok edebilmeleri için yeni nesil insan-Kronocklar yaratmamı istiyor."

Cerise, kısa parmaklarıyla eteğinin sert fırırlarına vurdu. "Bu işleri biraz zorlaştırıyor." Bakışları Shreya'nın karnına kaydı. "Yani seni hamile bıraktıysa, Kronocklar bebeği alacak mı?"

Shreya'nın elleri karnına uçtu. "Olamaz... O onlara bunu yapmaz."

Cerise cevap vermedi. Shreya o anın heyecanıyla hamile kalma olasılığını düşünememişti. Elbette bunun mümkün olduğunu biliyordu. Aptal değildi. Sadece aptalca davranmıştı. Ve inanılmaz derecede azgındı.

Midesinde bir yumru oluştu. Vox ile ilk seferinde hamile kalsa bile, Vox onu ve bebeği Kronock'lara asla teslim etmezdi. Etmez miydi? Başka seçeneği var mıydı? Eğer peşlerinde gerçekten bir Kronock gemisi varsa, onlarla savaşıp kazanma şansları var mıydı?

Shreya, Kronock DNA'sı bozuldukça Vox'un giderek daha fazla Drexian'a dönüştüğünü biliyordu, ama yine de beyni yıkanmıştı. Ona ne yaptıklarını hiç tam olarak söylememişti, ama Shreya bunun çok şiddetli olduğunu tahmin ediyordu. Onu korumak için yeterince mücadele edebilecek miydi, yoksa Vox'un uzun vadeli planının kurbanı mı olmuştu?

Bir elini yumruk yaptı. Hayır. Vox'un onu kandırdığını kabul etmiyordu. Cerise, onun ona karşı hislerinin açık olduğunu söylememiş miydi? O da hissediyordu. Onun için bir esirden daha fazlası olduğunu biliyordu. Yutkundu. Ve o da onun için bir cyborg esirden daha fazlası olmuştu. Çok daha fazlası.

"Aptal," diye fısıldadı kendi kendine. Kendini ona nasıl aşık olmaya izin vermişti? Bu her şeyi karmaşıktırılıyordu.

Konsolda görüntölenen yıldız haritasına bakınca, diğer geminin yanıp sönen noktasının aralarındaki mesafeyi kapattığını görebiliyordu. Hızla ayağa kalktı ve Cerise ona baktı.

"Vox'u bulmam lazım," dedi ve neredeyse onun kadar sert bir şekilde kokpitten çıktı.

Artık onun Kronock için çalıştığına inanmıyordu ve onu ele geçirmelerine izin vermeyeceğinden oldukça emindi, ama o, her seferinde düşmanı ona götürecektir, yaşayan, nefes alan bir işaret feneriyse, bunların hiçbir önemi yoktu. Ve bu Kronock gemisinden kaçsalar bile, başkaları olacaktı. Şiddet eğilimli uzaylılar hakkında yeterince bilgi sahibi olmuştu, asla pes etmeyeceklerini biliyordu.

Vox'un kaç tane Drexian anısı veya duygusu geri gelirse gelsin, önemi yoktu. O implant onda olduğu sürece, Kronock tarafından kontrol edilebilirdi ve o da tehlikedeydi. Parmakları refleks olarak karnına dokundu. Ve tek tehlikede olan o olmayabilirdi.

Koridordan koşarak geminin dairesel merkezine girdi, bakışları kısa bir süre önce yaslandığı duvara takıldı. Bacaklarının arasında bir sıcaklık dalgası hissetti ve bir adım geri attı. *Odaklan, Shreya.*

Durdu ve merkezden uzanan kolları taradı. Sonunda birinden hareket sesi duyduğunda aceleyle aşağı indi. Düşman yaklaşırken Vox aşağıda ne yapıyordu?

Onu açık bir kapsülün önünde dururken gördüğünde, ne olduğunu ve neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Her şeyi bir araya getirdiğinde

her şeyi bir araya getirdiğinde, ona yumruk atmak

istedi. "Bizi terk mi ediyorsun?"

O irkildi ama dönmedi. "Sana ve Cerise'e bir şans veriyorum.

ve ikimiz de, gemilerden kaç tane cihaz sökersem söküyorum, beni takip etmeye devam edebileceklerini biliyoruz. Eğer gidersem, beni takip ederler ve siz ikiniz kaçabilirsiniz.

"Demek öyle? Bana haber bile vermeden bir kaçış kapsülüne atlayacaktın? Az önce olanlardan sonra..." Sesi titredi. "Her şeyden sonra mı?"

Yavaşça döndü ve kız, yüzünün acıdan buruştuğunu gördü. "Seni güvende tutmanın tek yolu bu. Seni korumak zorundayım, kendimden bile."

Bakışları küçük kapsüle kaydı. "Orada nasıl yolunu bulacaksın?"

"Navigasyon için tasarlanmadı. Kurtarma için tasarlandı."

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Yani Kronock seni geri alacak ve sonra ne olacak? Seni yine kendi DNA'larıyla doldurup, onların otomatlarından biri haline mi getirecekler? Ana planına geri mi döneceksin? Ben kaçarsam, seni hamile bırakmak için başka bir insanı kaçırmak zorunda kalacaklar mı?"

O başını salladı, ama kız onun kendinden çok kendini ikna etmek için yaptığını düşündü. "Benim için senden başka kimse yok."

"Pullulu arkadaşlarının da aynı şekilde düşündüğünü sanmıyorum."

"Ama sen güvende olacaksın." Şimdi sesi çatladı, aralarındaki mesafeyi kapatıp elini kızın yüzüne dokundu. "Önemli olan bu, seni onlardan uzak tutmak."

"Sen de önemlisin."

Eli kızın yanağında titredi. "Ben kayboldum. Bana yaptıkları şey hakkında yapabileceğim hiçbir şey yok, ama sana bir şey yapmalarını engelleyebilirim."

Kafasını sertçe salladı. "Bunu kabul etmiyorum. Sen kaybolmadın. İmplantların, beyin yıkamanın ve işkencenin altında gerçekte kim olduğunu gördüm. Orada hâlâ bir Drexian var."

Yüzünü avuçları arasına aldı ve başparmağıyla çenesini okşadı. "Önemli değil. Beni onlardan biri yaptılar. Her zaman peşimde olacaklar ve bana yakın olan herkes zarar görecek. Sana zarar vermelerine izin vermektense ölmeyi tercih ederim, Shreya." Eğilip onu nazikçe öptü. "Beni bırakmalısın."

Onun dokunuşuyla tüm vücudu titredi ve dizleri neredeyse çöktü. O uzaklaştığında fısıldadı, "Olmaz." "Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum." Aralarında elini salladı. "Ama daha önce buna benzer bir şey hissetmediğimi biliyorum ve bundan vazgeçmeyeceğim. Senden vazgeçmeyeceğim."

Alnı derin kırılganlıklarla kaplandı. "Burada kalırsam, hepimizi yakalayacaklar."

Derin bir nefes aldı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ben bir bilim insanıyım. Beni aldığınız gemideydim çünkü sizi ve Kronock'ların size yaptıklarını araştırıyordum. Sanırım size yardım edebilirim."

Ondan uzaklaştı ve elini yüzünden çekti, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Yirminci Bölüm

"Sen bilim insanı mısın?" Vox ona baktı. O bir bilim insanıydı ve *onu* inceliyor muydu?

Shreya başını salladı.

Sanki kafasından bir şeyi atmaya çalışır gibi başını salladı. "İnsan kadınlarının bilim insanı olduğunu bilmiyordum."

"Hepimiz değiliz. Aslında, çok fazla değiliz, özellikle de Teknede. Ben tek mikrobiyologum."

Kafasında o kelimeyi tekrar etti: mikrobiyolog. Eşi bir mikrobiyolog muydu? "Ve beni inceliyordun? Nasıl?"

Shreya derin bir nefes aldı. "Drexianlar, sana yaptıklarını ayrıntılı olarak anlatan bir dizi Kronock kaydı ele geçirdiler... seni... daha çok kendilerine benzetmek için yaptıklarını."

"Ve?"

"Ve vücudunun Kronock DNA'sını reddettiğini keşfettim, bu da orijinal DNA'nın bozulmasına neden oluyor. Seni stabilize etmek için kurtarma gemisindeydim."

O kaşlarını çattı. "Yani Kronock olmaktan çıkıyorum?"

"Sanırım," dedi kadın. "İlk başta Kronock DNA'sı baskındı ve vücudun değişmeye başladı, ama bir noktadan sonra etkisi giderek azaldı. Sanırım seni dengede tutmak için sana iğneler yapıyorlar."

Vox irkildi. "Evet. Birçok iğne ve işlem." Kollarını ovuşturdu, elleri pullu bölgelere çarptı. "Yani, daha fazla iğne olmazsa

daha fazla iğne olmazsa...?"

"Kesin olarak bilmiyorum, ama vücudun o kadar bozulacak ki organların çalışmayı durdurabilir."

Başını salladı ve boğazını temizledi. "Yani daha fazla işlem ve daha fazla Kronock DNA'sı için Kronock'a dönmeliyim, yoksa öleceğim."

"Ya da Drexian uzay istasyonuna gidebiliriz." Elini uzatıp koluna dokundu. "Bir laboratuvarım var, Drexian DNA'sı kullanarak seni stabilize edebilirim."

Adam irkildi ve kolunu ondan çekerek uzaklaştırdı. "Onlar için ben bir suçluyum. Bir hain."

Shreya ısrarla başını salladı. "Hayır, değilsin. Seni yakaladıklarını ve işkence yaptıklarını biliyorlar. Drexianlar beyin yıkama için seni suçlamazlar."

"Seni aldığım için suçlayacaklar." Adamın bakışları kadınıninkilerle buluştu. "Ya da seni zorladığım için. Seni Kronock'un onları yok etme planının bir parçası yapmaya çalıştığım için."

O yaklaşarak dedi: "Ama sen beni zorlamadın. Drexian tarafın buna izin vermezdi. Ve beni Kronock'tan korumak için kendini uzaya fırlatmak üzereydin."

Vox yavaşça başını salladı. "Çok şey yaptım. Kendi türümü ihanet ettim ve düşman için çalıştım. Bir Drexian için bundan daha kötü bir şey olamaz."

"Beyin yıkamaya maruz kalman senin suçun değildi." Sesi yükseldi. "Esir alınmak ya da kafana o şeyi takmak istemedin. Söz veriyorum, seni bu şeyler için cezalandırmayacaklar. Buna izin vermeyeceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Seni dinlerler mi? Gemide çok önemli biri misin?"

Gözleri titredi. "Onlara anlamalarını sağlayacak kadar önemli." Elini tutup sıktı. "Bana güvenmelisin, Vox."

Kahverengi gözlerine baktı. Ona inanmak, güvenmek istiyordu, ama kız ondan çok büyük bir sır saklıyordu. Gözlerinin neden kör edici ağrılar çektiğini başından beri biliyordu ve ona söylememiştir. Ona yardım etmemiştir. Bu gerçeğin farkına varması, midesine yumruk yemiş gibi oldu.

Kendisinin bu kadar büyük bir sırrını ondan saklamışsa, başka neler saklıyordu? Ona söylediği hiçbir şey doğru muydu, yoksa ondan uzaklaşmak için mi her şeyi yapmıştı? Onu uyuşturup Cerise ile kaçabilmek için karmaşık bir oyun mu kurmuştu? Elbette, onunla gemiye gelmişti, ama Xakden tarafından neredeyse parçalanacakken başka seçeneği var mıydı? Ve şimdi onu Drexianlara götürerek ona yardım edebileceğini mi iddia ediyordu? Bunun başka bir numara olmadığından nasıl emin olabilirdi?

Ama ona güvenmediği ve kaçmaya çalıştığı için onu gerçekten suçlayabilir miydi? Onu kaçırmış ve onunla çiftleşmesi için yatağa bağlamıştı. Kendisine bunu yapan birine yardım etmek ister miydi? Muhtemelen hayır, diye itiraf etti kendi kendine.

"Seninle birlikte Tekne'ye geri dönmeyi kabul etsem bile, Kronock'tan kaçamayız," dedi, implantına dokunarak. "Beni takip ediyorlar."

Kadın onun sibernetik gözüne baktı. "Sanırım onu devre dışı bırakabilirim."

Bir eli soğuk metale dokunmak için kalktı.

"Nasıl?" "Çıkararak," dedi.

"Mikrobiyologlar sibernetikle mi çalışır?"

"Şey, hayır." Gözlerini indirdi. "Birçok ameliyat izledim. Bir süre doktor mu olacağım yoksa mikrobiyolojiye mi gireceğim karar veremedim, bu yüzden hastanede asistan olan bir arkadaşımın yanında staj yaptım."

Ona baktı. "Sadece ameliyatları mı izledin?" "Evet, ama çok hızlı öğrenirim."

"Bu ameliyatların hiçbirinde implant kullanıldı mı?" diye sordu Vox.

"Tam olarak değil," dedi. "En azından senin gibi değil. Dünya henüz o tür bir teknolojiyi geliştirmede, en azından insanlarda kullanılan türden bir teknolojiyi."

Ona şaşkın şaşkın baktı. "Beni böyle mi ikna edeceksin?"

"Dürüst olmaya çalışıyorum," dedi Shreya. "Bunun en iyi seçenek olduğunu söylemiyorum, ama Kronock tarafından tekrar kaçırılmadan ya da hepimizin yakalanmasından daha iyi bir seçenek gibi geliyor bana."

Bunda haklı olduğunu düşündü, ama yine de ona karşı tamamen dürüst olup olmadığından emin değildi. Vox, her şeyden çok, Shreya'nın tüm bunları ona yardım etmek için yaptığını inanmak istiyordu, ama onu ne kadar tanıyordu ki? Pek fazla değilmiş, meğer. O sadece güzel bir insan değildi. Onu inceleyen bir bilim insanıydı. Onu yakalamak için görevlendirilmişti ve şimdi Drexianlara teslim olması için onu ikna etmeye çalışıyordu.

Onun içindeyken, ikisinin bir olduğunu hissetmişti. Kızın kendisine tamamen teslim olduğu an, ona hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti. Şimdi, kızın zevk çılgınlıklarının gerçek olup olmadığını merak ediyordu.

"Vox." Kadının sesi onu irkiltti.

Ona ve onun yoğun bakışlarına odaklandı.

"Seni kaybedemem," dedi. "Lütfen seni kurtarmama izin ver."

Boğazı düğümlendi. Kız haklıydı. Kronock'a geri götürülmekten kurtulmak için tek şansı buydu ve bu onu güvende tutacaktı. Drexians'a geri götürülüp vatana ihanetten yargılanmak için bir tuzak olsa bile umurunda değildi. Her şeye rağmen onu güvende tutmalıydı. Bu konuda fikri değişmemişti.

Karanlık gözlerinin derinliklerine baktı. Onun için hissettikleri de değişmemişti. İstesek bile kalbini onunkinden ayıramazdı, ama istemiyordu. O, onundu—her zaman. Bu da onun da ona ait olduğu anlamına geliyordu. Tutku dolu anlarını

ya da onun şu anda kalbinde ne kadar yer edindiğini ya da ona olan duygularının onu ne yapmaya iteceğini asla pişman olmayacağını biliyordu.

Ellerini tuttu ve başparmaklarıyla ellerinin sırtını nazikçe okşadı. Diğer gemi onlara ulaşmadan önce fazla zamanları yoktu, bu yüzden içgüdülerine güvenmesi gerekiyordu. "Eğer çıkarabileceğini düşünüyorsan, Shreya, sana güveneceğim."

Yirmi Birinci Bölüm

Vox, geminin küçük revirindeki sert platformda yatıyordu, bakışları karanlık tavana sabitlenmişti. Shreya'nın dolaplardan malzeme ararken etrafta dolaştığını duyabiliyordu. Tıbbi donanımın temel ama işlevsel olduğunu söylemişti, bu da Vox'un güvenini pek artırmamıştı.

"Bu ameliyattan çok tamir işine benziyor," dedi etrafında telaşla dolaşırken. "Çocukken de hep bir şeyleri tamir etmeyi severdim."

Kafasına yerleştirilen implantla uğraşması hoşuna gitmiyordu, ama daha iyi bir seçeneği olmadığını da biliyordu. "Neden doktor olmaya karar vermedin?"

"Önemsiz bir şey." Boğazını temizledi. "Bazen kan görünce başım biraz dönüyor."

Adam birden dikleşti. "Önemsiz mi? Ameliyat sırasında bayılabilirsin!"

Bir elini göğsüne koyarak onu geri itti. "Uzun zamandır bayılmamıştım. O dönemleri çoktan aştığıma eminim."

"Bence kaçış kapsülü benim için daha iyi bir seçenek olabilir."

"Kronock tarafından kurtarılmayı bekleyerek uzayda tek başına yüzmek mi daha iyi?" diye sordu, uzaylıların ilk yardım çantasından bir el cihazını inceleyerek. Shreya bir düğmeye bastı ve yeşil bir ışın fırladı, tezgahın köşesini yakarak. Çılgılık attı ve cihazı yere bıraktı.

"Orada şansım daha yüksek olabilir."

Ona yan gözle baktı. "Sana söyledim. Seni işkenceye maruz kalmaya ya da onlardan birine dönüşmeye terk etmeyeceğim. Seni kurtarabilirsem, hayır."

Onun bileğini sıktı. "Ya kurtarılamaz durumdaysam?"

"Ama sen kurtarılamaz değilsin." Ona gülümsedi ve parmağıyla yüzünün yanını okşadı. "Bana içindeki iyiliği gösterdin."

"Gerçekten Drexian olarak hayata dönebileceğimi düşünüyor musun?" Kendi sesindeki çaresizliği duydu.

O başını salladı. "Elbette. Tekneyi çok seveceksin."

Elini ağzına götürdü ve avucunu öptü. "Ve seninle kalabilir miyim?"

Yanakları pembeye döndü. "İstersen, ama holografik süitlerin olduğu lüks bir yerde yaşamıyorum."

"Sen varsan lüks gerekmez." Cildinin kokusunu içine çekti ve bileğini tutarken nabzının titremesini hissetti.

Vox, aldığı riskin son derece farkındaydı ve ona dokunduğu son an olup olmadığını merak ediyordu. Her şey ters gidebilirdi. Onun kadar zeki olsa bile, sofistike bir sibernetik teknolojiyi başarıyla ve güvenli bir şekilde devre dışı bırakma şansı çok azdı. Ve eğer onu çıkarmayı veya çalışmaz hale getirmeyi başarsa bile, Kronock Drexian uzayına ulaşmadan önce onları bulabilirdi. Böyle bir durumda, Shreya'yı onlara teslim etmek zorunda kalacak ya da onları savuşturmaya çalışırken ölecekti.

Tekrar oturdu, bacaklarını kenara salladı ve onu arasına aldı.

"Ne yapıyorsun? Seni ameliyata hazırlamam gerekiyor."

"Yakında." Onu kendine çekti, başını çenesinin altına soktu ve derin bir nefes alarak saçlarının tatlı kokusunu hafızasına kazıdı. Elleriyle sırtını okşadı, kalçalarının kıvrımlarına ulaştığında penisi hareketlendi.

Vox, onunla ilgili her şeyi beynine kazımak istiyordu, ama asıl ihtiyacı olan şey onu tekrar sahiplenmekti. Bir kez yetmemişti. Onun gerçekten kendisine ait olduğuna kendini ikna etmesi, vücudunun kendisinininkine tepki verdiğini hissetmesi

ve zihninde dolaşan şüpheleri ortadan kaldırması gerekiyordu. Onun sıkı sıcaklığının onu saran hissini hatırlayınca karnında bir sıcaklık yayıldı.

"Vox?" Kız onun elinden kurtulmaya çalıştı ama Vox bacaklarıyla onu yerinde tuttu. "Bu işleri hızlandırmıyor."

"Hızlı olmasını mı tercih edersin?" Ellerini bacaklarını örten kumaşların üzerinde kaydırды ve elbiseyi beline kadar çekip yumruklarında topladı.

O, şakacı bir şekilde ona vurdu. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

Onu havaya kaldırdı, böylece dizlerini büküp kucağına oturmak zorunda kaldı. Onu sert penisinin üzerine oturttuğunda göz bebekleri büyüdü.

"Sen çok yaramaz bir hastasın, biliyor musun?" dedi, sesi yumuşak ve elleri omuzlarını sıkıca kavriyordu.

"Önemli değil. Sanırım sen kötülerini seviyorsun."

Shreya küçük bir öfke sesi çıkardı. "Beni kötü erkekleri sevmekle suçluyorsan, daha fazla yanılığa düşemezsin."

"Öyle mi?" Kendi pantolonunu açıp aşağı indirdi ve penisini serbest bıraktı. "Benden hoşlandığını sanıyordum."

O, sert bir şekilde yukarı doğru çıkıntı yapan organına bir göz attı ve dilini alt dudağına değdirdi. "Senden hoşlanıyorum, ama fena değilsin."

"Ama ben kötü şeyler yaptım." Yavaşça elbisesini başından tamamen çıkardı ve yere attı. Vox göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını parmağıyla okşadı. "Seni kaçırdım, bağladım ve sana dokunmama izin verdin."

Bir titreme onu sardı. "Bana dokunma şeklin hoşuma gidiyor." Meme uçlarının etrafındaki derinin kabardığını görebiliyordu.

Kadın sesini fısıltıya indirdi. "Ve eğer gerçekten kötü bir çocuksan, o zaman sen *benim* kötü çocuğumsun."

Vox, bir sahiplenme duygusu hissetti. O, kadınınındı ve kadın da ona aitti. Kimse onu ondan alamazdı. Buna izin vermezdi. "Hâlâ

benden kaçmak istemiyor musun?"

"Seni kurtarmaya çalışıyorum," dedi, ellerini onun yüzüne koyarak. "Böylece bundan daha fazlasını yaşayabilirim."

Ağzını onun ağzına yaklaştırdı, dudakları nazikçe okşadı ve dilinin ucuyla onu tahrik etti. Öne doğru eğildiğinde yumuşak göğüsleri göğsüne bastırdı, ama o, ağzının tadı ve cildini okşayan sert meme uçları tarafından o kadar dikkatini kaybetmişti ki, onun penisinin başını girişine dayadığını hissettiğinde irkildi. Sertçe aşağı indi ve o yüksek bir inilti çıkardı, gözleri geriye yuvarlandı.

O da onun inlemesine kendi nefes nefese inlemesiyle karşılık verdi ve yukarı aşağı hareket etti. Elleri kalçalarına düştü, parmakları derisini ısırdı.

Shreya uzaklaştı, yüzü hala o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordu. Gözlerini onunla kilitledi, yavaşça hareket ederken bakışları yakıcıydı. Gözlerinde ve nefes sıkılığında kendini kaybetti. Vox kendini sakinleştirmeye çalıştı, ama penisi daha fazlasını isterken kalbi hızla atıyordu.

"Daha sert istiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Beni daha sert ve daha hızlı sikmek istiyorsun."

O homurdandı. "Sen ne kadar yavaş istersen o kadar yavaş yaparım, dostum." O kulağına yaklaştı. "Ne istediğini söyle, Vox."

Elini beline doladı ve onu kaldırarak tek bir hızlı hareketle sırt üstü çevirdi ve penisini daha derine soktu. "Çığlık atmanı istiyorum."

Gözleri kocaman açılmış, ona bakıyordu, ama dudakları gülümsemeye kıvrılmıştı. "Beni senin için çığlık attır, Vox."

Ona sertçe girdi, ellerinin sırtını kavradığını ve damarlarını sıyırdığını hissetti. Sert çıkıntılara dokunan elleri, içinden zevk dalgaları geçmesine neden oldu, duyuları karışmıştı. Onu gerçeğe bağlayan tek şey, ona tekrar tekrar girerken çıkardığı çığlıkların sesiydi.

Onun kesik kesik inlemeleri ve boğuk çığlıkları onu daha da tahrik etti ve kız onun etrafında kasılmaya başladığında, sıkı sıcaklığı penisini sarmalarken ve vücudu titremeye başladığında, tek yapabileceği şey kendini tutmak oldu.

"Bana benim olduğunu söyle, eşimin," dedi, ona girerken. "Başka kimse seni beceremez. Bunun sadece benim için olduğunu söyle."

Kız başını geriye doğru eğdi, bir bacağını beline dolayarak nefes nefese kaldı.

"Shreya, cevap ver." Derin bir şekilde itti. "Benim misin?" "Evet, Vox," diye boğuk bir sesle cevapladı. "Sadece senin."

Bunun üzerine, o patladı, sıcaklığını onun içinde hissederken kendini derinlerde tuttu.

. Kollarını sırtına yapıştırarak titriyordu, sanki bir yarış koşmuş gibi nefes alıyordu. Platformun üzerine yanına çöktü ve onu ezmek için bir koluyla kendini destekledi.

Kız, geminin bir tarafa yalpalarken ona gülümsedi, bakışları şaşkındı ve Cerise'in çığlığı havayı deldi.

Yirmi İkinci Bölüm

Shreya, Vox ile birlikte kokpite doğru koşarken geminin orta bölümündeki kavisli duvarlara eliyle tutunarak geminin tekrar sallanmasına karşı kendini korudu. Neler oluyordu? Ateş altında değillerdi ama bir şeylerin ters gittiği belliydi.

Midesinde, kısmen geminin sallanmasından, kısmen de korkudan, bir bulanıklık vardı. Kronock onları bulmuşsa, her şey bitmişti. Onu bir laboratuvara götüreceklerdi ve Vox'a daha fazla Kronock DNA'sı enjekte edeceklerdi, en azından onu öldürene kadar.

Kokpite dalarak geminin önündeki manzarayı taradı, Cerise'in pilot koltuğunda oturduğunu ancak belli belirsiz fark etti. Önlerinde toplanan gemi filosunu görünce omuzları çöktü.

"Kronock değil," dedi Vox arkasında, ama sesi rahatlamış gibi gelmiyordu.

"Drexianlar." Shreya, gemilerin pürüzsüz siyah gövdelerini tanıyınca sandalyenin arkasına yaslandı. Cerise'e baktı. "Bu yüzden mi çılgılık attın?"

"Bunların iyi adamlar olduğunu nereden bilebilirdim?" Uzaylı koltuğa geri yığıldı. "Bir an uçuyorduk, bir an sonra bu gemiler önümüzde belirdi. Ben bir şey yapamadan, bize çekici ışınlarını kilitlediler."

Bu, sallantıyı açıklıyordu. Shreya uzaylının omzuna hafifçe vurdu. "Sorun yok. Kronock olmadığına sevindim."

Pilot pilotun konsolundan bip ve mor mor ışık yanıp söndü. Cerise gözlerini kısarak baktı. "Sanırım gelen bir iletim var."

"Dinleyelim," dedi Shreya, başına ters giydiği elbisesini düzelterek.

Cerise ışığı bastı ve küçük odayı statik bir ses doldurdu, ardından tanıdık bir ses duyuldu.

"Ben Drexian İmparatorluğu'ndan Dakar. Kimliğinizi belirtin."

"Benim," diye bağırdı Shreya, sesinin otomatik olarak iletildiğini ve karanlık konsoldaki Kronock işaretlerini çözemediği için bir düğmeye basması gerekmediğini umarak. "Shreya."

Dakar derin bir nefes aldı. "Tanrılara şükür..."

"Shreya?" Ella'nın sesi onu kesmişti. "Gerçekten sen misin?"

Shreya ağlamamak için elini ağzına kapattı. Drexianlar onu aramaya gelmekle kalmamış, arkadaşı da onlarla birlikteydi. Ella'nın kurtarma görevine katılmak için ikna etmiş olmasına şaşırılmamalıydı. Ella tam da böyle bir arkadaştı: son derece sadık ve inanılmaz derecede inatçı.

Ağlama isteğini bastırıp derin bir nefes aldıktan sonra Shreya güldü. "Evet, gerçekten benim. Drexianları seni başka bir kanlı kurtarma görevine ikna ettiğine inanamıyorum."

"Yapamaz mısın?" dedi Dakar, Shreya'yı tekrar güldürdü.

"Neden yapmasınlar ki?" diye sordu Ella. "Sırf ilki tam bir felaket oldu diye mi?"

"Öyle bir şey," dedi Shreya. Arkadaşının sesini duymak ve eski rahat sohbetlerine geri dönmek çok güzeldi. "Beni nasıl buldunuz? Takip cihazım yok."

"Biliyoruz," daha derin ve ciddi bir ses hattına girdi. "Ben Komutan Dorn. Melezlerin izci cihazını çıkaracağını tahmin etmiştik. Neyse ki kardeşim hâlâ

Lymora III'te bağlantıları var. Drexian cyborg'un ünlü zevk evlerinden birine insan bir kadını götürdüğü haberini aldı."

Ella'nın sesi kesildi. "Shreya, iyi misin? O canavar sana bir şey yaptı mı? Eğer yaptıysa, onu parçalarım..."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Shreya, köşede dinleyen Vox'a bakarak. Vox'un yüzünde hiçbir duygu yoktu. "Vox bana zarar vermedi. Aslında, beni Kronock ve Xakden'den kurtardı."

"Xakden mi?" Dakar şaşkın bir sesle sordu. "Bir Xakden'le mi dövüştü?"

"Aslında iki tane," dedi Shreya. "Beni aramak için Lymora III'e kadar gitmediğine sevindim."

"Oraya giderken, uzun menzilli tarayıcılarımız senin gemini tespit etti," dedi Dorn. "Bir Kronock gemisinde bir Drexian, bir insan ve bir Perogling olması olağandışı bir durumdu."

Shreya bakışlarını Cerise'ye indirdi. "Kronock'tan kaçıp Tekne'ye dönmeye çalışıyorduk."

"Hibritin bağlandığını veya sakinleştirildiğini varsayıyorum," dedi Dakar, sorudan çok bir ifadeyle.

Shreya Vox'a baktı, ama o kokpitten çıkmıştı. "Aslında değil. Tehlikeli değil."

"Shreya," dedi Ella, sesi acil. "Seni kaçırdı ve duyduğuma göre, birini bulmak istemediğinde götürmek isteyeceğin bir gezegene götürdü."

Shreya, yataktaki kayışları ve odanın köşesinde asılı duran aleti hatırladı. "İlk başta korkutucuydu, ama Drexian'a dönüştükçe tehlikesi azaldı."

"Ne demek 'Drexianlaştıkça'?" diye sordu Dorn.

"Kronock DNA'sını stabilize etmek için düzenli iğnelerini almamış, bu da DNA'sının zayıfladığı anlamına geliyor. Kelimenin tam anlamıyla eski Drexian haline

haline geri dönüyor. Tabii bu, acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğu anlamına da geliyor."

"Ekipmanlarınız ve iğneleriniz bizde," dedi Dakar. "Onu yakalayabilirsek diye."

Derin bir nefes aldı. "İyi. Bu, implantındaki ağrılara çok yardımcı olacak."

"Sizi çekip gemimizin altına kilitleyeceğiz, böylece güvenli bir şekilde gemiye binebiliriz," dedi Dorn. "Melezin direnmeyeceğinden emin misin?"

"Eminim. Benimle birlikte Tekne'ye dönmeyi kabul etti." Tereddüt etti. "Ona suçlu muamelesi yapmayacağına söz vermelisin. Ona Drexian savaşçısı olarak hayatına geri dönebileceğini söyledim."

Uzun bir sessizlikten sonra Dorn tekrar telefona geldi. "Ona bunu söylememeliydin."

"Neden? Bunların hiçbiri onun suçu değil." Sesi birkaç oktav yükseldi. "Esir alınmış, işkence görmüş, beyni yıkanmış ve sakat bırakılmış. Onu bunun için suçlayamazsın."

"Shreya," dedi Ella. "O seni kaçırdı. Neden onu savunuyorsun? Sana bunları söylemeni mi istiyor? Kafana silah mı dayadı?"

"Tabii ki hayır. O bana asla zarar vermez." Shreya'nın öfkesi boğazında safra gibi yükseldi. "O tehlikeli değil. Söz veriyorum."

"O zaman sana söz veriyorum, ona adil davranacağız," dedi Dakar arka planda mırıldanarak.

"Gemimize girmeye hazırlanın. Komutan Dorn, tamam."

Cerise ona gözlerini kırpmadan baktı, ama Shreya onunla göz göze gelemedi. Yeni arkadaşı da en az onun kadar endişeli görünüyordu.

"Vox ile konuşmam gerek." Shreya topuklarını döndürerek kokpitten çıktı ve ona çarptı. Birkaç adım geri sendeledi

ve adam onu kollarından yakaladı. "Oh, arkada olduğunu sanmıştım."

Kafasını salladı, gözleri yere bakıyordu. "Her şeyi duydum."

Ellerini tutup sıktı. "Seni henüz tanımadıkları için anlamıyorlar. Söz veriyorum, her şeyi açıkladığımızda her şey yoluna girecek."

"Onlar haklı." Sesi, Shreya'nın onunla ilk karşılaştığı zamanki kadar duygusuzdu. "Onursuz şeyler yaptım."

"Ama aynı zamanda çok onurlu şeyler de yaptın, Cerise'i ve beni o korkunç Xakden'lerden kurtardın, Cerise'i Zylia'dan uzaklaştırdın."

"Seni bana vermeyecekler." Bu bir soru değildi.

Ona yalan söylemek istemedi. "Muhtemelen ilk başta izin vermezler. Normal hale gelmen için tıbbi tedavilerle meşgul olacaksın. Eminim o tedavi bittiğinde, senin isteğini dikkate alacaklardır. Drexianlar, savaşçıları insanlarla eşleştirmekte oldukça titizdir. Kronock'tan kurtarılan son savaşçıya hemen bir gelin verilmişti."

"Ben haraç gelini istemiyorum." Elinin sırtını okşadı ve onu kendine çekti. "Seni istiyorum. Sadece seni. Sen de bunu istemiyor musun?"

"Evet, elbette öyle..."

Geminin üstüne bir şey yapıştığında gemi sarsıldı. Vox'un bakışları içgüdüsel olarak yukarıya doğru kaydı, sonra tekrar ona döndü ve ellerini daha sıkı tuttu. "Sen olmadan yaşayamam."

"Seni terk etmeyeceğim," dedi kız. "Her adımında yanında olacağım."

Yüzünü kendine doğru kaldırdı ve dudaklarını dudaklarına yapıştırarak, gemiler birbirine kenetlenirken, metalin metale sürtünmesinden çıkan gürültü eşliğinde onu çaresizce öptü. Ellerini saçlarına dolayarak onu öpücüğe daha da çekince, arzusu içinde fırtınalar kopardı.

"Söz ver," dedi adam, onu bırakırken nefes nefese. "Seni benden almalarına izin vermeyeceğime söz ver." Gözleri kadının yüzünü taradı, sanki onu son kez görüyormuşçasına her bir parçasını içine çekerek. "Benim olduğunu söyle."

"Vox, benim olduğunu biliyorsun."

O başını salladı, alnını öptü, sonra yanaklarını ve son olarak dudaklarına küçük bir iç çekişle son bir öpücük kondurdu.

Üstlerindeki çelik kapak, mekanizma dışarıdan açıldığında gıcırdadı. Vox ondan uzaklaştı ve savaşçı duruşuna geçti. Komutan Dorn çömeldi ve blaster'ını Vox'un göğsüne doğrulttu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Vox'un parmağı karıncalandı, blasterına uzanmak için can atıyordu, ama en son istediğı şey Shreya'nın incinmesiydi.

"Sana onun düşman olmadığını söyledim," dedi Shreya, Drexian komutanı blasterını sabit tutarken ve başka bir savaşçı yanındaki kapaktan atlarken ellerini havaya kaldırdı.

Vox, ikinci Drexian'ı araştırma tesisindeki savaştan tanıdı. Kaçarken onun üzerinden atlamıştı ve savaşçının peşinden gitmekten çok yaralı ekip arkadaşıyla ilgilenmiş olduğunu hatırladı.

"İyi misin?" diye sordu ikinci Drexian, Shreya'ya sorgulayan bir bakış atarak.

"Ben iyiyim, Dakar." Derin bir nefes verdi. "Beni Vox kurtardı. Burada olmamızın sebebi o."

"Seni kaçırdıktan sonra mı?" diye hatırlattı Dakar, ama sesi sert değildi. Shreya'nın yanına yaklaşıp koluna elini koydu ve sesini alçaltarak konuştu. "Ella, seni kaçırdıklarından beri deli gibi."

Vox bu etkileşimi izledi ve kıskançlık duydu. Bu savaşçıyı onu dokunacak kadar iyi nereden tanıyordu? Düşünmeden Vox ona doğru bir adım attı, boğazında düşük bir hırıltı yükseldi.

"Olduğun yerde kal," diye emretti Komutan, onu Shreya'dan uzaklaştırarak. "İnsana yaklaşma."

İnsan mı? Shreya sıradan bir insan değildi. O, onun eşiydi.

"Sorun yok," dedi Shreya. "Söz veriyorum, bana zarar vermek niyetinde değil."

"Yaralanmamış görünüyor, Dorn." Dakar dönüp onu baştan aşağı daha uzun bir süre inceledi. "Belki de son gördüğümde biraz daha az bilim insanı gibi görünüyorsun."

Yorgun bir kahkaha attı. "Uzun ve zorlu birkaç gün geçirdik."

"O iyi mi, bebeğim?" Kapının diğer tarafından bir kadın sesi geldi.

Dakar, Shreya'ya gülümsedi ve başparmağıyla üstlerindeki gövdedeki açıklığı işaret etti. "Durumu öğrenmeden onu aşağı atlamasına izin vermedim."

"Ella buna bayılmıştır," dedi Shreya.

"O iyi," diye bağırdı. "Tek parça."

Koyu, dalgalı saçlar açık kapaktan sarktı, ardından kadın başını gemiye doğru eğdi. "Ciddi misin? Galaksinin yarısını uçarak geldim ve tek söylediğin 'sağ salim' mi?"

Shreya'yı gördü, gözleri hafifçe büyüdü, sonra bakışları Vox'a düştü ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Komutan boğazını temizledi ve dikkatini Shreya'ya çevirdi. "Hibrit'i gemimize almalıyız ki onu stabilize edebilesin. Hazır mısın?"

Vox, kendisine melez denildiğini duyunca irkildi, ancak Shreya'nın onu tedavi edeceği gerçeği onu rahatlatmıştı.

Shreya başını salladı. "Cerise'i çağırayım."

"Buradayım," dedi minik uzaylı, loş koridordan sıvışarak Shreya'nın yanına geldi.

Drexianlar, Perogling'in varlığından ya da onun gösterişli kıyafetlerinden şaşırılmış olsalar da, bunu belli etmediler.

"O da bizimle Tekne'ye geliyor mu?" diye sordu Dorn. "Çünkü onun dünyasından çok uzaktayız."

Shreya, Cerise'e baktı, o da şiddetle başını salladı. "Evet. Cerise olmasaydı burada olmazdım. O, Gemide benim misafirim olacak."

Dakar ona hafifçe eğilerek geniş bir gülümsemeyle selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Leydi Cerise."

Cerise kıkırdadı ve Ella yukarıdan inledi.

"Tamam, Romeo," dedi Ella başını sallayarak. "İşimize bakalım."

Vox'un başı şiddetli bir ağrıya sarsıldı ve şakağına sarılarak yana yattı. Shreya ona uzandı ama Dorn onu engelledi.

"Geri çekil," dedi, silahını Vox'a doğrultmuş halde.

Acının sisinden bile Vox, Shreya'nın yanında olması gerektiğini biliyordu. Anlamıyorlar, diye düşündü. Onun eşinin Shreya olduğunu bilmiyorlardı ve o ondan ayrı kalamazdı.

"O benim," diye boğuk bir sesle söyledi ve Shreya'ya ulaşmak için Dorn'u itmeye çalıştı.

Ella yukarıdan çığlık attı ve Dakar ona atladı, kollarını arkasına çevirip onu yere zorladı. Şakaklarını yırtan acı, uzuvlarını halsizleştirmesine rağmen, Dorn direndi.

"Ona zarar verme!" Shreya'nın çığlığı sanki çok uzaktaymış gibi boğuk geliyordu. Sesi, daha derin seslerin bağırıışları ve Perogling'in tiz çığlıkları arasında karışmıştı.

Onun adını haykırarak arkasını kaldırdı, ama sırtındaki ağırlık çok fazlaydı. Geri çökerek, kolları yorulana ve alnında ter damlaları oluşana kadar çırpındı. Vox, bileklerinde soğuk ve sert bir şeyin sıkıştığını hissetti, metal derisine batıyordu.

"O güvende," dedi üstündeki ses ve sırtındaki ağırlık kalktı.

Vox, başı zonkluyor ve vücudu protesto edercesine çığlık atıyor olsa da, derin bir nefes alabildi. Başını çevirdi. Shreya neredeydi? Onu götürmüşler miydi? Neden yanında değildi? Onu terk etmeyeceğine söz vermemiş miydi?

"Yaralandı mı?" diye sordu kızın sesi boğuk bir hıçkırıkla, Vox'un öfkesini alevlendirdi.

Onu ağlatmışlardı. Hareket etmek için çabaladı. Bunun bedelini onlara ödetecekti.

"Onu benden alamayacaksınız," dedi, başını kaldırıp Dakar'ın gözlerine baktı. "O benim."

Dakar, onu inceliyormuş gibi başını eğdi. "Hayır, ama oldukça heyecanlı." Bakışları Shreya'ya kaydı. "Başını tutmasının bununla bir ilgisi var mı?"

"Belki," dedi Shreya, sakın sesiyle onu yatıştırmaya çalışarak. "Ağrıları gittikçe şiddetleniyor, bu yüzden acilen tedaviye ihtiyacı var."

"Onu kaldırın," diye emretti Dorn. "Gemimize tırmanmak için bilinci açık olması gerekiyor. Gemideyken onu sakinleştiririz."

Vox, kollarından kaldırıldığını hissetti, Kronock gemisinin yuvarlak merkezi tekrar netleşmeye başladı. Shreya ve Cerise'in endişeli yüzleriyle ona baktıklarını gördü.

Shreya'ya ulaşmak, ona dokunmak ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek için çaresizdi. O iyiydi.

"Shreya," dedi, sözleri çaresiz bir yalvarış gibiydi. Tekneye döndüklerinde aralarındaki ilişkinin değişmeyeceğini ona söylemesi gerekiyordu. Hissettiklerinin gerçek olduğunu, onların gerçek olduğunu bilmek istiyordu.

"Her şey yoluna girecek, Vox," dedi Shreya, kaşlarını çatarak. "Seni iyileştireceğiz."

"Onlara söyle," dedi, Dakar onu açık kapıya doğru sürüklerken omzunun üzerinden geriye bakarak. "Onlara senin benim olduğunu söyle."

Gözleri titredi ve yanakları kızardı. Dakar'ın tereddüt ettiğini hissetti ve Cerise'in Shreya'ya hızlıca baktığını gördü.

"Onun hala esiri olduğunu düşünüyor." Dorn'un sesi arkasında karanlık bir gürültü gibi yankılandı.

Vox başını salladı. "Benim esirim değil. Benim eşim."

Gemi sessizleşti, sonra gemiye sarkan kadın güldü. "Bu iyiydi. Kıyafetleri açıklıyor, gerçi Cerise şimdiye kadar gördüğüm en çılgın nedime elbisesi giyiyor olabilir."

Shreya gergin bir şekilde güldü ve bakışlarını indirdi. "Nedime nedir?" diye sordu Cerise.

"O hayal görüyor," dedi Dakar fısıltıyla. "DNA çöküşü beynini etkiliyor olmalı."

"Hayır, hayır, hayır." Vox dönüp Shreya'nın gözlerine bakmak için çabaladı. "Onlara seni sahiplendiğimi söyle. Söyle onlara."

Dakar, Vox'un ona ulaşmak için geminin diğer tarafına atlamasını engellemeye çalışırken derin bir nefes aldı. "Onu sakinleştirmek için beklemek neye yaradı."

Boynuna aldığı darbe, huzurlu bir karanlığa yol açtı ve Vox, rahatlama ve korkunun karışımıyla bilinçsizliğe gömüldü.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Shreya havadar koridorda dar bir daire çizerek yürüyordu, ayak sesleri kavisli duvarlardan yankılanıyordu.

"Yere delik açacaksın," dedi Cerise. "Doktorlar ameliyatın biraz uzun sürebileceğini söylediler."

Shreya, kabarık elbisesini değiştirip, birinin tuniği olabileceğini düşündüğü basit, mavi bir elbise giyen uzaylıya baktı. Kıyafetleri daha sade olsa da, kabarık saçları ve parlak boyalı yüzü değişmemişti. "Ya ona yaptığım iğneler yetmezse?"

"Eminim yeterlidir," dedi Cerise. "Bilim insanı olduğunu söylememiş miydin?"

"Bir nevi," diye mırıldandı Shreya. "Üniversitedeyken, okuldayken Dünya'dan kaçırıldım."

"Ne yaptıysan Vox'un istasyona ulaşmasını sağladın. Artık tıbbi ekibin görevi."

Shreya başını salladı. Tekneye dönerken, Vox'un DNA'sını stabilize etmek için hazırladığı iğneleri ona yapmıştı, ama bunun yeterli olmayacağından endişeleniyordu. Vox'un zaten hassas olan sistemine zarar verebileceğinden korkarak, yolculuğu hızlandırmak için atlama teknolojisini kullanamamışlardı ve ışık hızına yakın bir hızla uçmalarına rağmen her dakika işkence gibi geçmişti.

Dakar onu uyuşturduğundan beri bir kez bile bilincini kazanmamıştı, bu da ona destek olmadığından dolayı özür dileyemediği anlamına geliyordu. Aralarında olanları itiraf etmekte neden tereddüt ettiğini biliyordu. Drexianlar onun onu zorladığını düşünecek ve Ella

, kaçıran kişiyle yatarak aklını kaçırdığını düşünürdü. Her şeyin kötü bir fikir gibi görünmesine rağmen, birlikte olmanın neden bu kadar doğru geldiğini kendisi bile bilmiyordu.

Sadece iğneleri yapıp hayati belirtilerini izleyebilmiş, tüm yolculuk boyunca yatağının başında oturup uyanmasını ummuştu. Cerise bir konuda haklıydı. İğneler onu yeterince stabilize etmiş, başka bir tepki vermeden geri dönebilecek duruma getirmişti.

Komutan Dorn önceden haber vermişti, bu yüzden hangar güvertesinde bir sağlık ekibi onları bekliyordu ve Vox'u veda öpücüğü bile vermeden götürdüler. Siber implantı ve onu kontrol etme yeteneğini ortadan kaldırmak en öncelikli görev olarak kabul edildi ve Dorn'un çok yetenekli, ancak biraz kibirli olduğunu söylediği bir doktor ekibi ve tıbbi yapay zeka, Vox'un kafasından implantı güvenli bir şekilde çıkarmak için çalışıyordu.

Shreya hıçkırıkla boğuldu. "Ya ölürse? Daha önce hiç böyle bir implant çıkarmamışlar."

Cerise uzanıp küçük elini Shreya'nın koluna koydu. "Bana oldukça güçlü göründü. Eminim başaracaktır."

Shreya elini ağzına bastırdı ve başını salladı. Neden birkaç gün önce tanıştığı, üstelik onu kaçıran bir adam için bu kadar duygusal davrandığını bilmiyordu.

Kapılar açıldı ve uzun kahverengi saçlı, küçük, çıkıntılı bir karnı olan bir insan ortaya çıktı. Bakışları Shreya'yı buldu ve gülümsedi. "Sen Dorn'un bana bahsettiği bağımsız kadın olmalısın." Elini uzattı. "Ben Mandy, Dorn'un karısı."

Shreya, kadının bir haraç gelini olduğunu fark etti. Ayrıca hamile ve pembe önlük giymişti. "Doktor musunuz?"

Mandy güldü ve başını salladı. "Keşke olsaydım. Hayır, ama öğreniyorum. Tıbbi serviste asistan olarak çalışıyorum. Dışarıda beklediğini duydum, sana son haberleri getireyim dedim."

Shreya'nın nefesi kesildi. "O nasıl?"

Mandy gülümsedi. "Cihazın neredeyse tamamını çıkardılar. Geriye sadece şakağının yanında bir metal şerit kaldı, vücudunun değişime daha kolay uyum sağlaması için bıraktılar. Ama göz implantı çıkarıldı ve beyin sapıyla bağlantıları kesildi. Artık Kronock tarafından kontrol edilemez."

Shreya, farkında olmadan tuttuğu nefesini verdi. "O gözü kör mü kalacak?"

"İnan ya da inanma, gerçek gözü tüm o metalin altındaydı. Yüzünde ve beyinde oldukça fazla yara dokusu var, iyileşmesi biraz zaman alacak ama iyi olacak."

Shreya şaşkın kadına sarıldı ve onu sıkıca kucakladı. "Teşekkür ederim."

Shreya geri çekildiğinde, Mandy başını ona doğru eğdi. "Dorn, bu adam tarafından kaçırılıp uzaylıların genelevinde tutsak tutulduğunu söyledi."

"Orada benimle tanıştı," dedi Cerise neşeyle.

Shreya'nın yüzü ısındı. Mandy'nin ima ettiği soruyu biliyordu. Kendisine o kadar kötü şeyler yapan birini kurtardıkları için neden bu kadar mutluydu? Bunu kendisinin bile açıklayabileceğinden emin değildi.

"Uzun hikaye," dedi, bunun yeterli bir cevap olmasını umarak.

Mandy ona hızlıca göz kırptı ve karnını okşadı. "Bende de ondan var."

Tören gelini tıbbi bölüme dönmek için arkasını dönerken, Shreya seslendi: "Onu ne zaman görebilirim?"

Mandy kapıda tereddüt etti, içeriye bakıp sonra dışarıya döndü. "Şu anda onu iyileşme kabinine götürüyorlar. Onu heyecanlandırmayacağına söz verersen, şimdi gelebilirsin."

Shreya, Cerise'e onu beklemesini söylemek için aşağıya baktı, ama uzaylı kız çoktan ellerini kaldırmıştı. "Merak etme. Ben burada beklerim."

Shreya eğilip ona hızlıca sarıldı. "Teşekkürler. Vox'u kendi gözlerimle görür görmez sana istasyonu gezdireceğime söz veriyorum."

"

Cerise elini sallayarak veda etti ve Shreya, Mandy'nin ardından kemerli kapılardan geçti. Alan geniş ve açıktı, uzak duvarda bir sıra uçan yatak vardı. Yüksek tavandan metal kollar uzanıyordu ve beyaz laboratuvar önlükleri giymiş personel telaşla dolaşıyordu. Bel hizasında robotlar, ekipman ve ilaç tepsileriyle zeminde hızla dolaşıyordu. Shreya, bir tanesinin yanından geçmesi için durdu.

Mandy'nin hemen arkasında, açık alanın kenarına doğru yürüdü ve her biri şeffaf kapılı ayrı kabinlere açılan bir kapıdan geçti. İlk kabinde yatakta uzanmış Vox'u görünce nefesi kesildi.

Mandy dışarıda durdu. "Bunlar ameliyat sonrası kullanılan iyileştirme kapsülleri. Drexianlar bu kapsüllere saf oksijen ve iyileştirici bileşikler pompalıyor, bu yüzden burada uzun süre kalamazsınız." Sesi kompo kurar gibi fısıldadı. "Ama çıktığınızda kendinizi harika hissedeceksiniz."

Shreya, kadının sözlerini zar zor duydu, kapıyı açıp içeri girmesine izin verdi. Gözleri kapalı, orada yatan Drexian'ın değişmiş haline çok odaklanmıştı. Bir zamanlar yüzünün neredeyse yarısını kaplayan hantal metal cihazın yerine, şimdi sadece kaşının üstünden elmacık kemiğinin üstüne kadar uzanan ince bir metal kavis vardı. Metalin etrafındaki deri pembe ve taze görünüyordu, hafifçe buruşmuştu.

Vox'un göz kırpan kırmızı ışığın olduğu yerde bir göz kapağı olduğunu görmek garipti. O titreyen ışığı ilk gördüğünde çok korkutucu bulmuştu, ama şimdi o ışık olmadan onu görmek tuhaf geliyordu.

Yatağının yanında dururken ona dokunma isteğiyle mücadele etti, ancak kollarındaki bronz teninde artık pullu lekeler neredeyse hiç kalmamıştı. Yakında normale döneceğini düşündü ve iğnelerin işe yaradığı için rahat bir nefes aldı. Elbette ek testlerin sonuçlarını beklemesi gerekecekti, ama onun tekrar tamamen Drexian olmaya doğru ilerlediğini bilmek içini rahatlatıyordu.

Eski Drexian kişiliğini geri kazanıp kazanmayacağını merak ediyordu. Onu sadece yarı Drexian, yarı Kronock, yarı cyborg bir melez olarak tanıyordu, bu yüzden tamamen Drexian olduğunda ona ne kadar farklı görüneceğini merak ediyordu. Bu devasa, muhteşem yaratıkla birlikte olacağı düşüncesi kalbini daha hızlı attırıyordu.

Bunu açıklamak için ciddi bir çaba sarf etmesi ve belki de Drexian Yüksek Komutanlığı'nda bazı bağlantılarını kullanması gerekebilirdi, ama onunla istasyonda yaşamak için sabırsızlanıyordu. Bir haraç gelini olarak değil, belki de arkadaşı Ella gibi subay lojmanlarında.

Adam kıpırdadı ve kalbi heyecandan çarpıntı yaptı.

"Vox. Benim, Shreya. Söz verdiğim gibi buradayım. Seni hiç terk etmedim."

Gözleri açıldı ve ilk kez ikisini birden gördü — o şaşırtıcı, güzel deniz yeşili rengi. Sanki gözlerini denercesine yavaşça kıptı. "Shreya?"

O daha da yaklaştı. "Ameliyat başarılı geçti. İyileşeceksin. Her şey yoluna girecek."

Gözlerini kısarak odanın içinde dolaştırdı. "Neredeyim?"

"Teknedesin. Seni buraya getirdik ve doktorlar implantı çıkardılar." Parmak uçlarını, adamın beline örtülmüş çarşafın üzerine hafifçe koydu.

"Tekne mi?"

"Sana bahsettiğim uzay istasyonu. Seninle birlikte yaşayacağımız yer." Güldü. "Drexianlara her şeyi anlatır anlatmaz."

"Shreya," adını sanki ilk kez söylüyormuş gibi yavaşça söyledi. Yüzüne baktı, kaşları çatıldı. "Üzgünüm, ama seni tanımıyorum."

Yirmi Beşinci Bölüm

Vox, yatağının yanında duran güzel insana baktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu, ama nedenini bilmiyordu.

"Sen doktor musun?" diye sordu.

Steril ortamdan, bir tür tıbbi koğuştta olduğunu anlayabilirdi ve kafasındaki sersemlik hissi de bu varsayımını doğruluyordu. Havada keskin, buruk bir koku vardı ve bu koku ona şimdiye kadar ziyaret ettiği tüm tıbbi koğuşları anında hatırlattı.

"Hayır." Kadının sesi titriyordu ve çıplak göğsüne örtülmüş çarşafı eliyle çekerek geri çekti. "Ben... beni hatırlamıyor musun?"

"Üzgünüm." Dokunulduğunda hassas olan başının yanına elini götürdü. "Anılarım karışık. Uzay istasyonunda olduğumu mu söyledin?"

Kız başını salladı, koyu renkli gözleri adaminkini arıyor gibiydi. "Drexian uzay istasyonunda. Drexian olduğunu hatırlamıyor musun?"

Adam biraz gülmekten kendini alamadı. "Tabii ki hatırlıyorum. Ben Kalaff Hanesi'nden Vox."

Kız başını ona doğru eğdi. "Uyanmadan önce son hatırladığın şey ne?"

Geçmişini düşünmeye odaklandı. "Kronock uzayının derinliklerinde bir istihbarat görevindeydim. Onların gemiler inşa ettiği terk edilmiş bir gezegen buldum, ama Kronock'ların daha önce inşa ettiklerini hiç görmediğimiz gemilerdi. Bir mesaj göndermeye çalıştığımı ve konumumu ifşa ettiğimden korktuğumu hatırlıyorum."

konumumu açığa çıkardığından korkuyordum." Yatakta daha dik oturdu. "Yüksek Komutanlığa Kronock teknolojisinden bahsetmeliyim."

"Hepsi bu mu?" diye sordu kadın. "Sonra ne oldu?"

Bir saniye gözlerini kapattı ve bir şey daha hatırladı. "Vurulduğumda bir Kronock savaşçısından kaçmaya çalışıyordum. Uçuşum düşmüş olmalı, ama Kronock uzayında nasıl kurtarıldım?"

Kadın dudaklarını sıkıştırdıktan sonra ona küçük bir gülümseme attı. "Hayatta kaldığına sevindim. Önemli olan tek şey bu." Bir adım geri attı. "Drexianlardan biri sana her şeyi anlatacak."

Ona daha fazla soru sormak istedi, örneğin neden daha önce hiç bir Dünya kadını görmemiş olmasına rağmen ona tanıdık geldiğini, ama kadın çoktan gitmişti.

Vox başını yastığa geri bıraktı. Başı ağrıyordu ve zihninde garip görüntüler belirliyordu. İçgüdüsel olarak kollarını ovuşturdu, parmakları pullu bir şeye dokunduğunda elini geri çekti.

Cildinde ne vardı? Kabarık, gri pulların birini kopardı ve onun kendi vücudunun bir parçası olduğunu fark edince irkildi.

"Kolunda delik açmak istemiyorsan bunu yapma."

Vox, odaya giren geniş omuzlu Drexian savaşçısına gözlerini kaldırdı. Üniformasından savaşçının bir komutan olduğunu anladı, ama uzun saçları onun Inferno Gücü'nün bir üyesi olduğunu gösteriyordu. Selam vermek için kolunu göğsüne kaldırdı.

Savaşçı da selam verdi. "Ben Komutan Dorn." "Kalaff

Hanesi'nden Vox."

"Demek hatırlıyorsun?" dedi Dorn, topukları üzerinde geriye doğru sallanarak.

"Adımı mı? Neden hatırlamayayım?"

Dorn ellerini arkasında birleştirdi. "Kafandan sibernetik bir implant çıkarmak için invaziv bir ameliyat geçirdin. Bu implant

beyin sapına bağılı olduğu için, tıbbi ekip hafıza kaybı olabileceğinden şüphelendi."

Vox'un parmakları şakaklarının etrafına sarılmış metal şeride uçtu ve midesi sıkıştı. "Sibernetik implant mı? Bunu hatırlamıyorum."

"Hayır mı? Kronocklar tarafından yakalandığını hatırlamıyor musun?"

"Yakalandım mı?" Ağzı kurudu. "İmkansız. Kronocklar esir almaz."

Komutan omzunu silkti. "Rutin olarak hayır. Son zamanlarda düşmanımız davranışını değıştirdi."

Vox başını salladı, yetkili birine söylemek istediğı şeyi hatırladı. "Evet. Kronock uzayından ayrılırken Yüksek Komutanlığa bunu söylemeye çalışıyordum. Yeni gemiler inşa ediyorlar, devasa gemiler, daha önce hiç görmediğimiz türden, özellikle de onlardan."

Dorn şaşırılmış görünmüyordu.

"Gemiler üretmek için devasa bir fabrikaya dönüştürdükleri bir gezegen gördüm," diye devam etti Vox. "Daha önce onlarda hiç görmediğimiz bir teknolojiye sahipler, efendim."

"Oh, biz gördük," dedi Dorn.

"Anlamıyorum." Vox gözlerini kısarak savaşçının arkasından şeffaf kapıya baktı. "Onları nasıl görebildiniz? Ben askeri istihbaratçuyım ve daha önce böyle bir şey görmediğimizi biliyorum. Burası gerçekten bir Drexian uzay istasyonu mu, yoksa bir halüsinasyon mu, çünkü gördüğüm ve duyduğum hiçbir şey mantıklı gelmiyor?"

"Ben halüsinasyon değilim," dedi Dorn.

"O zaman neden kolumda pullar ve kafamda metal var? Birkaç gün önce ilk kez gördüğüm Kronock gemilerini nasıl bilebilirsin ve neden bir insan gelip bana Tekne'de yaşamaktan bahsetti?"

Dorn derin bir nefes aldı. "Birkaç günden fazla oldu. Sen... bir süredir kayıptın."

Vox bu açıklamaya şaşırarak başını salladı. *İmkansız.*

"Daha önce de söylediğim gibi, sen Kronocklar tarafından esir alındın." Vox itiraz etmeye başlayınca komutan elini kaldırdı. "Senin üzerinde deneyler yaptılar, seni kendilerine daha çok benzetmek için sana kendi DNA'larını enjekte ettiler. Bir süre işe yaradı ve sen bir tür cyborg Drexian-Kronock melezi haline geldin."

Vox, Dorn'a bakarken boğazına kusmuk geldi. Hangi Drexian komutanının böyle çılgın bir hikaye uydurduğunu bilmiyordu, ama nasıl olur da bunların hiçbirini hatırlamıyordu?

"Bir noktada sana kendi sibernetik göz implantlarından birini taktılar, sanırım seni daha kolay kontrol edebilmek için, ancak elde ettiğimiz kayıtlardan onların sana işkence ve beyin yıkama da yaptığını biliyoruz."

Vox, kulaklarında yankılanan acı ve sert sesleri hatırlayarak irkildi. "Bir görevdeydim."

Dorn'un bakışları sabitti. "Planları, seni kullanarak hem bizi hem de Dünya'yı yok etmekte."

Vox'un avuç içleri terlemişti ve onları çarşafın üzerinde yukarı aşağı sürükledi. "Dünyayı yok etmeye nasıl yardım edebilirim?"

"Kardeşimin bir patlamada öldürdüğü generaliniz, Kronock DNA'sını insan DNA'sıyla başarılı bir şekilde birleştirebilirse, bunu kullanarak ırkını tüm gezegene yayabileceğini düşünüyordu. Tabii ki istila ettikten sonra."

Vox bir patlamayı hatırladı ve bir generali de hatırladı. Krav. Kronock'un buruşuk yüzü beyinde canlanınca içini bir ürperti kapladı. "Bir insana ihtiyaçları vardı, ama Krav başarısız olmuştu. Bir insanı kaçırmam için bana ihtiyaçları vardı."

"Biz seni kurtarmak için araştırma tesisine vardığımızda sen de bunu yaptın," dedi Dorn. "Neyse ki vücudun çoktan onu reddetmeye başlamıştı."

Kronock DNA'sı, bu yüzden giderek daha fazla Drexian oldun. Sonunda seni bulduğumuzda, vücudun neredeyse tamamen iflas etmişti. Shreya ve DNA'nı stabilize etme yeteneği olmasaydı, istasyona ulaşmadan ölmüş olurdun."

"Shreya," dedi Vox. "Senden önce burada olan insan. Onu buradan tanıyorum. Beni o mu kurtardı?"

"Seni kurtardı, ama onu bu yüzden tanımıyorsun. O, Kronock planının bir parçası olarak kaçırdığın insan.

Vox, karnına yumruk yemiş gibi hissetti. Bir kadını kaçırmış mıydı? "Bunu hatırlamıyorum."

"Muhtemelen en iyisi," dedi Dorn.

Vox'un yüzü utançtan kızardı. Kadının onu tanımadığı için bu kadar şaşırmış olmasına şaşmamalıydı. "Ona zarar vermedim, değil mi?"

Drexian komutanın gözleri yere indi. "O, zarar vermediğini söylüyor, ama Lymora III'te gerçekte ne olduğunu anlatmıyor."

"Lymora III mi?" Sesi boğuk bir sesle çıktı. "Onu neden o ahlaksızlık dolu gezegene götürmüş olayım?"

Dorn omuz silkti. "Gemini durdurduğumuzda, bir Perogling zevk aleti taşıyordun ve Shreya, Valoushe elbisesi gibi bir şey giyiyordu."

"Ne kadar... uzun süre?"

"Ne kadar süre yoktunuz? Yaklaşık altı ay."

Vox yüzünden kanın çekildiğini hissetti. Bütün o zaman kaybolmuştu... Ne yapmıştı? Ne onursuz şeyler...?" Elini saçlarında sertçe gezdirdi. En önemlisi, güzel insana bir özür borçlu olduğunu düşünüyordu, ancak ondan ne kadar af dilemesi gerektiğini bilmiyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Shreya, süitindeki alçak sırtlı koltuğa çökmüş, Cerise ise odada dolap kapaklarını açıp kapatarak telaşla dolaşıyordu.

"Burada içecek bir şeyin olmalı," dedi Perogling, gardırop kapaklarını açmak için parmak uçlarına yükselip sonra tekrar kapattı.

Shreya başını salladı. "Yok, pek yok. Odamda genelde çok içmem."

"Her şeyin bir ilki vardır, tatlım."

"Hiçbir şey hatırlamadığına inanamıyorum," dedi Shreya. "Birkaç şeyi ya da bazı ayrıntıları unutsa anlardım, ama Kronock tarafından kaçırıldığından beri başına gelen her şeyi unutmak...?"

"Ona büyük bir ameliyat yaptılar," diye hatırlattı Cerise. "Ve çıkardıkları şey beynine bağlıydı. Katatonik hale gelmediği veya kalıcı hasar almadığı için şanslı."

Shreya, Cerise'in haklı olduğunu biliyordu. Ameliyattan sağ kurtulduğu ve ciddi beyin hasarı ya da felç geçirmemiş olduğu için minnettar olmalıydı. Özellikle de onu istasyona getirdiklerinde durumu oldukça kötüydü.

Vox'un aralarında olanları hatırlamaması, Shreya'nın aklının ucundan bile geçmemişti. Daha çok, birlikte olmalarının sonuçlarından ya da teknik olarak kendi halkına karşı birçok suç işlediği için karakola döndüğünde başına neler geleceğinden endişeleniyordu.

kendi halkına karşı birçok suç işlemişti. Ama bu? Hafızasından silinebileceğini hiç düşünmemişti.

Onun yüzündeki boş bakışları düşündükçe midesinde sert bir düğüm oluştu. Sanki tanıdığı kişi değildi. Onun bir parçası, kalbini çalan parçası, yok edilmişti.

—onun kalbini çalan kısmı.

Cerise küçük elini omzuna koydu. "Hafızası geri gelebilir."

"Ama doktorlar kesin bir şey söyleyemez. Daha önce Drexian beyninden sibernetik implant çıkarmamışlar. Kronock'un kontrolü altındayken yaptıklarını ya da olan biteni hiç hatırlamaması çok olası."

Cerise, Shreya'nın karşısındaki sandalyeye atladı, bacakları yerden neredeyse otuz santim havada sallanıyordu. "Bu o kadar da kötü bir şey olmayabilir. Gurur duyamayacağı şeyler yapmış gibi geliyor."

Shreya, onun pişman olacağı şeylerden biri olup olmadığını merak ederek zorlukla yutkundu. "Hayalet gibi davranıldım ve manipüle edildim gibi hissediyorum. Hatırladığım şeyler gerçekten oldu mu?"

Cerise eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı. "Olanların çoğunu duyan biri olarak, sana hayal görmediğini söyleyebilirim."

Shreya'nın yanakları kızardı. "Ve o hiçbirini hatırlamıyor. Sanırım onun beni çok çılgın bulmasından korkmam gerek yok."

"O vahşi değil," dedi Cerise. "Bulgarvi'lerin çiftleşme seslerini duymalısın."

Shreya, uzaylıların çiftleşme sesleri hakkında muhtemelen duymak istediğinden fazlasını duymadan, kapıdan bir dizi tıklama sesi geldi, ardından bir bip sesi duyuldu ve kapının diğer tarafında biri olduğunu anladılar. Bir iç çekerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, paneli eliyle kaydırarak kapıyı açtı.

"İşte buradasın," dedi Ella, arkadaşları True'nun arkasında odaya girerken. Elinde pembe bir şişe ve bir kağıt tutuyordu.

Çanta. "Her yerde seni aradık. Mandy, bir saat önce revirden çıktığını söyledi. Cerise'e gezinti yerinde etrafı gezdiriyorsundur diye düşündüm."

Shreya, Cerise'e özür diler gibi baktı. "Henüz değil. Yarın ona tam bir tur yapacağıma söz verdim. Yolculuktan sonra ikimiz de oldukça yorgunuz."

True, Shreya'nın beline kolunu doladı ve ona hızlıca sarıldı. "Hepimiz iyi olduğuna çok sevindik. Ella'nın pes etmeyeceğini biliyordum, ama seni bir cyborg'un kaçırdığını duyduğumda çok korktum."

Shreya sarışının sarılmasına karşılık verdi. "Aslında o bir cyborg değildi. Kronock-Drexian meleziydi, vücudunda sibernetik implantlar vardı."

True güldü. "Tamam, bu onu daha az korkutucu yapmadı."

"Onun gemisini durdurduğumuzda, oldukça zayıf bir haldeydi," dedi Ella. "Bir sürü saçma sapan şeyler mırıldanıyordu, ama tehlikeli görünmüyordu."

"Bana hiç zarar vermedi," dedi Shreya. "Ve bizi çok korkunç Xakden'lerden kurtardı."

True titredi. "Xakden'in ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Kesinlikle hayır," dedi Cerise.

True ona gülümsedi ve elini uzattı. "Sen Shreya ile birlikte kaçan kadın olmalısın."

"Evet, benim," dedi Cerise parlak bir gülümsemeyle. "Vox'un zevk evine girdiği gün benim şanslı günümdü."

True'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Genelev mi?"

"Kulağa geldiği kadar kötü değil," dedi Shreya, True'nun ne kadar kolay şok olduğunu bildiği için. Güzel sarışın, çok dindar bir ailede büyümüştü ve özellikle erkekler konusunda pek dünyevi sayılmazdı.

"O kadar kötü olmasa da, oradan kurtulduğunu ve sonunda diğer bağımsızlarla birlikte tekneye geri döndüğünü kutluyoruz," dedi Ella, şişenin kapağını açarak.

Shreya dolabın altından birkaç bardak çıkardı ve sehpayaya koydu. "Artık bağımsız olmadığını duydum. Dakar'la birlikte karakolun subaylar tarafına taşındığını duydum."

Ella, pembe, köpüklü sıvıyı dört bardağa dökerken elini salladı. "Kalbimde her zaman bağımsız olacağım. Bunu biliyorsun. Ama Dakar'la birlikte olmak güzel."

Shreya, Ella'nın uzattığı bardağı aldı ve boğazında bir yumru hissetti. Ella kadeh kaldırıp şerefe deyince, bardağın içindekileri bir dikişte içti.

"Tamam o zaman," dedi Ella, Shreya'ya bakarak bardağını doldurmak için şişeyi uzattı. Yeni bir bardak doldurduğunda, Ella başını ona doğru eğdi. "İyi olduğundan emin misin? Bize söylemediğin bir şey mi var?"

Shreya başını salladı ama konuşamadı, gözleri doldu ve hızla gözlerini kırptırdı. "Vox. Beni unuttu."

Ella içmeden bardağını masaya koydu. "Mandy'nin, Kronock'larla birlikte olduğu ve aslında onlardan biri olduğu tüm anılarını kaybettiğini söylediğini duydum."

"Onun işkence gördüğünü ve bir sürü korkunç şey yaptığını düşünürsek," dedi True. "Hatırlamaması onun için daha iyi olmaz mı?"

Shreya ellerini gözlerine bastırdı. "Bütün bunları unutmasını istemem gerektiğini biliyorum, ama olan biten her şeyi unutursa, benimle olanları da unuttur."

Ellerini gözlerinden çekmedi, ama odanın sessizleştiğini hissetti.

"Sana ne oldu?" diye sordu Ella.

Shreya uzun bir nefes verdi. "Sanırım ona aşık oldum. O da benimle olmak istediğini söyledi. Planımız, evlenip teknede birlikte yaşamaktı."

"Vay canına," dedi Ella. "Seni kaçıran adama aşık oldun mu?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama o değişti." Shreya ellerini yüzünden indirdi ve Cerise hariç herkesin ona bakakaldığını gördü. "Drexian'a dönüştükçe, sibernetik implantların ve pullu parçaların altında gerçekte kim olduğunu daha iyi anladım."

Ella yüzünü eliyle ovuşturdu. "İkiniz ne kadar yakınlaştınız?"

"Oldukça yakındık," dedi Shreya, yanakları kızararak.

"Yani sen ve Vox...?" True, gözlerini kocaman açarak sordu. Shreya başını salladı.

"Birden fazla kez," diye ekledi Cerise kıkırdarak.

Ella içkisini aldı ve büyük bir yudum aldı. "Ve şimdi o hiçbir şey hatırlamıyor, ama sen hala ona karşı hisler besliyorsun?"

"Tabii ki var," dedi Shreya. "Lanet olsun. O adama aşık olmak istemedim, inan bana, ama oldum ve bir anda her şeyi unutamıyorum."

True yanına gelip arkasına geçti, kollarını Shreya'nın omuzlarına doladı ve ona sarıldı. "Kimse bunu senden beklemiyor, ama o hiç hatırlamazsa ne yapacaksın?"

Shreya yavaşça başını salladı. "Bilmiyorum. O zaman bunu unutmam gerekecek. Onunla evlenmek için aday gösterilebilecek bir kurban gelin değilim ki. Ben bağımsız biriyim ve geçmişte kurban gelin programının hiçbir kısmına katılmak istemediğimi açıkça belirtmiştim."

"Ben de Dakar ile aynı durumdaydım, ama şimdi halime bak," dedi Ella. "Her şey mümkün."

"Ama senin seni tanıyan bir erkek vardı." Shreya'nın nefesi kesildi.
"Benimki adımı bile hatırlamıyor."

Ella odada volta atmaya başladı. "O zaman onu seni hatırlamasını sağlamalısın."

Shreya başını kaldırdı. "Nasıl?"

"Belki hafıza kaybı amnezi gibidir ve tanıdık şeyler görmek veya duymak hafızayı tetikleyebilir," dedi Ella. "Onunla zaman geçirmen ve birlikte yaşadığınız şeyleri ona hatırlatman gerekiyor."

Shreya tırnağının ucunu ısırdı. Ortak deneyimlerinin çoğu kanunsuz bir gezegende ve uzaylıların genelevinde yaşandığı halde, Vox'un hafızasını nasıl tetikleyebilirdi? Onunla dövüşmesi için bir Xakden getiremezdi ya da odasına dev bir X-haçı yerleştiremezdi. Her iki düşünce de onu ürpertti. İstesek bile yapamazdı, ama istemiyordu.

"Bu istasyonun kısmen holografik olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu Cerise, saçlarıyla neredeyse aynı renkteki içkisini yudumlarken.

Ella parmaklarını şıklattı ve uzaylıya gülümsedi. "Neden bunu düşünemedim? Cerise, sen bir dahisin."

Shreya, birbirlerine sırttan Ella ve Cerise'e baktı. "Neden bunu pişman olacağım hissine kapılıyorum?"

Yirmi Yedinci Bölüm

Vox, Yüksek Komuta odasından çıkarken elini saçlarında gezdirdi. O kadar uzun süre talim yapmıştı ki zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti, ama loş koridorlara bir bakış attığında geç olduğunu anladı.

Komutan Dorn arkasından odadan çıktı ve omzuna ağır elini koydu. "İçeride iyi iş çıkardın."

"Onların istediği cevapları veremedim."

Dorn omuz silkti. "Hatırlamadığın şeyleri onlara söyleyemezsin."

"Bana yaptığımı söyledikleri onca şey..." Sözlerini yarım bıraktı, sorusunu dile getirebilecek miydi, emin değildi.

"Sen değildin," dedi Dakar, Yüksek Komuta odasından çıkıp salona gelerek onlara katıldı. "Seni o yaratığa dönüştürenlerdi."

Vox elini başına koydu ve soğuk metale dokunduğunda irkildi. "Görünüşe göre, o yaratığın izleri hâlâ bende."

"Doktorlar, biraz daha iyileştiğinde son kısmı da çıkaracaklar," dedi Dorn. "Arkadaşım bana açıklamaya çalıştı. İmplantın etrafında oluşan yara dokusu ile ilgili bir şeydi ve her şeyi bir kerede çıkararak vücuduna çok fazla şok vermek istemiyorlarmış."

"Belki de beni eski bir hain olarak işaretlemek içindir," dedi Vox.

"Hepimiz senin Kronock'un kurbanı olduğunu biliyoruz," dedi Dakar, ciddi bir ifadeyle. "Sana yaptıklarını anlatan belgeleri hepimiz okuduk."

"Ağrı ve Kronock'un sesi gibi bazı anılarım var, ama başka bir şey hatırlamıyorum," dedi Vox. "Keşke sana ve Yüksek Komuta'ya daha yararlı bilgiler verebilseydim."

"Kronock, implantın çıkarılması durumunda hafızanı silmek için tasarlanmış olabilir," dedi Dorn. "Arkadaşım bu konuda daha ayrıntılı bilgi verdi, ama dürüst olmak gerekirse, söylediklerinin yarısını bile anlamadım."

Dorn koridorda yürümeye başlamaları için işaret etti ve Drexianlar onunla aynı adımda yürümeye başladı.

"Bana sağlık bölümünde bakan kadın mı?" diye sordu Vox, uzun kahverengi saçlı ve şişkin karnı olan kadını hatırlayarak. "Şu kadın..."

Dorn başını salladı ve yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Hamile mi? Evet, ama çalışmayı bırakmayı reddediyor." Kaşlarını çattı. "Dünya kadınlarının hamilelikleri sırasında yatıp dinlenmediklerini iddia ediyor."

"Beni görmeye başka bir kadın getirdi," dedi Vox. "Kaçırdığım kadın."

Dakar, Dorn ile bir bakış değiştirdi. "Shreya. Senin DNA'nı stabilize eden enjeksiyonları geliştirmek için bizimle çalıştı. Senin hayatta olmanın sebebi o."

Dorn, eğimli panelin önüne elini salladı ve titreyen lavanta rengi ışıkların olduğu şık bir bölmeye girdiler.

Eğimli platform aşağı indi ve yana döndüğünde Vox zorlukla yutkundu. İstasyon, alıştığı Drexian savaş gemileri ve karakollarından çok farklıydı ve parlak ışıklar ile yumuşak renkler onu tedirgin ediyordu. Teknedeki her şey çok güzel kokuyordu, çok pürüzsüzdü ya da çok sessizdi. Her yere yayılan müzik bile onu tedirgin ediyordu. Drexian'ları tanıdığı savaş sesleri, yanan yakıt kokusu ve geniş karanlık metal yüzeyler neredeydi?

Kapılar açıldı ve Dorn başka bir koridora doğru ilerledi. Vox, nereye gittiklerini soracak kadar yorgun değildi, ama

yiyecek veya içecek olan bir yer olmasını umuyordu.

Başka bir çift geniş kapı açıldığında, Vox'un omuzları gevşedi. Beyaz yüzeyler ve renkli ışıklar yerine, bu geniş alan sadece küçük, karanlık masaların ve uzun abanoz barın üzerindeki parlayan mumlarla aydınlatılıyordu. Siyah halı zemini kaplıyordu ve tüm uzak duvarı kaplayan ve uzaya bakan tavandan tabana pencerelere kadar uzanıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Subaylar kulübü," dedi Dakar. "İstasyonun geri kalanından çok farklı, değil mi?"

Drexian cevap beklemeden Vox'u uzun bara yönlendirdi, iri yapılı, mor tenli barmene başıyla selam verdi ve üç Noovian viski sipariş etti.

Barda oturan bir Drexian dönüp onları selamladı. "Çok geciktiniz."

"Beklettiğimiz için üzgünüz, Zayn," dedi Dorn. "Yüksek Komuta'nın birçok sorusu vardı."

Dorn'un dediğine göre yeni Drexian olan Zayn, Dorn'a göğsüne yumruk atarak hızlı bir selam verdi ve Vox, onun ön kollarında yara izleri olduğunu fark etti. Zayn, Vox'a dönüp gülümsedi. "Ben Zayn. Komutan, seninle aynı şeyleri yaşadığım için istasyonda iyi bir arkadaş olabileceğimi düşündü."

Vox adamı inceledi, ancak herhangi bir implant izi görmedi.

Zayn onun bakışını fark etmiş olmalı ki başını salladı. "Kronocklar bana senin gibi bir implant takmadı, ama ben onların esiriydim ve işkencelerine katlandım. Kafama taktıkları implant görünmüyordu, ama istasyona çok zarar verdi."

"Ama şimdi yok mu?" diye sordu Vox.

Zayn yüzünü buruşturdu. "Evet, ama süreç hiç hoş değildi." "Peki ya anıların?"

"Maalesef, her şeyi hatırlıyorum." Yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Hatırlamadığın için şanslı olabilirsin."

Vox başını salladı, ama aynı fikirde olup olmadığından emin değildi. Beyninden bu kadar çok zamanın silindiğini bilmek, bir uzvunu kaybetmiş gibi hissettiriyordu. Acı verici olsa bile, hayatının bir kısmının kara delik gibi olduğunu hissetmektense bilmek daha iyiydi.

Dakar kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Geri dönen kayıp yoldaşlarımıza."

Hepsi kadehlerini tokuşturduktan sonra içkilerini bir dikişte içti. Vox, acı sıvının boğazını yakmasıyla yüzünü buruşturdu, ama karnındaki sıcaklığı hoş karşıladı. En azından uyanır uyanmaz kendisini saran uyuşukluğu gidermişti.

Vox bardağının kenarına vurarak bir tane daha istedi ve kalın çeneli barmen ona yeşil viskiden bir shot daha doldurdu.

"Kronock'la geçirdiğin zamanı hiç hatırlamıyor musun?" diye sordu Zayn, eğilerek ve sesini alçaltarak. Vox, ikisinin de düşmanlarıyla zaman geçirdiğini belli etmek istemediğini düşündü. Dorn ve Dakar birbirlerine dönmüş, Inferno Force ile ilgili son haberleri tartışıyorlardı, bu da iki Drexian'a özel konuşmak için zaman verdi.

Vox zihnini aradı, ancak birkaç karışık ses ve dönen görüntüler bulabildi. "Somut bir şey yok. Bir ses, ama yardımcı olacak hiçbir kelime. Acı dolu anılar."

Zayn başını salladı. "Acı o kadar kolay geçmiyor."

Vox, Drexian'ın kollarına bakarak sordu. "Kronock'tan mı?" Bir kez daha başını salladı. "Bunları hatıra olarak sakladım."

Vox parmaklarıyla şakağının etrafındaki metale dokundu. "Sanırım benim de bir hatıram var. Neredeyse hiç anım olmasa da, bu var."

"Anılarını kaybettiğin için üzgün görünüyorsun," dedi Zayn. "Neden?"

Vox elindeki soğuk bardağı çevirerek yeşil sıvıyı çalkaladı. "Ya başkalarının ölümünden ya da bütün gezegenlerin yok olmasından ben sorumluysam? Kronock'lar beni nasıl kullanmış olabilirler, hiç bilmiyorum ve başkalarına zarar vermiş olabileceğimi düşünmek beni hasta ediyor. Ne yaptığımı bilmem lazım ki telafi edebileyim."

"Anlıyorum," dedi Zayn.

"Görünüşe göre bir insan kadını kaçırdım, ama onunla tanıştığım da bana kızgın görünmüyordu. Daha çok adını hatırlamadığım için üzgündü."

Zayn kollarını bara dayadı. "Hafıza kaybın ona şok olmuş olmalı."

"Ondan özür dilemeliyim." Vox bir yudum viski içti. "Ne kadar özür dilemem gerektiğini bilmiyorum ama. Onu incittim mi? Tehdit ettim mi?" Başını ellerinin arasına gömdü. "Bir Drexian olarak, böyle bir şey yapmazdım ama bir Kronock olarak..."

Zayn, Vox'un sırtına elini koydu. "İnsan kadınları sandığından daha dayanıklı ve bağışlayıcıdır."

"İnsanlar hakkında çok şey biliyor musun?"

"Biraz." Zayn gülümsedi. "Zekası ve kurnazlığıyla beni etkilemeye devam eden bir Dünya'lı eşim var."

Vox kaşlarını kaldırdı. "Kronock esirliğinden döndükten sonra sana bir haraç gelini mi verdiler?"

Zayn'in ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "O, düşmandan kaçmamın ödülüydü. Belki sana da ödül verirler."

Vox'un beyninin arkasında bir şey kıpırdadı. Hediye gelinlerle ilgili bir şey. Anısını hatırlamaya çalıştı, ama duman gibi kayıp gitti.

"Belki," dedi, ancak içinde bir şey bu düşünceye direniyordu.

Vox şu anda kendisi hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama bir şeyden emindi: bir haraç gelini istemiyordu. şimdi bunun nedenini bulması gerekiyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Bu kötü bir fikir," dedi Shreya, Cerise'in holodeck'te koşturmasını izlerken. Kapının önünde durmuş, bu mekanın Lymora III'teki zevk evindeki süite ne kadar benzediğine hayret ediyordu: yaldızlı aynalar, altından sarkan kırmızı kumaşlar, dört direkli yatak ve daha fazlası.

"Yatak biraz daha büyüktü," dedi Cerise, sonra sesini yükseltti. "Bilgisayar, yatak boyutunu yüzde on artır."

Yatak büyüdü ve Shreya, ne kadar benziyor olursa olsun, bunun kendisini bağladıkları yatak olmadığını kendine söylemek zorunda kaldı.

Ella ellerini beline koyarak yanında durdu. "Demek Vox seni kaçırdığında buraya getirdiler?"

"Hemen hemen." Shreya, gözlerinin asılı aparat ve uzak duvardaki dev X işaretine kaymamasına dikkat etti. "Onu kullanmadı... Yani, biz yapmadık..."

"Oh, biliyorum," dedi Ella elini sallayarak. "Eminim uzaylı genelevlerindeki tüm odalar böyledir."

"Öyle mi?" Cerise süiti yeniden canlandırmaya başladığından beri True'nun yüzündeki şaşkın ifade kaybolmamıştı ve yataktaki kayışlara bakarken sinirli bir şekilde sarı saçlarını çeviriyordu.

"Hepsi değil," dedi Cerise, saçları sallanarak yanına gelerek. "Evin bazı odaları gerçekten sapkındı."

True'nun parmağından saç teli düştü. "Bu sapkın sayılmıyor mu?"

Cerise kıkırdadı. "Hiç de değil. Duvarda tek bir kırbaç bile yok."

Shreya Ella'ya döndü. "Bizi içeri sokmak için ayarlamalar yaptığın için tekrar teşekkürler. Bağımsızların istasyonun haraç tarafındaki sanal güverteleri kullanmaması gerektiğini biliyorum."

Ella kolunu hızlıca sıktı. "Bunu ayarladığı için Dakar'a teşekkür et, ama Vox'u kurtarmak için yaptıklarından ve bu sırada kaçırıldığından sonra kimse seni reddedemezdi."

"Sence bu işe yarayacak mı?" diye sordu Shreya.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Tanıdık ortamlar anıları tetikleyebiliyorsa, ikinizin birlikte vakit geçirdiğiniz bir süitin yeniden yaratılmış hali de bir şeyler hatırlamasına neden olmaz diye düşünmüyorum, ama..."

"Ama onun basit bir hafıza kaybından daha fazlası olabilir," dedi Shreya. "Eğer implantın çıkarılması hafızasını depolayan beyin bölümüne zarar verdiyse, o zaman hiçbir şey onları geri getiremez."

"Ve hangisi olduğunu bilmenin bir yolu yok," diye ekledi Ella, güven verici bir gülümsemeyle, "bu yüzden bunu denemek, onun hatırlamasını sağlamak için en iyi şansın."

"Umarım öyledir." Shreya odaya birkaç adım attı ve ortadaki alçak masaya baktı. "Bilgisayar, masanın boyutunu yüzde yirmi küçült."

Masa küçüldü ve Shreya başını salladı. Böylesi daha iyiydi. Bir köşedeki içki şişelerinin olduğu masaya baktı. "Yeşil bir içki şişesi vardı."

"Noovian viski," dedi Cerise hemen.

"Bilgisayar, içki seçeneklerine bir şişe Noovian viski ekle." Shreya, Vox'un ne kadar viski içtiğini hatırlayarak dedi.

Cerise kadife bir yastığı kabartıp sandalyelerden birinin üzerine attı. "Sanırım hazır. Sen hazır mısın?"

Shreya, özenle hazırlanmış ortama bakarak tereddüt etti. Ne yapıyordu? Vox'un holodeck'e girip süiti görünce, ona dair anıları bir anda geri geleceğini mi düşünüyordu? Belki. Daha büyük olasılık, içeri girip neler olduğunu anlamadan, onun hayal gördüğünü düşünmesiydi.

"Shreya?" Ella omzunu salladı. "Gitmemizi istediğinden emin misin?"

"Ona ihtiyacım olursa holodeck'in dışında bekleyebilirim," dedi Cerise. "Ben de orijinal deneyimin bir parçasıydım, bu yüzden onu anılarından koparmaz."

"Bütün bu düzenek onun Kronock'lardan biri olduğunu hatırlamasına neden olmaz mı?" diye sordu True. "Yanlış şeyleri hatırlaması mümkün değil, değil mi?"

Shreya bunu düşünmemiştii ve Vox'un görevine o kadar kararlı olan melez versiyonuna geri dönme düşüncesi midisini sıkıştırdı.

"İmkansız," dedi Ella, Shreya'nın hissettiğinden çok daha kendinden emin bir sesle. "Kronock DNA'sı ve onu onlara bağlayan implant çıkarıldı. En azından çoğu. Drexianlar, geri dönme ihtimali olduğunu düşünselerdi, onu Tekne'de dolaşmasına izin vermezlerdi."

"Eğer geri dönerse, ben hallederim," dedi Cerise, cebinden bir blaster çıkararak.

"Onu nereden buldun?" diye sordu True, başının diğer tarafındaki bir saç telini çevirmeye başladı.

Cerise omuz silkti. "Bir yerlere kolayca girip çıkarım. İstemediğim sürece kimse beni fark etmez."

Shreya'nın bakışları balonlu sakız rengindeki peruğa kaydı ve bunun nasıl fark edilmediğini merak etti, ama hiçbir şey söylemedi. "O kadar ileri gitmeyeceğini düşünüyorum, ama arkamda olduğunu bilmek hoşuma gitti."

Cerise ona göz kırptı. "Sersemletmeye ayarladım tatlım. O yakışıklıyı çok fazla incitmek istemeyiz, değil mi?"

Ella, Shreya'ya kaşlarını kaldırdı ve kolunu son bir kez sıktıktan sonra kolunu True'nun koluna takarak holodeck kapısına doğru yöneldi. "Vox gelmeden buradan çıkalım."

Cerise, onları takip ederken blaster ile ona el salladı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen gelirim."

Çift kapı hızla kapandı ve Shreya, yeniden yaratılmış zevk evi süitinde tek başına kaldı. Dakar'ın Vox'u holodeck'e getirmeyi kabul ettiğini biliyordu ve gecikmediklerini umuyordu. Sinirleri fazla bekleyemezdi.

İçecek arabasına doğru yürüdü ve iki bardak Noovian viski doldurdu, gözleri kapıda. Her an gelebilir, diye düşündü, içkileri alçak masaya götürüp masaya koyarken.

Terli avuçlarını uyluklarına sürttü. O içeri girdiğinde yatakta oturmalı mıydı? Boğazını yuttu. Yatmalı mıydı? Bağlanmalı mıydı?

Hayır. Kafasını şiddetle salladı. Bu çok fazla olurdu. Yeşil viskiye bakarak, bardaklardan birini aldı ve bir yudum içti. Keskin tadı boğazını yakarken onu titretti, ama sinirlerinin sakinleşmeye başladığını hissetti. Bir yudum daha alıp almayacağına, ya da belki de içkiyi bir dikişte içip bitirip bitirmeyeceğine karar veremeden, kapı açıldı ve Vox içeri girdi.

Onu görünce durdu ve başını eğdi. "Sen."

Bardağı masaya düşürmeden indirmek için konsantre oldu. "Shreya," diye hatırlattı.

"Tabii ki. Shreya. Sağlık odasından hatırlıyorum."

Tıbbi bölümün hala onunla ilgili tek anısı olması nedeniyle hayal kırıklığını içine attı. Kolunu genişçe açtı. "Bunlardan herhangi birini hatırlıyor musun?"

Vox, süiti incelemek için dönerek alnını kırıştırdı ve köşedeki aletlere ulaştığında yüzünde şaşkınlık belirdi. "Hatırlamalı mıyım?"

Shreya gözlerinin arkasında yaşların biriktiğini hissetti, ama derin nefes almaya zorladı kendini. Acele etme, dedi kendi kendine. Buraya geleli sadece bir dakika oldu.

"Burası Lymora III'te kaldığımız odaydı," dedi ona.

Gözleri devasa X işaretine geri döndü ve bakışları yere indi. "Umarım o içkilerden biri benim içindir."

"Evet," diye kekeledi kız, ikisini de alıp birini ona uzattı. "Noovian viskisini sevdiğini biliyorum."

Uzun bir yudum aldı ve yutarken yüzünü buruşturdu. "Sen beni benden daha iyi tanıyorsun."

"Sen benim hakkımda bir şeyler biliyordun," dedi, suçlayıcı gelmemek için çabalarken, yine de kendini çocuk gibi hissediyordu.

Adam bardağına bakarak, "Hatırlamadığım için üzgünüm. Doktorlar, implantın çıkarılmasıyla birlikte, takıldığı andan itibaren tüm anılarımın silinmiş olabileceğini söylediler," dedi.

"O zamandan öncesini hatırlıyor musun?"

Adam başını salladı. "İşkence ve beyin yıkama bulanık, ama parçalar halinde geri geliyor. Ne yazık ki."

Eskiden tanıdığını sandığı yüzü inceledi — kare çene ve yumuşak dudaklar — ve daha önce orada olmayan gözlerinin ardındaki acıyı gördü. Hatırlamak, onun için hatırlamamak kadar acı verici olmalıydı. Onu daha fazla acı ve pişmanlığa neden olacak şeyleri hatırlamaya zorlamak gerçekten istedi mi? Her şeyin bu şekilde sonuçlanmasına seviniyor olsa da, görevine odaklanmışken sergilediği davranışlardan gurur duyacağını sanmıyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Bu hiç hoş bir şey olmamış olmalı."

Omuzlarını silktili ve viskisinin son yudumunu içti. "Hak etmediğim bir şey değil."

Ona bir adım yaklaştı. "Kronock'un kontrolü altındayken yaptığın şeylerden kendini suçlayamazsın."

Kafasını sertçe salladı. "Sorun da bu. Ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum." Elini odaya doğru salladı. "Burada ne olduğunu hiç bilmiyorum, ama bilmek istediğimden de emin değilim."

Kadın, bardağı sımsıkı tutan titrek eli izledi ve derin bir nefes aldı. "Burada hiçbir şey olmadı."

Adam başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Kadın zorla gülümsedi. "En azından utanman gereken bir şey yok."

Adamın bakışları kadının yüzünü taradı. "Emin misin? Eğer sana zarar verdiysem, telafi etmeliyim."

Shreya başını salladı. "Sana söz veriyorum, bana zarar vermedin. Yani, beni bayılttığında ve gemimden sürükleyip çıkardığında zarar verdin, ama ben bunu hatırlamıyorum, o yüzden saymayalım."

Onu kucaklayarak neredeyse boğuk bir hıçkırıkla nefes verdi. "Bunu duyduğuma ne kadar rahatladığımı bilemezsin. Drexian onurumu lekeleseydin, kendimle yaşayabilir miydim bilmiyorum." Onu kendinden uzaklaştırdı ve kol mesafesinde tuttu. "Ya da seninkini."

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, onun duyabileceğinden emindi. Dokunuşu çok iyi gelmişti, sadece bir kucaklama olsa bile. Daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını. Gözlerine bakarak, o tanıma ısıltısını aradı. Daha önce orada olan o arzu kıvılcımını. Ama yoktu. Hatırlamıyordu.

Shreya ondan uzaklaştı, boğazı sıkışarak. "İyi misin?" diye sordu, ona bakarken rahatlama kayboldu.

"İyiyim," diye yalan söyledi. "Viski başımı döndürmüş olabilir."

Sandalyeyi işaret etti. "Oturmalısın." Yatağa bir bakış attı. "Ya da uzan."

Artık yatağa bakamıyordu bile, midesi bulanıyordu. "Hayır, istasyona dönmeliyim."

Ona doğru yürüdü. "Gitmeden önce sana teşekkür etmek istiyorum. Beni karakola ulaşana kadar hayatta tuttuğun için sana minnettarım."

"Rica ederim." Shreya eliyle kapıyı açtı. Kendini kaybetmeden ve aptal durumuna düşmeden oradan çıkması gerekiyordu.

"Ve sana bir özür borçluyum — seni bayılttığım ve kaçırdığım için, seni Lymora III gibi bir gezegene götürdüğüm için, seni tehlikeye attığım için." Bakışları odanın içinde dolaştı. "Seni korkuttuğum için."

Kadın kendini toparlayarak geri döndü ve ona son bir kez baktı. "Özürün için teşekkür ederim, ama tüm bunlar buna değdi."

"Değer miydi?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Sen değerdin, Vox," dedi, sesi yumuşak ve titriyordu.

Topuklarını döndürüp koştu, onu çağıran sesine aldırış etmedi, gözyaşlarının bulanıklaştırdığı görüşünde Cerise'in sesini duyduğunda bile hızını kesmedi. Bunun yerine, sevdiği savaşçıdan uzaklaşmak için koridorda daha hızlı koşmaya başladı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Vox, geniş koridorlarda yanından geçen uzaylıların akınına ya da havayı dolduran gürültülü konuşmalara aldırmadan, subayların odalarına doğru ağır adımlarla yürüdü. Aklında, Shreya'nın holodeck'ten ayrılmadan önce ona attığı bakış vardı.

Kadınlar konusunda uzman değildi, ama bu, seni esir alan birine bakış gibi görünmüyordu. Gözlerinde daha fazlası vardı, yalvaran bir şey, ama ne istediğini bilmiyordu.

Elini alnına götürerek köşeyi döndü ve başka bir savaşçıya çarptı, ayağa kalkmaya çalışırken geriye sendeledi. "Özür dilerim," dedi, tanıdığı biri olduğunu görünce rahatladı.

"Önemli değil," dedi Dakar, yerden taşıdığı tableti alırken. "Önüme bakmıyordum."

"Hayır," dedi Vox. "Benim hatam. Dikkatim dağınıktı."

Dakar onu bir an inceleyerek baktı. "İyi misin?" Sesini alçaltıp etraflarına bakındı. "Tekne alışması zor bir yer olabilir. Herkes buranın en harika yer olduğunu söyler, ama savaştan yıpranmış savaş gemilerine ve kirli karakollara alışkınsan, öyle değildir."

Vox derin bir nefes aldı. "Bu, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir şeye benzemiyor."

Dakar omzuna kolunu doladı. "Inferno Force'tan buraya geldikten sonra ben de aynen öyle hissetmiştim. En son istediğim şey, çok temiz, çok fazla kuralı olan ve yeterince kadın olmayan bir yerdi."

Vox, kıkırdayan bir grup tribute gelin yanlarından geçerken ona kaşlarını kaldırdı. "Yeterince kadın yok mu?"

Dakar onları koridordan aşağıya götürdü. "*Yeterli sayıda* kadın yok. Ben zevk gezegenlerine alışkındım, ama burada tüm feda gelinleri revaçta. Tabii ki, sonunda istasyonun bağımsız kesiminden bir eş buldum, ama bu pek hoş karşılanmıyor."

"Bağımsız mı?" Bu, Vox'un hafızasında bir şeyleri hatırlattı. "Shreya bağımsız olduğunu söylemişti."

Dakar yürürken başını salladı. "O benim eşimin arkadaşı. İkisi de haraç gelin kavramını reddettiler ve istasyonun diğer tarafında yaşamaya başladılar. Sayıları fazla değil, ama Drexian Yüksek Komutanlığı'nın kabul etmek istediğinden daha fazla."

"Yani Shreya Drexian bir eş istemiyor mu?" Vox, bu cevabın neden bu kadar önemli olduğunu bilmeden sordu.

"Onun adına konuşamam, ama Dünya'dan alınıp buraya getirildiğinde bu fikri kabul etmemişti. Tabii ki benim eşim de kabul etmemişti. O, aralarında en bağımsız olanıydı." Dakar gülümsedi. "Ta ki benimle tanışana kadar."

"Yani fikirleri değişebilir mi?"

Dakar ona baktı. "İnsan kadınları mutlu etmek, Teknenin tek amacıdır, bu yüzden sandıklarından daha fazla güce sahiptirler. Neden soruyorsun? Sen ve Shreya...?"

"Hayır." Vox başını salladı. "Yani, sanmıyorum. Bana özür dilemem için bir neden olmadığını söylüyor. Ama onunla ilgili hiçbir anım yok, bu yüzden emin olamıyorum."

Dakar alçak bir ıslık çaldı. "Lymora III'te geçirdiğin tüm o zamanı hatırlamıyor musun? Xakden'le savaştığını bile mi?"

"Xakden'le savaştım mı?" Vox o anı hatırlamak için çabaladı ama hiçbir şey gelmedi.

"Shreya ve onun küçük arkadaşına göre, sen iki *grekking* uzaylıyı öldürdün ve dişileri oldukça kötü bir kaderden kurtardın."

Shreya'nın iki Xakden'in elinde tehlikede olduğu düşüncesi Vox'un içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Kalbi daha hızlı atarken, bunun Drexianların savunma ve koruma içgüdüğü olduğunu düşündü.

"Ve zevk evinden hiçbir şey yok mu?" Dakar kaşlarını ona doğru oynattı. "Ben hiç gitmedim, ama Valoushe'nin evinin bir saray gibi olduğunu ve istediğin her tür uzaylı kadını bulabileceğini duydum."

Vox omuz silkti. "Sadece bizim odanın nasıl olduğunu biliyorum. En azından Shreya'nın holodeck'te benim için yarattığı kopyadan."

Dakar aniden durdu ve iki Drexian savaşçı neredeyse onlara çarpıyordu. "Seni esir tuttuğu odayı mı yeniden yarattı?"

Vox'un yüzü ısındı. "Sanırım anılarımı geri getirmeye çalışıyordu, ama işe yaramadı. Öyle bir yerde olduğuma dair hiçbir anım yok."

"Neden senin hatırlamana bu kadar önem veriyor?"

Vox omuz silkti. "Bilmiyorum. Hayatımı kurtarmaya o kadar çok karıştığı için yardım etmeye çalışıyor olabilir."

Dakar başını salladı, ama ikna olmuş gibi görünmüyordu ve yürümeye devam etti. "Tecrübelerime göre, kadınlar iyi bir neden olmadan bir şey yapmazlar."

Vox önlerindeki kapıları tanıdı. Kapılar, onun odasının bulunduğu subayların odalarına açılıyordu. Savaşçı eliyle kapıları açarken Dakar'a baktı. "Sen de burada mı yaşıyorsun? Bir eşin olduğunu sanıyordum. Eşleri olan Drexianlar holografik süitlerde yaşamıyor muydu?"

Dakar ona çarpık bir gülümseme attı. "Eşimin çok bağımsız olduğunu söylemiştim. Diğer haraç gelinleriyle yaşamak istemedi, bu yüzden subaylar katındaki süitimde kalmaya karar verdik. Benim bağımsız kanada taşınmamdan daha az gürültü çıkardı."

Vox, savaşçıyı dar koridorda takip etti ve kapısını görünce durdu. "Burası benim."

Dakar, koridorun karşısındaki kapıyı işaret etti. "O da benim. Ella ve benim." Vox'un sırtına hafifçe vurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa istediğin zaman gel."

"Teşekkürler." Vox hafifçe eğildikten sonra kapının yanındaki panele elini koydu ve Dakar'ın da aynı şeyi yapmasını izledi. Kapı arkasından kapanıp sesi kesmeden önce Dakar'ın odasından bir kadın sesi duydu.

Kendi odasına giren Vox, sessizliğe boğuldu. Sadece boş odanın sessizliği değil, kendi kafasındaki sessizlik de. Kafasındaki implantla ilgili çok az anısı vardı, ama kendisine yansıtıldığını bildiği seslerin yokluğunu hissediyordu. Kafasındaki Kronock sesleri onu dehşete düşürse de, onu saran yalnızlık hissini engelleyemiyordu.

Vox loş odayı geçerek uzun bir duvar boyunca uzanan pencereye doğru yürüdü. Uzayın manzarası muhteşemdi, ancak yıldızlarla noktalı uçsuz bucaksız karanlık onu daha da yalnız hissettirdi. Soğuk cama bir avucunu dayadı ve kollarındaki derinin pürüzsüz ve bronz olduğunu fark etti. Artık yüzeyinde pullar yoktu.

Bakışları camdaki yansımasına kaydı. Geriye kalan tek kanıt, şakağının etrafındaki metal eğrisiydi. O da çıkarıldığında, Kronock'un bir parçası ya da yarı cyborg olduğunu anlamanın hiçbir yolu kalmayacaktı. Tabii ki o biliyordu. Düşmanın etkisi altındayken ne yaptığını bilmediğinin suçluluğunu her zaman taşıyacaktı.

Elini cama vurdu. Neden hatırlayamıyordu? İmplant gerçekten tüm anılarını silmiş miydi, yoksa ruhu kaldıramayacağı kadar korkunç oldukları için mi bastırıyordu?

Grek. O bir Drexian savaşçısıydı. Aşırı baskı altında kalmaya eğitilmişti. It was how he'd survived the torture he occasionally

hatırladı, zihni kendi çılgınlıklarını canlandırdı ve sonra onları tekrar uzaklaştırdı.

Vox büyük yatağa doğru yürüdü ve abanoz rengi yorganın üzerine kendini bıraktı. Geriye uzandı, yumuşaklığa kendini bırakarak gözlerini kapattı.

Düşün, diye emretti zihnine. *Lymora III'te ne oldu?*

Shreya'nın holodeck'te yarattığı odayı hayal etti, odanın gösterişli ve bariz amacından irkildi. Elbette daha önce zevk gezegenlerini ziyaret etmişti. Tüm Drexianlar etmişti. Ama hiç böyle bir oda görmemişti. Köşelerinde kayışlar bulunan dev X'i düşününce yüzü ısındı.

Konsantre olmak için gözlerini sıktı ve o odadaki halini hayal etmeye çalıştı. Bir süre sonra, sinirli bir nefes verip gevşedi. Hiçbir şey yoktu.

Belki Shreya doğruyu söylüyordu ve anlatacak bir şey yoktu, ama midesindeki düğüm ona aynı şeyi söylemiyordu. Yatağa uzanmış yatarken, kapıdan bir ping sesi duydu. Bir gözünü açtı. Ses yine duyuldu.

Ayağa kalkan Vox kapıya doğru yürüdü ve elini uzatarak kapıyı açtı. Gözleri, pembe saçları ve hafif mavi tonlu parlak teni olan minik uzaylıya takıldı. Kız, belinden aşağıya doğru bolca fırfırlı, gülünç derecede süslü bir elbise giymişti.

"Acıkmış olursun diye düşündüm," dedi, havada asılı duran bir arabayı odaya iterek.

Vox, hayal mi görüyor diye emin olamadan birkaç kez gözlerini kırptı.

Uzaylı, yemek tabaklarının üzerindeki kubbeli kapakları kaldırırken ona gülümsedi. "Bunlar Lymora III'te sevdiğin şeylerden bazıları. Burada da beğenirsin diye düşündüm."

Vox, aç olmadığını ve Lymoran yemekleri istemediğini söylemek üzereydi, when he inhaled the scent of sugar. Although

Drexians tatlı yiyecekleri pek tüketmese de, o kokuyu tanıdı ve ağzının suyu aktı.

"Kremayı denemelisin," dedi Perogling, odadan çıkarken kabarık ve beyaz bir şeyle dolu bir tabağı işaret ederek. "Shreya senin için hazırladı."

Shreya'nın neden kendisi için bir yemek hazırladığını sormadan, uzaylı gitmişti.

Vox, yemeğe yaklaşırken başını salladı. Tanıdığı hiçbir şey yoktu, ancak tatlı koku tanıdık geliyordu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı, vücudunda bir sıcaklık hissetti. Gözlerini tekrar açtığında, uzaylının krema dediği kabarık yemeğin tabağına yaklaştı. Daha önce krema diye bir şey duymamıştı ve bir insanın neden onun için bunu yapacağını hayal edemiyordu.

Üstüne dokunduğunda, ne kadar havadar ve serin olduğuna şaşırdı. Parmak ucunda hissettiği his, kolunda karıncalanma yarattı.

Vox parmağını dudaklarına götürdü ve garip maddeyi tattı. Hayatında tattığı en tatlı şeydi, ama başını döndüren bu değildi. Gözlerini tekrar kapattı ve bir kaşık daha krema aldı, parmaklarından yavaşça emdi ve Shreya'nın parmaklarının ağzındaki tadını hatırladı.

O yatak kenarında otururken, Shreya ona tatlı, kabarık kremayı yediriyordu. Yutarken, dudaklarının arasında onun cildini, dilinin altında pütürlü etini neredeyse hissedebiliyordu. Parmakları değil, meme uçlarının pütürlü cildi, fark etti ve dizleri neredeyse bükülecekti.

Ağına daha fazla krema kaşıkla aldı, tadı Shreya'nın şeffaf beyaz elbisesini yavaşça çözdüğü ve mükemmel göğüslerini ortaya çıkardığı görüntülerini canlandırdı. Onu emerken nefes nefese inlemelerini duyabiliyordu, cildi hayal edebileceği en tatlı kremadan daha tatlıydı.

Kan güneyine hücum etti ve penisi zonkladı. Nasıl şimdiye kadar hatırlamamıştı? Tüm anılar beyinini doldururken derin nefesler aldı

Shreya'nın duşunu izlemesi, onu çapraz kışlere bağlayıp giydirmesi, göğsünden kremayı yalaması ve onu geminin duvarına dayayıp, gözleri kararmış bir şekilde ona ait olduğunu söylemesi gibi tüm anılar beynini doldururken derin nefesler aldı.

Başı zonkluyordu, kapıya doğru sendeledi. Onu bulması gerekiyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, ama bir şeyden emindi. O, onun karısıydı.

Otuzuncu Bölüm

Shreya yüzüstü yatıyordu. Ağlayarak kendini bitkin düşürmüştü ve şimdi kederinden yorgun düşmüştü. İnanılmaz gelse de, adam onu ya da aralarında olanları hatırlamıyordu ve Shreya bunu kabul edip hayatına devam etmeliydi.

Söylemesi kolay, yapması zor.

Kendini kaldırdı ve ayaklarını yatağın kenarına salladı. Vox'u her düşündüğünde kalbinde acı hissetmeyene kadar top gibi kıvrılmak istiyordu, ama bunun kimseye faydası olmazdı. Kendini sarhoş etmek de öyle.

Saçlarını eliyle çekiştirerek omuzlarını dikleştirdi. İş, daha önce de zor zamanlarında ona destek olmuştu. Ailesini kaybettiğinde kendini derslerine vermişti. Her şeyi düzeltmemişti ama acısını unutmasını kolaylaştırmıştı.

Şu anda ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu kendine hatırlattı. Kaybının acısını hafifletmek. Vox'u kurtarma görevinden önce yaptığı araştırmaya odaklanmak, onu unutmak için tam da ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı şey olacaktı.

Shreya ayağa kalktı, komodinin aynasında kendini hızlıca süzdü ve yüzündeki gözyaşlarını sildi. Parmaklarını saçlarında gezdirerek düzelttikten sonra, etrafına bakarak çantasını aradı, komodinin yanındaki yerden aldı ve kapıya yöneldi. İstasyona döndüğünden beri laboratuvara gitmemişti ve istasyonunun diğer bilim adamları tarafından işgal edilmemiş olmasını umuyordu.

Dairesinden çıkıp koridordan ilerledi, bağımsız kahve dükkanının önünden geçerek, tezgahı tembelce silen gümüş saçlı uzaylıya el salladı. Işıkların loşluğundan ve yüksek masalarda ya da kabarık koltuklarda neredeyse hiç kadın olmamasından saatin geç olduğunu anlayabilirdi.

İyi, diye düşündü. Laboratuvar bana kalacak. Tabii gece kuşu uzaylı bilim adamlarından biri orada değilse.

İstasyonun geri kalanından bağımsız bölümü ayıran çift sürgülü kapıdan geçerek, Shreya koridorlarda hızlı adımlarla yürüdü. Hoparlörlerden gelen müzik zar zor duyuluyordu — geç saat olduğunu gösteren bir başka ipucu — ve dışarıda çok az uzaylı vardı.

Boş bir eğimli asansöre adım attı, tanıdığı ya da görmezden gelmesi gereken, örneğin sürekli flört eden Neebix gibi kimseye rastlamadığına şükretti. Bu noktada, onların yakışıklılıklarına ve sallanan kuyruklarına kapılmayacağından emin değildi.

Laboratuvara vardığında derin bir nefes aldı. Uzun, yüksek masalar neredeyse tamamen boştu. Sadece mor tenli bir uzaylı, mikroskoba bakarken, perdeli ayaklarını sallayarak havada duran taburede oturuyordu.

Shreya laboratuvarın arkasına doğru ilerledi ve çalışma yerini buldu. Hiçbir şeye dokunulmadığını görünce rahat bir nefes aldı, çantasını yere koydu ve taburesine atladı. Notları bile tam bıraktığı yerdeydi. Hızlıca gözden geçirmek için ilk sayfayı taradı ve Vox'un DNA'sı hakkındaki hipotezini özetleyen notları okurken hafifçe irkildi.

Kaslı Drexian'ı aklından uzaklaştırarak, Vox'un Tekne'ye nakledilirken yaptığı enjeksiyonların sonuçlarını yazmaya başladı. Umduğu gibi, Drexian DNA'sı Kronock DNA'sını yazmaya başlamış ve DNA çöküşünün olumsuz etkilerini ortadan kaldırmıştı.

Tezgahın üzerine kalemini vurarak, notlarına eklemek için ameliyat kayıtlarını alıp alamayacağını düşündü. Bir an için araştırmasını bilimsel bir dergiye göndermek istedi, ama sonra uzay istasyonunda olduğunu ve burada bilimsel dergi olmadığını hatırladı.

Kendi kendine sessizce güldü. Sadece Tekne'nin açıklamalarıyla bile bir bilim dergisini doldurabilirdi. Araştırmasını unutun. Dünya'daki insanlar, masaların ve arabaların havada süzüldüğü, asansörlerin yukarı, aşağı, yanlara ve çaprazlara hareket ettiği, uzaylı yaratıklarla dolu bir holografik uzay istasyonu düşüncesiyle çıldırırdı.

Kalemini notlarının üzerine bırakıp arkasına yaslandı. Şimdi ne yapacaktı? Vox'un DNA'sıyla ilgili sorunu çözmüştü. Şimdi, kendini meşgul edecek ve aşık olduğu seksi Drexian'ı aklından çıkaracak başka bir projeye ihtiyacı vardı. Sinirle inledi. Laboratuvara gelmek, Vox'u düşünmekten onu alıkoymamıştı. Onunla ilgili eski notlarına bakmak, onu daha da fazla düşünmesine neden olmuştu.

Gözlerini kapatıp onu düşünmemeye çalıştı, ama zihninde görüntüler belirip kayboluyordu: Elleri onun sert göğüs kaslarında dolaşüyor, dili teninde, penisi içindeydi.

Shreya başını salladı. "Onu unutmalısın," diye mırıldandı.

"Umarım benden bahsetmiyorsundur."

Gözleri birden açıldı ve havada duran tabureden neredeyse düşüyordu. Vox, yüzü kızarmış ve gözleri yoğun bir şekilde, ondan sadece birkaç adım uzakta duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, dengede kalmak için tezgahın kenarını tutarak.

"İstasyonun her yerinde seni arıyordum." Nefesi düzensizdi ve Shreya, Vox'un teknenin her yerini *koşturup koşturmadığını* merak etti. "Bağımsız bölümdeki uzaylı sonunda iş çantasıyla birlikte gittiğini söyledi.

Dakar, çalıştığın zaman nereye gittiğini söyledi. Şimdi buradayım."

"Anlıyorum." Shreya başka ne söyleyeceğini bilemedi. Birkaç saat önce ondan ayrıldığında, adam onu hiç hatırlamıyordu. Eğer ona tekrar nazikçe özür dilemek veya teşekkür etmek için gelmişse, buna dayanabilir miydi, bilmiyordu. Derin bir nefes aldı. "Eğer tekrar teşekkür etmek için geldiysen, gerek yok. Herkesin yapacağı şeyi yaptım."

"Teşekkür etmeye gelmedim." Ona yaklaştı ve yeşil gözleri karardı.

Biraz ateşli görüldüğü için iyi olup olmadığını merak etti. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz da kendinden geçmiş gibi görünüyordu. "Ameliyatın yan etkileri mi var? Ben doktor değilim, ama sana bir doktor çağırabilirim."

"Hayır." Ona doğru bir adım daha attı. "Doktor istemiyorum, Shreya."

Adını söyleme şekli, omurgasından bir ürperti geçirdi. Nabızı hızlandı ve ağzı kurudu. Aralarındaki mesafeyi kapatırken ona baktı. "Ne istiyorsun, Vox?"

Ağzı kulağına degecek kadar eğildi. "Bana benim olduğunu söylemeni istiyorum."

Bütün vücudu titredi ve nefesini içine çekti. Onu kalçasından tutup tabureden kaldırdı ve bacaklarını beline doladı.

Gözleri yaşlarla doldu ve ağlamamak için başını onun boynuna gömdü. "Hatırladın," diye fısıldadı sonunda.

O başını salladı. "Her şeyi hatırlıyorum. Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm."

Kadın geriye yaslanarak adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Önemli değil. Benim sana ne kadar deli olduğumu hatırladığın sürece."

Adam başını ona doğru eğdi. "Bana deli olmak iyi bir şey mi?"

Kadın güldü. "Çok iyi bir şey."

"O zaman ben de sana çok deli oluyorum," dedi ve onu tezgahın üzerine koydu ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Otuz Birinci Bölüm

Vox, onu öperken kulaklarında kanın akışından başka bir şey duymuyordu, dili ısrarla onun diline dolanıyordu. Shreya ile birlikte olduğu anılar bir anda geri geldi ve şimdi onu yutan bir duygu ve his seli hissediyordu.

Onu kendine çekerek öne eğildi, böylece penisi ona çarptı. Kız küçük bir inilti çıkardı, elleri onun sırtını kavradı ve düğümlerine sürtündü. Onu saran zevk dalgası dizlerinin bükülmesine yetti.

Bunu bir saniye bile nasıl unutabilmişti? Kızın kolları içinde kendini çok doğru hissediyordu, tadı o kadar sarhoş ediciydi ki, düzgün düşünemiyordu. İhtiyacı onu sararken, zihninde tek bir düşünce hakimdi. Kız ona aitti. Sadece ona. Her zaman.

"Vox," ondan uzaklaşırken sesi yumuşak ve nefes nefeseydi.

Aç gözlerle boynuna doğru eğildi, ilerlerken cildini ısırarak sıcak yumuşaklığını tadını çıkardı. "Mmhmm?"

O güldü ve boğazındaki titreşim dudaklarını gıdıkladı. "Vox. Daha uygun bir yer bulmalıyız."

Başını kaldırıp gözlerine baktı ve onun arkasına baktığını gördü. Dönüp baktığında, havada asılı duran bir taburede, kalın gözlüklerin arkasından onlara bakakalmış küçük, yeşil bir uzaylı gördü.

"Dikkatli olmazsak, incelenebiliriz," diye fısıldadı Shreya.

"Olmaz." Vox, bacakları hala beline dolanmış halde masadan kalktı ve laboratuvarından çıkmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, geniş, büyütölmüş gözlerle onlara bakan uzaylıdan geçerken yüzü ısınmıştı.

"Seni daha uygun bir yere götürüyorum."

"Buraya mı?"

"Neden olmasın?" diye sordu Vox. "Senden daha hızlı yürüyebilirim ve sana yapışık olmayı seviyorum."

"Anlıyorum." Sert penisinin ona çarpması, onun bu pozisyonu ne kadar zevkli bulduğundan şüphe duymasına izin vermedi.

Neyse ki koridorlar nispeten boştu ve gece aydınlatmasına ayarlanmıştı, ancak yine de yanlarından geçen uzaylılar ve Drexian savaşçılarının iki kez bakacak kadar aydınlıktı.

Eğimli asansör kabinine girdiklerinde, mor saçlı bir Vexling dışarıda kalarak, "Bir sonrakine bineceğim," dedi.

Kapılar kapanırken Shreya, Vox'un geniş omuzlarına vurdu. "Zavallı Vexling'i korkuttun."

Vox, eğimli asansör duvarına sırtını dayadı ve asansör çapraz olarak yukarı doğru yükseldi. "Seni taşıdığım için korktuysa, bir sonraki kabini beklemeyi seçmesi iyi oldu."

Bununla birlikte, kalçalarını yukarı doğru iterek sertleşmiş penisi pantolonunun üzerinden onu tahrik etti. O, istemeden bir iç çekişte bulunmadan önce, Vox dudaklarını dudaklarıyla kapattı ve kendi dilini onun diline dokundurarak vücudunu ona doğru salladı.

Vox, eğimli asansörün kapılarının açıldığını sadece belli belirsiz fark etti, ama derin bir boğaz temizleme sesini duydu. Dikkatini Shreya'dan çekip, eğimli asansörün dışında duran Dakar'a baktı. Dakar'ın yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Görünüşe göre bir başka bağımsız kişi daha subay kanadına katılacak," dedi.

"İkimiz de uzun bir süre odamdan çıkmazsak şaşırma," dedi Vox, Shreya'yı Drexian savaşçının yanından geçirerek.

Shreya, Vox'a baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bana uyar."

Shreya boynuna sokulurken, Dakar'ın arkasından kıkırdamasını duyarak koridorda sendeledi. Yan panelin üzerinden elini kaydırarak kapıyı açmak için acele eden Vox, içeri daldı ve yatağa doğru sendeledi.

Shreya, onu yumuşak yüzeye bıraktığında birkaç kez zıpladı. Saçları abanoz yatak örtüsünün üzerinde yayıldı ve gözleri arzuyla yarı kapalıydı.

Vox düşük bir sesle homurdandı. Altında uzanmış halini görünce arzuyla doldu. Onun kadını. Eşi.

"Benim olduğunu söyle, Shreya." Pantolonunun altını sertçe çekerek yere düşene kadar çekti.

"Benim olduğunu biliyorsun," dedi kız, artık üzerinde sadece küçük pembe bir külot kalmış olan kalçalarını sallayarak.

Gömleğini yırttı ve düğmeler odanın her tarafına saçıldı. "Benim olduğunu söyle."

Nefesi düzensizdi, göğüsleri pembe dantelli sütyeninin altında inip kalkıyordu. "Seninim, Vox. Her zaman senin oldum."

Eğildi, bir meme ucunu aldı ve sert dantelin içinden emmeye başladı, dudaklarının arasında sertleştiğini hissetti. Kız inledi ve Vox, daha tatlı bir ses duymadığını düşündü.

Omuzlarına yapışarak sırtını kavisledi, Vox diğer meme ucuna geçip onu ağzına alırken, pütürlü kumaşın üzerindeki yumrulu eti hissetti. Ön kopçayı açtı ve göğüsleri serbest kaldı. Vox her iki göğsü avuçladı, meme uçlarını parmaklarıyla okşayarak Shreya'nın kıvranışını izledi.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, başını göğüslerinin arasına daldırıp karnına öpücükler yağdırdı.

K lotuna ulaştığında, Shreya keskin bir nefes aldı. Ellerini aşağıya indirip külotunu kalçalarından kaydırırken, Vox ona baktı. "Her yerin güzel ve her yerin benim."

K lotunu bacaklarından yavaşça aşağı çekip tamamen çıkardığında, Shreya'nın bakışları eridi. Kısa, koyu renkli, düzgün ve dar bir şerit halinde uzanan kılları görünce penisi zonkladı. "Bacaklarını a."

Kız tereddüt etti, kalın kirpiklerinin arasından ona baktı. Hâlâ utangatı, diye düşündü Vox. Onu, kendisine teslim olabileceğini hissedeceği noktaya geri getirmesi gerekecekti.

Vox ayağa kalktı, tişörtünü başından çekip kendi pantolonunu da indirdi. İkisini de yere attı ve yatağın ayak ucunda çıplak durdu. Gözleri sertleşmiş penisine kaydđ ve gülümsedi.

"Daha iyi mi?" diye sordu, gözlerinin onu yiyip bitirmesini seviyordu.

Kız konuşmak istercesine ağzını açtı ama Vox başını kızın bacaklarının arasına indirdiğinde tekrar kapattı. Kızın bacakları açıldı. Vox, kızın sıcak kıvrımlarını parmağıyla okşadı ve bacaklarının arasında küçük bir yumru buldu.

Shreya sarsıldı, bacaklarını onun sırtına doladı ve daha da açtı. Parmağını dilinin yerine koydu ve onu emmeye başladı, kız nefes nefese kalarak ellerini çarşaflara yumrukladı.

Onun tadı sarhoş ediciydi, tıpkı ağzına doğru yükselen kalçalarının acil hareketleri gibi. Dilini onun üzerinde gezdirirken, parmağını onun sıkı sıcaklığına soktu ve kalçalarının daha hızlı hareket ettiğini hissetti.

"Vox," diye nefes nefese söyledi.

İkinci parmağını da içine sokarken dilini hareket ettirmeye devam etti ve onun keskin nefesini duydu. O kadar yakındı ki, içindeki ateşi neredeyse hissedebiliyordu.

Bir an geri çekilip kızarınca yüzüne bir bakmak için. O durduğunda kız başını kaldırdı. "Vox," dedi, sözleri çaresiz nefesler halinde çıkıyordu. "Bana..."

O, gözlerinde yanan erimiş arzuyu tadarak başını salladı. "Bana ihtiyacın var, Shreya."

"Evet, Vox. Sana ihtiyacım var. Lütfen..."

O, kızın kaygan düğmesine geri döndü ve iki kalın parmağını onun içine derinlemesine sokarken emmeye başladı. Birkaç saniye içinde kız titremeye başladı, elleri Vox'un sırtını tırmalayıp düğümlerini yakaladı. Shreya parçalanırken, kıvrılmaya, inlemeye ve ona tırmanmaya başladığında Vox kendi uyarılmasının dalgalandığını hissetti. Kız son bir çığlık atarak yatakta yığıldı.

Penisi zonklarken, Vox dizlerinin üzerine oturdu ve göz kapakları titreyerek, açık kahverengi yanakları pembeye dönmüş halde yatan eşine baktı.

"Shreya," dedi. "Bacaklarını aç da seni sahiplenebileyim."

"Beni çoktan sahiplendin," dedi kız, gözlerini tamamen açarak fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Hatırlamıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum." Ayak bileklerini yakaladı ve her birini bir eliyle tuttu. "Ama seni asla yeterince sahiplenemem, benim güzel eşimin."

Zaten karanlık havuzlar gibi olan gözleri, dizlerini açtığında neredeyse siyah oldu. Vox ellerini kalçalarına kaydırды, onu yukarı kaldırdı ve nefesini düzenleyerek penisini girişine yerleştirdi.

O yavaşça içine girerken nefesi boğazında düğümlendi ve gözlerini geriye devrilmemek için zor tuttu. Harika hissediyordu, sıcak ve sıkı darlığı onu mengene gibi sıkıyordu.

"Çok iyi hissettiriyorsun," dedi, kalçalarını hareket ettirerek onu daha derine almaya çalıştı. "Ve çok büyük."

Vox patlamamak için dişlerini sıktı, başını geriye yaslayarak penisini sonuna kadar soktu. *Grek*. O kadar ıslak ve dardı ki.

"Vox," diye alaycı bir sesle sordu. "İzlemek istemiyor musun?"

Gözlerini onun yemyeşil vücuduna geri çevirirken zorlukla yuttu, penisinin etrafında gergin bir şekilde gerildiğini görünce neredeyse boğulacaktı. Tanrılar. Onun içine girip onu sertçe sikmemek için tüm iradesini kullanıyordu, ama onun içindeyken onun boşalmasını hissetmek istiyordu.

"Seni ikiye ayırdığım yer çok mükemmel," dedi, sesi boğuktu.

Gözleri onun gözlerini takip etti ve gülümsedi. "Daha önce kendimi sikerken izlemeyi hiç sevmemiştim."

O inledi, kendini kontrol etmek için mücadele etti. Güzel, tatlı eşinin böyle konuşmasını duymak, kontrolünü kaybetmemesini neredeyse imkansız hale getirdi. "Şimdi izlemeyi seviyor musun?"

Kız başını salladı ve dilini alt dudağına değdirdi. "Senin sikin çok büyük ve beni çok sıkı gerginleştiriyorsun."

Grek. Kadın onu uçurumun kenarına sürüklüyordu. Vox kanını tadana kadar kendi dudağını ısırdı.

Shreya kollarının üzerine yükseldi, bir elini boynuna doladı ve onu derin bir öpücüğe çekti. O, dilinin diliyle boğuşurken sikini dışarı çıkardı ve tekrar içeri soktu. Shreya geri çekilip nefes nefese inleyince, sertçe itti ve onu sıkıca tuttu.

Shreya bir elini boynunda tutarken, bacaklarını beline dolayarak kucağına çıkı. "Bütün eğlence sana kalmamalı."

O, onun penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ederken, o da vücutlarının birleştiği yere uzandı, kaygan nubunu buldu ve başparmağının ucuyla onu ovuşturdu. Onun sıkılığı etrafında dalgalandı ve o başını geriye attı, kalçaları boşalmak için çılgınca sallanıyordu.

Vox ıslak düğmesini daha sert okşadığında, kız parçalandı. Uzu. v. l. a. r. i. titredi, vücudu penisini bir yumruk gibi sıktı. Vox'un kendini kontrol etme gücü bir kükremeyele parçalandı ve kızın içine boşaldı.

Shreya ona yaslandı, avuç içleri kayarak ellerini göğsünden aşağıya doğru sürükledi, terden parıldayan göğsü. Nefesi

yüzü onun inip çıkan göğsüne bastırılmıştı ve Vox, konuşacak kelimeleri bulamadan kızın başının üstüne öpücük kondurdu.

"*Bunu* hatırlamıyorum," dedi Shreya, yumuşak bir kahkaha atarak.

"Ben de." Vox içinde hareket etti, hala sert, ve o küçük bir çığlık attı.

"Şimdi hatırladım. Drexianlar devam edebilir."

Vox, uyarılmasının yeniden uyandığını hissetti. "Hazırsan, doyumsuz eşim."

"Eşim." Shreya güldü ve boynunun çukuruna öpücük kondurdu, omurgasında bir titreme yarattı. "Bu kelimeyi sevdim."

Otuz İkinci Bölüm

Vox yatağının üzerindeki şeffaf kutuyu açtı ve düzgünce katlanmış bir yığın giysi çıkardı, siyah örtünün üzerine koydu.

"Dolabı paylaşmak konusunda emin misin?" Shreya, açık dolap kapılarının önünde durup rafları incelerken sordu. İçinde çok fazla şey olmasa da, iki kişi için alan yetersiz görünüyordu.

"Birkaç üniforma dışında fazla bir şeye ihtiyacım yok."

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Umarım yalnız kaldığımızda Drexian askeri üniformanı giymeyi düşünmüyorsunuzdur."

"Hayır mı? Otorite seni tahrik etmez mi?"

Shreya'nın yüzü kızardı. "Beni tahrik etmek için üniformaya ihtiyacın yok."

Bir yığın gömlek aldı ve ona doğru yürüdü, arkasına yaklaşırken boynuna burnunu sürttü. "Bunu duyduğuma sevindim."

Boynunun arkasına değen sıcak nefesi, omurgasında zevkli bir titreme yarattı ve Shreya yerinde sallandı. "Taşınmamız gerekiyor, unuttun mu?"

"Tabii ki hatırlıyorum." Giysi yığınına boş raflardan birine koydu, sonra uzanıp ellerini göğüslerine koydu. "Bir daha asla unutmayacağıma söz verdim."

Shreya ona doğru yaslanarak inledi. "Bu gidişle, hiç eşyalarımı boşaltamayacağız."

"Önemli değil." Bluzunun üzerinden meme uçlarını parmağıyla okşadı.
"Yavaş yavaş yapmayı seviyorum."

Bacaklarının arasında sıcaklık dalgalandı ve meme uçları sertleşti.
"Yüksek Komuta üç gün önce onay verdi."

"Ve sana mutluluğumu göstermek için iki günüm gitti," diye mırıldandı.
"Bu tür şeyler aceleyle gelmez."

Shreya, yataktan sadece yemek için kalktıkları, genellikle gece yarısı Vox tarafından çağrılan ve uykulu bir Vexling tarafından getirilen son iki lüks ve keyifli günü hatırlayarak içini bir sıkıntı kapladı.

"Arkadaşlarım bana ne olduğunu merak edecekler."

Vox kulak memesini dudakları arasına alıp hafifçe ısırdı. "Sanmıyorum. Arkadaşların Drexian Yüksek Komutanlığı'na bağlanmak için başvuruda bulunduğumuzu biliyorlar. İyi haberi duymuş olmalılar ve onlar olmadan bağlanma törenini yapmayacağımızı biliyorlar."

Son iki gündür yaptıklarını herkesin bildiği düşüncesi Shreya'nın yüzünü daha da kızarttı. En ufak bir dokunuşla onu heyecanlandıramayan Drexian'ı lanetledi.

Vox'u yine dikkatini dağıttığı için azarlamaya fırsat bulamadan, kapı bip sesi çıkardı.

"Boş ver," diye mırıldandı Vox, dilini Shreya'nın kulağının kenarında gezdirerek.

"Muhtemelen kalan kutularımdır." Shreya ondan uzaklaşarak, onun ulaşamayacağı bir yere dans eder gibi kaçtı ve onu tekrar kollarına almaya çalışan Vox'u atlatarak kapıya koştu.

"O yaşıyor," diye bağırdı Cerise, kapı açıldığında, onun yanından geçerek odaya girdi, ardından kısa boylu, mor saçlı bir uzaylı ve mavi saçları dalgalanan, boyu kolayca bir metreyi aşan bir Vexling geldi.

"Selam Cerise," dedi Shreya, arkadaşının şok edici bir yeşil renkteki minik üç parçalı bir takım elbise giydiğini fark etti. "Biraz sert davrandığım için özür dilerim."

son zamanlarda izini sürmek için."

Kadın pembe peruğunu salladı. "Merak etme. Ella ve True, bağımsız bölümde kendime bir süit bulmama yardım etti ve bir iş buldum."

"İş mi?" Shreya, yeni işinin eski işine uzaktan bile benzeyen bir şey olup olmadığını bir an merak etti, ancak Teknede fahişeleri teşvik etmediklerinden oldukça emindi.

Cerise şiddetle başını salladı. "Karşında en yeni haraç gelin düğün organizatörü stajyeri var. Reina ve Serge ile çalışıyorum."

Shreya, bir ayağından diğerine geçip başparmağının kenarını ısırarak duran Vexling'e baktı. "İstasyonda staj yaptıklarını bilmiyordum."

"Yapmıyoruz," dedi muz sarısı takım elbiseli mor saçlı uzaylı. "Ama Reina çok yufka yürekli." Elini ona uzattı. "Ben Serge."

"Zararı olmaz diye düşündüm." Reina olduğu belli olan Vexling omuz silkti. "Ayrıca Cerise, Lymora III'ten bir insanı kurtarmada çok önemli bir rol oynadı."

Serge boğazını temizledi ve Vox'a baktı. "Lymora III'ü fazla kurcalamamanız iyi olur. Sonu iyi biten her şey iyidir, hep böyle derim."

"Doğru." Vox, Shreya'nın arkasına geçip kaslı kolunu beline doladı.

"İyi olduğuna sevindim." Shreya, sırtına bastıran sert şişliği görmezden gelmeye çalışarak Cerise'e gülümsedi. Arkadaşının Serge ile neredeyse aynı giyindiğini fark edince başını salladı. Tek fark, kıyafetlerinin rengiydi. "Meşgul görünüyorsun."

"Yeni bir haraç gelin sevkıyatı için hazırlık yapıyoruz ve Serge ile Reina bana bildikleri her şeyi öğretiyorlar. Düğününde pratik yapabileceğim için çok heyecanlıyım."

"Benim düğünüm mü?" Shreya, gülümseyip başını sallayan iki uzaylıya baktı. "Ne demek benim düğünüm?"

Cerise'in kaşları çatıldı. "Evleniyorsun, değil mi?" "Şey, evet..."

Shreya başladı.

"O zaman düğün yapmalısın," dedi Serge, kısa parmağını kaldırarak. "Ve her düzgün düğünde bir düğün planlayıcısı gerekir."

Shreya, eğlenceli bir ifadeyle Vox'a bakmak için başını çevirdi. "Bağımsızların şık düğünler yaptığını bilmiyordum. Ella'nın düğünü olmadı."

Serge elini kaldırdı. "Ella'dan bahsetme. O çocuk sinirlerimi bozuyor."

Shreya kaşlarını kaldırdı. "Sinirlerin mi bozuluyor?"

"Serge gibi renkli Dünya deyimleri kullanan başka kimse yok," dedi Reina, ona gülümseyerek.

"Buna katılıyorum," dedi Shreya fısıldayarak.

"Ella düğün temasına karar vermeden önce seni evlendirme ihtimalim çok yüksek," dedi Serge.

Shreya'nın kalbi hızla atmaya başladı. "Tema mı lazım?"

"Bir tema, ana motif, renk paleti," diye devam etti Serge. "Belki senin Dünya mirasını da dahil edebiliriz?"

"Vox'un filin sırtında girmesi mi istiyorsun?" diye sordu Shreya.

Serge'nin iri gözleri büyüdü ve ellerini ovuşturdu. "Oh, evet!" Birkaç kez gözlerini kırptı. "Fil nedir?"

Shreya güldü ve uzaylıları süitten dışarı çıkarmaya başladı. "Ben bu kadar yorgun değilken yapabilir miyiz? Yarına erteleyebilirsek tema hakkında düşüneneğime söz veriyorum."

Serge, kendini salona sürüklemelerine izin verirken içini çekti. "Tamam, ama unutma."

"Unutma," diye tekrarladı Cerise, Serge'nin yaptığı gibi parmağını sallayarak.

Shreya kapıyı kapatırken el salladı, Vox'a dönünce omuzları çöktü. "Cerise'in bir Perogling olduğunu bilmesem, Gatazoid'e dönüşüyor diye yemin ederdim."

Vox güldü. "O her neyse, ona minnettarım. Hafızamı canlandırmak için o yemekleri hazırlamamış olsaydı, hatırlamam çok daha uzun sürerdi."

Shreya, Vox'un umutsuz vaka olduğuna ikna olmasına rağmen kadının pes etmediğini hissederek içini bir sıcaklık kapladı. "Bence bu ona düğünümüzde bir yer kazandırır."

"Belki filin sırtında binmelidir."

"Biliyorsun," dedi Shreya. "Muhtemelen çok sevinir. Ama biz eşyaları boşaltmanın ortasındaydık, değil mi?"

"Bir şeyin ortasındaydık." Vox yatağın üzerindeki kutuya uzandı ve siyah bir kumaş şeridi çıkardı. "Bu sandığım şey mi?"

Shreya, eşine şeytani bir gülümseme atarken kalbi hızla çarptı. "Bunu bulacağını umuyordum. Lymora III'ten kurtarmıştım."

Vox, bir elinde göz bağıyla ona doğru yürüdü. "Korkarım yarın düğün organizatörü de hayal kırıklığına uğrayacak."

Epilog

Kaptan Varden koridorda ilerlerken, yanından geçen subaylara başıyla selam verdi. Üniforması yoktu, ama gemideki tüm Drexianlar onun kim olduğunu biliyordu.

Geminin kaptanı olarak, çok sayıda savaşçıyı komuta ediyordu ve Drexianların en değerli varlıkları olan yüksek teknolojili uzay istasyonunun ve gemideki haraç gelinlerinin savunmasından sorumluydu. Sorumluluğunu çok ciddiye alıyordu, Kronock'un saldırısı ve sabotajından sonra daha da fazla, ve bazen sürekli stres onu yıpratıyordu. Esir savaşçılarından birini ve bir insan kadını kurtarma görevinin başarılı olmasından dolayı minnettardı, ama bir süre görevler ve savaş stratejileri hakkında düşünmemesi gerekiyordu.

Bu yüzden buna ihtiyacım var, diye düşündü, eğlence holodecklerinin girişinde durarak. Holodeck zamanını biriktirmişti, böylece bir Kranji ustasıyla ciddi bir antrenman yapabilecekti ve Drexian Akademisi'nde ilk kez öğrendiği uzaylı dövüş sanatını pratik etmek için sabırsızlanıyordu.

Çoğu Drexian gibi, dövüşmek onu sakinleştiriyordu, özellikle de çoğu kişi tarafından evrendeki en zorlu spor olarak kabul edilen Kranji gibi bir disiplin. Sadece düşünmek bile kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Parmakları kontrol panelinin üzerinde dururken, gözleri rezerve ettiği holodeck'in yanındaki holodeck'e kaydđ. Bir simölasyon çalışıyordu ve paneldeki ismi okuduğunda başını bir yana eğdi.

Meksika Körfezi mi?

Bu açıkça bir Drexian programı değildi ve o, bir Drexian'ın bunu çalıştırmadığını varsaydı. Drexian savaşçıları, savaş canlandırmalarını veya güç ve becerilerini test etmek için tasarlanmış engelli parkurları severdi.

Simülasyonun başlığının altındaki panele yazan isme bakarak, ilk başta bir haraç gelini olduğunu düşündü. Sonra başını salladı. İsim insana aitti, ancak bunun bir haraç gelininin ismi olmadığını fark etti. Geminin dümenini devraldığından beri gemide yapılan tüm eşleşmeleri hatırlamaktan gurur duyuyordu ve bu insan Drexian bir eş almamıştı. Bundan emindi.

"Doğru." İsmi yüksek sesle söyledi, kulağa hoş geldi.

Eğer bir haraç gelin değilse, bu onun eşini reddeden gelinlerden biri olduğu anlamına geliyordu. Herhangi bir kadının, kendi savaşçı arkadaşlarından biriyle eşleşmek istememesine küçük bir rahatsızlık duydu. Her zaman, Dünya'dan kaçırılan insanların, kendini yok etmeye giden bir gezegenden kurtuldukları için şanslı olduklarını ve Drexianlar gibi asil bir türle eşleştirildikleri için daha da şanslı olduklarını düşünmüştü.

Hiç bir tribute gelin almamış olması, programın ya da insanların bir yansıması değildi. Drexianların ana dünyasındaki bazılarının aksine, Varden halkının insanları eş olarak almasına ya da bunun sonucunda ortaya çıkan yarı Drexian yarı insan bebeklere karşı bir sorunu yoktu. Onlarla teması sınırlı olsa da, Dünya kadınlarını da çekici buluyordu.

Hayır, bunların hiçbiri gelin bulamamasının nedeni değildi. Basitçe söylemek gerekirse, fırsatı kaçırmıştı. En iyi çağında dördüncü oğul olduğu için, liste o kadar uzundu ki adı hiç geçmemişti. Ancak o süre boyunca liderlik merdiveninde istikrarlı bir şekilde yükselmiş ve sonunda Teknenin kaptanı olarak atanmıştı.

Binlerce uzaylıyı barındıran uzay istasyonu gibi devasa bir operasyonu yönetmeyi öğrenmek, tüm zamanını almıştı ve farkına varmadan, bir zamanlar olduğu genç savaşçı olmaktan çıkmıştı. Saçları şakaklarından erken beyazlamıştı, bu da insanların onu yaşından daha büyük sanmasına neden oluyordu, ancak bronz

derisi kırışıklıklar yoktu ve diğer subaylar kadar kaslı ve formdaydı — sık sık Kranji antrenmanları sayesinde. Ancak zaman alan işi ve az sayıda gri saç, ona kurban gelinler ve bebeklerin onun için mümkün olmayan şeyler olduğunu hatırlatıyordu. Uzun listeden adını sessizce silmişti ve bu konuda hiç acı hissetmemişti.

Varden, Kranji programının kodunu girmeye başladı, ama diğer paneldeki isim dikkatini çekti. Bu Meksika Körfezi neye benziyordu?

Merakına yenik düşen Varden, kaptanının kodunu girerek devam eden simülasyona katıldı. Teknik olarak protokolün kurallarına aykırı olduğunu biliyordu. Holodeck'e giren birine, sadece acil durumlarda başka biri erişim izni verebilirdi. Daha önce hiç yetkisini suistimal etmemişti, ama simülasyonu görmek için açıklayamadığı bir istek duyuyordu.

Sadece bir göz atacağım, dedi kendi kendine.

Kapılar sessizce açıldı ve içeri girdi, önündeki manzarayı görünce ağzı açık kaldı. Meksika Körfezi, daha önce gördüğü her şeyden daha güzeldi. İleri adım attı ve ayaklarının altındaki zeminin yumuşak olduğunu, ayakkabılarının içine battığını fark etti. Ayakkabılarını çıkarıp kapının yanına bıraktı, çıplak ayakları beyaz, tozlu maddeye izler bırakarak dikkatini çeken şeye doğru yürüdü.

Göz alabildiğince uzanan su, ateş gibi parlayan güneşin ışınlarıyla turkuaz mavisi bir renge bürünmüştü. Dalgalar kıyıya vurarak önündeki zemine dökülüyor ve ayaklarına kadar yükselen köpüklerle onu sarmalıyordu. Soğuk su ayak parmaklarının etrafında dönerek onu canlandırırken, geriye doğru akarken zemini emiyordu.

Bir elini uzattı, parmaklarını suya daldırdı ve tuzlu tadına bakarak geri çekti.

"Ondan çok içme," diye bir ses duyuldu.

Varden dönüp baktığında, omuzlarından ip bağlarla tutturulmuş soluk mavi bir elbise giymiş, bir parmağına asılı ince ayakkabılar taşıyan sarışın bir kadın kendisine doğru yürüyordu.

"Tuzlu su seni daha da susatır," dedi kadın, "ama sen gerçek değilsin, o yüzden bunun bir önemi yok."

Ona gözlerini kırptı. Bu, tribut olmayı reddeden dünyalıların biri olan True olmalıydı.

Kadın elini ona doğru salladı. "Bunun her yerinde Ella yazıyor."

"Ella mı?" diye sordu.

Sarışın onu baştan aşağı süzdü, hatta etrafında dolaşarak daha iyi görebilmek için. "Dövüş sanatlarına olan ilgimi bildiği için, bu havalı dövüş kıyafeti hoş bir ayrıntı."

Göğsünü çaprazlayan ve belinden kemerle bağlanan siyah Kranji üniformasına baktı.

"Seni solak mı yaptı?"

Ellerini kaldırdı. "Solak mı?"

"Sağ elinle mi yazıyorsun, solunla mı?"

"Sol," dedi, bu güzel insanın neyden bahsettiğini merak ederek.

Kız bir an gözlerini kapattı ve yumuşak bir inilti çıkardı. "Tabii ki soluyorsun. Ella seni genç Jean Claude Van Damme'a benzetmediğine şaşırdım. Öyle olsaydı başım gerçekten belaya girerdi, gerçi sen de oldukça yakışıklısın." Parmak uçlarına basarak onun şakağındaki saça dokundu. "Ayırt edici gri saçlarını beğendim."

Manzara nefes kesici olsa da, Varden simülasyona gizlice girerek hata yaptığını düşünmeye başlamıştı.

"Ee, ne oldu?" diye sordu kız, rüzgârın önlerine savurduğu uzun, düz saçlarını yüzünden çekerek. "Bilgisayar uzmanı hanım,

seni benim holodeck programıma ekledi çünkü bir erkeğe ihtiyacım olduğunu mu düşündü?"

Varden ağzını açtı, ama ne söyleyeceğini bilemedi. *Merhaba, ben simülasyon değilim. Aslında geminin kaptanıyım.* Bu itirafın onu küçük düşüreceğini içgüdüsel olarak bildiği için omuz silkti.

True suya doğru döndü. "Belki de haklıdır, ama bence bu benim bir erkeğe ihtiyacım olmasından çok, onun aşık olması ve herkesin de aynı şeyi hissetmesini istemesinden kaynaklanıyor."

Hiçbir şey söylemedi, ama kızın suya bakarkenki profilini izledi.

"En iyi arkadaşım subay güvertesinde yaşamaya başladığından beri çok daha sessiz oldu. Artık pijamalarımın onun süitine uğrayamıyorum." Ayak parmağıyla yumuşak toprağa bir çizgi çizdi. "Şimdi Shreya da oraya taşınıyor, bu yüzden kendimi biraz yalnız hissediyorum."

Varden, istasyonun reddedilenler bölümünü hiç düşünmemişti, ama şimdi istasyonun geri kalanından ayrılmanın izole edici bir his olacağını düşünüyordu. Bu güzel insanın, bilgisayar tarafından yaratılmış bir karakterle konuşacak kadar yalnız olduğunu düşünmek ona acı verdi.

True derin bir nefes aldı, kollarını başının üzerine kaldırdı ve esnedi. "Yıldızların güzel olduğunu biliyorum, ama nedense benim için okyanusla boy ölçüşemezler."

"Burası çok güzel," dedi.

Kız başını salladı. "Ben çocukken buraya gelirdik. En azından, Dünya versiyonuna." Eğilip, yeri kaplayan toz halindeki maddeyi avuçlayarak parmaklarının arasından akıttı. "Böyle kumda oynadığımı ve bunun dokunduğum en yumuşak şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Kum. Bu beyaz şeyin adı kummuş. Varden, bu insanın geçmişinden kalma bu ilginç yere ilgi duymadan edemedi. Ayrıca ona da hayran kalmıştı.

"O zamanlar mutluydum. Ailem mutluydu. Her şey farklıydı." Son kum tanelerini bıraktı ve elini elbisesine sildi. "Ama şeyler değişir ve hayat devam eder, değil mi? Bunun içinde boğulmanın anlamı yok. O dönemi atlattım, bunu da atlatacağım."

Ne demek istediğini anlamadı, ama boğazını temizleyip omuzlarını düzeltmeden önce sesindeki titremeyi duyabildi.

"Muhtemelen tüm zamanımı harcadım," dedi, dönüp ona gülümsedi. "Ama her zaman buna değer."

"Geri gelecek misin?" diye sordu, neden bilmek istediğini tam olarak bilmeden.

"Her zaman," dedi kadın. "Ve sanırım, müdahaleci arkadaşım sayesinde senin burada olacağına güvenebilirim. Şikayet etmiyorum. Martılardan başka biriyle konuşmak güzeldi."

Geri çekilmeye başladı, sonra fikrini değiştirmiş gibi göründü, hızla geri yürüdü, ayakkabılarını düşürdü, Kranji üniformasının önünden onu yakaladı ve yüzünü kendine doğru çekti. Öpücüğü şok ediciydi, sadece bir kadının onu öpmesi yıllar olmuştu diye değil, aynı zamanda ondan beklediği kadar agresif olmadığı için de.

Dili dudaklarını ayırırken, üniformasını kavradığı elini saçlarına geçirip onu kendine doğru çekti. Yumuşak bir inilti duydu ve vücudundaki tüm kanın aşağıya aktığını hissetti. Dili onun dilini okşarken, penisi zonkladı ve iki kolunu ona dolayarak onu yerden kaldırdı. Onun tadı ve dokunuşuyla neredeyse başı dönüyordu, dilini onun dilinde dolaştırırken başı dönüyordu. Onun yumuşak vücudu, sert vücuduna değdiğinde, şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha doğru geliyordu.

Bir süre sonra kız geri çekildi ve adam onu kuma indirdi. Varden ağır ağır nefes alıyordu ve kızı tuttuğu yerlerde elleri karıncalanıyordu.

True geriye sendeledi ve parmağını dudaklarına dokundurdu. "Vay canına. Ella seni gerçekten çok iyi yetiştirmiş."

"True," dedi, sesi kısılmıştı. Ona kim olduğunu ve arkadaşının yarattığı bilgisayar karakteri olmadığını söylemek istiyordu.

"Tam da ihtiyacım olan şeydin," dedi True, gülümseyerek geri çekilirken. "Teşekkürler."

Kalbi çarparak, onun kapıdan kayboluşunu izledi. Az önce ne olmuştu? Emin değildi, ama biliyordu ki, ona garip gelse de, reddedilen gelin tam da onun ihtiyacı olan şeydi.

Keşke onu hologram sanmasaydı.

JINGLED: Bir Tatil Romanından Ön İzleme — Drexian Savaşçılarının Gelinleri #7

Birinci Bölüm

Reina koridorda telaşla ilerliyordu, uzun adımlarla parlak zeminde ayakkabılarının sesi yankılanıyordu. İnce eliyle başının üstüne uzanan dalgalı mavi saçlarına dokundu ve iç geçirdi.

İnsan kadınlar yine iş başındaydı.

Bir haraç gelin irtibat görevlisi olarak, Drexianların uzay istasyonuna getirdiği insan kadınların isteklerini yerine getirmeye alışmıştı. Dünyalılar, gezegenlerinden kaçırılıp uzaylı bir savaşçı ırkın gelinleri olmak için getirildiklerini öğrendiklerinde, histeriden inanmazlığa ve öfkeye kadar her türlü duyguyla başa çıkması olağandı. Çoğu kadın, özellikle de yakışıklı Drexianları gördükten sonra, bu durumdan memnun kalıyordu, ancak Reina dramaya alışık değildi.

Vexlingler, detaylara dikkatleri ve memnun etme arzusu ile tanınan bir tür olarak, her sorunu çözmek ve herkesi mutlu etmek onun içgüdüsüydü. Ve gerçekten de hediye gelinlerinin mutlu olmasını istiyordu, ancak bazen onları *her* planlarına dahil etmemelerini diledi. Son dakika gelin partilerine, sürpriz düğünlere ve hatta bir hediye gelinin ısrarla istediği "cinsiyetini açıklama partisi"ne bile katılmıştı. İnsanların çocuklarının cinsiyetini bilmek istemeleri, böylece onlara belirli renklerde kıyafetler giydirebilmek, onu şaşırtıyordu, ama o da buna uymuştu.

Ve şimdi de bu.

Eğimli asansöre ulaştı ve bir taraftaki panele elini kaydırđı, kompartıman kapıları açılana kadar bir an bekledi ve tabletinde bir şeyler yazan bir Gatzoid ile kuyruğunu önünde tutan bir Neebix'in arasına girdi.

Bugün eğimli asansör kalabalıktı, uzay istasyonu normal işleyişine döndüğü için herkesin meşgul olduğu belliydi. Çoğu kişinin "Tekne" olarak bildiğı istasyon, yeni haraç gelinleri kabul etmemiş ve Drexianların ulaşımına izin vermemişti. Düşmanları Kronock'un saldırıları, istasyona yapılan sabotajlar ve Drexian liderleri arasında bulunan hainlerin ortaya çıkması, onları yüksek alarmda tutmuştu. Herkes gibi o da işlerin normale dönmesinden memnundu, ancak haraç gelinlerinin son isteğı normal *değildi*.

"Reina?"

Dönüp baktığında, kompartımanın arkasında başka bir Vexling gördü. Neredeyse şeffaf, sivri saçları diğerlerinin başlarının üzerinde yükseliyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve gri yanaklarının Vivan'ı gördüğü için duyduğu şaşkınlığı ve sevinci ele vermediğini umdu.

"Günaydın," dedi, etrafta pek çok kişi olduğu için resmi Vexling selamını yaptı.

"Teşekkürler," dedi adam, yukarı doğru yükselen kompartımanın ön tarafında onun yanına geçmek için kıvrılarak ilerledi. "Sana da."

Reina, diğer Vexling'e hızlıca bir bakış attı. Tüm türünün üyeleri gibi o da uzun ve sıska idi, ancak Reina her zaman Vivan'ın diğer Vexling erkeklerine göre daha kare bir çeneye sahip olduğunu düşünmüştü. Vivan'ın istasyonda tedarik departmanında çalıştığını ve yüzeye taşınacak gelinler için Dünya'dan hangi eşyaların gerekli olduğunu belirlediğini biliyordu. Gelinleri özel bir şeye ihtiyaç duyduğunda ve holografik versiyonunu istemediğinde ona genellikle Vivan yardım ederdi.

Boat, insanlar için fantezi ortamlarının çoğunu yaratmak için sofistike holografik teknolojiye güveniyordu, ancak bazı şeyler ışık kırılmasıyla üretilmiyordu. Bu nedenle uzay istasyonunda, insan kadınların kendilerini evlerinde hissetmeleri için Dünya'dan belirli eşyaları temin etmekle görevli bir departman vardı. Drexianların hayatta kalmasının anahtarı onlar olduğu için, mutlulukları çok önemliydi.

"Meşgul olmalısın," dedi Reina.

Vivan başını salladı. "Dünya'dan bir nakliye gemisi döneli çok uzun zaman oldu. Geminin gelmesini sabırsızlıkla bekliyoruz." Bakışlarını ona odakladı. "Yeni gelinler alacağınız için de mutlu olmalısınız."

"Elbette," dedi Reina, ancak gelinlerin o gün gelmeyecek olmasına içten içe seviniyordu.

İşini sevmesine rağmen, haraç gelinlerin nakli durduğunda işlerin yavaşlamasını memnuniyetle karşılamıştı. İş arkadaşı Serge, düğün planlaması yapamadığı için giderek sabırsızlanıyordu. Oysa o, hemen bir sonraki gelinin gelmesini beklemek yerine, son gelen gelinlerden bazılarını tanımaktan keyif alıyordu.

Vivan'ın büyük gözleri onu inceledi. "Endişeli görünüyorsun, Reina."

"Endişeli değilim." Başını salladı. "Şaşkınım. Belki sen bana yardım edebilirsin."

Elini tuttu. "Sana her zaman yardım edeceğimi biliyorsun."

Reina, eğimli kapı açıldığında yanaklarının kızardığını hissetti, ancak herkes etraflarından çıkınca minnettar oldu. O ve Vivan dışarı çıkmadılar. Kapılar tekrar kapandı, ancak kompartıman hareket etmedi.

"Reina?" Sesi kısık çıkmıştı, ama Reina başını çevirip onun bakışlarına karşılık verdi.

Tüm Vexlinglerin gözleri altın rengiydi, ama onunki ona daha parlak görünüyordu. Yutkundu ve zihnini toplamaya çalıştı. Ona ne sorması gerekiyordu?

Sorması gereken şey neydi? Önemli gibi gelmişti ama şimdi hatırlayamıyordu. *Düşün, Reina.* Vivan'ın dikkatini dağıtan bakışlarından kaçınmak için gözlerini kapattı.

"Noel," dedi, gözlerini birden açarak.

"Noel mi?" diye tekrarladı adam, başını ona doğru eğerek.

"İnsanların bayramı," diye devam etti. "Daha önce de bunu kutlamak isteyenler olmuştu, ama genellikle kendi odalarında kutluyorlardı. Şimdi ise gelinlerimden bir grup, istasyon çapında bir Noel partisi düzenlemek istiyor."

"Kulağa ilginç geliyor." Elini bırakmadı. "Noel partisinde neler yapılır?"

"Anladığım kadarıyla bol bol yemek, içki, ilahi denen şarkılar ve kırmızı giysili şişman bir adamın hediyeler dağıtması var."

Vivan'ın yüksek alnı kırıştı. "Bizde şişman erkek insan yok, ayrıca bulmak da pratik olmaz."

"Anladığım kadarıyla, insanlar genellikle bu şişman adam gibi giyinir ve kendilerini daha büyük göstermek için dolgu kullanırlar."

Vivan birkaç kez gözlerini kırptı. "Çok ilginç. Dünya'dan eşya temin ettiğim sürece, insanların nelerden hoşlandığını görmek beni şaşırtmaya devam ediyor. Bir gün sana Slinky'den bahsetmeliyim."

"Çok isterim," dedi Reina, eğimli kapılar açıldığında hafifçe sıçrayarak ve bir çift Drexian savaşçısı içeri girerken.

Vivan elini indirdi ve Drexianlar eğimli asansörü çalıştırıp hızlanmadan önce, kompartımanın arkasına geçtiler.

"Noel partisi için nasıl yardımcı olabilirim?" Drexianlar Kronock hakkında konuşurken Vivan alçak sesle sordu.

"İstasyonumuzda uzun, sivri ağaçlar yok, değil mi?" diye sordu Reina, önüne bakarak.

"Ağaçların kırmızı giysili şişman insanlarla bir ilgisi var mı?"

Reina, Mandy ve Bridget'in ağaçlar hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Onlara Noel ağacı demişlerdi. İki si de o kadar hızlı konuşmuşlardı ki, söylediklerini anlamak zor olmuştu. "Sanırım insanlar ağaçları toplanla süslüyor ve şişman adam da hediyeleri ağacın etrafına koyuyor."

"Bu gerçekten çok garip," diye mırıldandı Vivan. "Neden endişelendiğini anlayabiliyorum."

"Haraç gelinleri bir hafta sonra gezinti yerinde Noel partisi yapmak istiyorlar. Onlara hayır demek istemem, özellikle de bazıları çok zor günler geçirdi."

"Kronock melezi tarafından kurtarılan reddedilen kızı duydum. İyi olduğuna sevindim." Vivan ona bir bakış attı. "İstasyonda olan onca şeyden sonra, bir parti herkes için iyi olabilir."

Eğimli asansör durdu ve iki Drexian indi. Vivan da indi. "*Beni* aramaya göndermeden önce işe gitmeliyim."

Reina kıkırdadı. "Tabii ki."

"Bu Noel şeyleri için ne yapabileceğime bakacağım," dedi ve uzaklaşmaya başlamadan önce başını hafifçe eğerek selam verdi.

Reina, kapılar kapanmadan önce elini eğimli asansörün kapılarının arasına soktu. "Gelir misin?"

Vivan geri döndü. "Gelir misin?"

"Partiye mi?" Reina, daha iyi d ş nemededen sordu.

Gri dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sen de orada olacaksan, kaçırmam."

Reina kapıları kapattı ve kompartımanın duvarlarına yaslandı, elleri boğazında titriyordu. Artık Noel partisinden daha önemli şeyler için endişelenmesi vardı.

Devam edecek...

Daha fazla okumak ister misiniz? Sayfayı çevirin ve sipariş verin veya Kindle Unlimited ile ücretsiz okuyun!

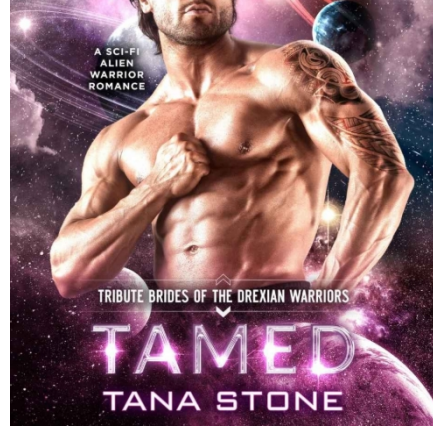
Tana Stone'un diğerk kitapları

Drexian Savaşçılarının Hediye Gelinleri Serisi: [TAMED](#)

[SEIZED EXPOSED](#)

[FEDİA YASAK BAĞ](#)

[JINGLED](#) (Bir Tatil Romanı)

TAMED artık sesli kitap olarak da mevcut! Dinlemek için:

[AUDIBLE](#)

[AMAZON](#)

Teşekkür

Tribute Brides serisini beğendiğinizi bana yazan veya mesaj atan tüm okuyuculara kocaman sarılıyorum! Sizden haber almak çok güzel! Özellikle de güzel yorumlar bırakan tüm okuyuculara çok teşekkür ederim. Sizler en iyisisiniz!

Muhteşem SFR ekibime özel teşekkürler: Ivy McAdams, Hope Hart ve Miranda Bridges. Bu çılgın yolculukta siz üç bayanla birlikte olmak çok güzel!

Her zamanki gibi en büyük teşekkürüm, kitaplarımı okuyan siz okuyuculara. Yazarlar okuyucular olmadan hiçbir şey yapamazlar, bu yüzden teşekkür ederim!

Yazar

Tana Stone, Tribute Brides of the Drexian Warriors serisinin bilim kurgu romantizm yazarıdır. En sevdiği süper kahraman Thor'dur (Jason Momoa'nın Aquaman'i ikinci sıradadır), en sevdiği tatlı limonlu turta (tamam, tamam, *tüm* turtalar) ve Star Wars ile Star Trek'i eşit derecede sever. *Firefly*'ın kayboluşunu hâlâ üzülererek anıyor.

Bir kocası, iki genç çocuğu ve iki nevrotik kedisi var. Bazen holografik bir uzay istasyonuna ışınlanabilmeyi diliyor.

Okuyucularından haber almayı çok seviyor! Sorularınızı veya yorumlarınızı tana@tanastone.com adresine e-posta ile gönderebilirsiniz.

Telif hakkı © 2019 Broadmoor Books Kapak

tasarımı Croco Designs

Düzenleme: Tanya Saari

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

